NO: 19/20

Bolşevik Parti inşası için

4 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Türk fasistleri Irak ve İranlı faşistlerle işbirliği içinde Kürt halkına azgınca saldırıyor... Soykırım tehdit ve uygulamaları da Kürt ulusunun haklı mücadelesini durduramayacaktır! Milli zulme gerçekten son vermenin; Kürt ulusuna ayrılma hakkını ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğini gerçekten sağlamanın yolu, Proletarya önderliğinde demokratik halk devrimidir !

Türk faşistleri Ağustos ayının ikinci yarısında Türkiye Kürdistanı'nda başlattıkları; yer yer İran ve Irak Kürdistanına yaydıkları geniş çaplı operasyonları; Ekim ortasından bu yana boyutlarını daha da genişleterek sürdürüyorlar.

****

TÜRKİYE KÜRDİSTANINDA MİLLİ BASKININ TEMEL SEBEBİ

****

Bilindiği gibi, Türkiye Kürdistanı 12 Eylül öncesinde gerek bir bütün olarak Türkiye'de devrime önderlik etme adına yola çıkmış olan örgütlerin; gerekse devrim hedefini Kürdistan'da ulusal bağımsızlığı kazanmak omarak çizen örgütlerin yoğun çalışma yaptığı, taban bulduğu bir alandı. Türkiye Kürdistanı 12 Eylül öncesinde Devrim ile Karşı-Devrimin en şiddetli çatıştığı alanlardan biriydi. 12 Eylül sonrasında Karşı-Devrim Türkiye Kürdistanında da saldırılarının boyutlarını yükseltti. Devrimci örgütler bütün Türkiye'de olduğu gibi, Kürdistan bölgesinde de düşman saldırıları karşısında ağır kayıplar verdiler.

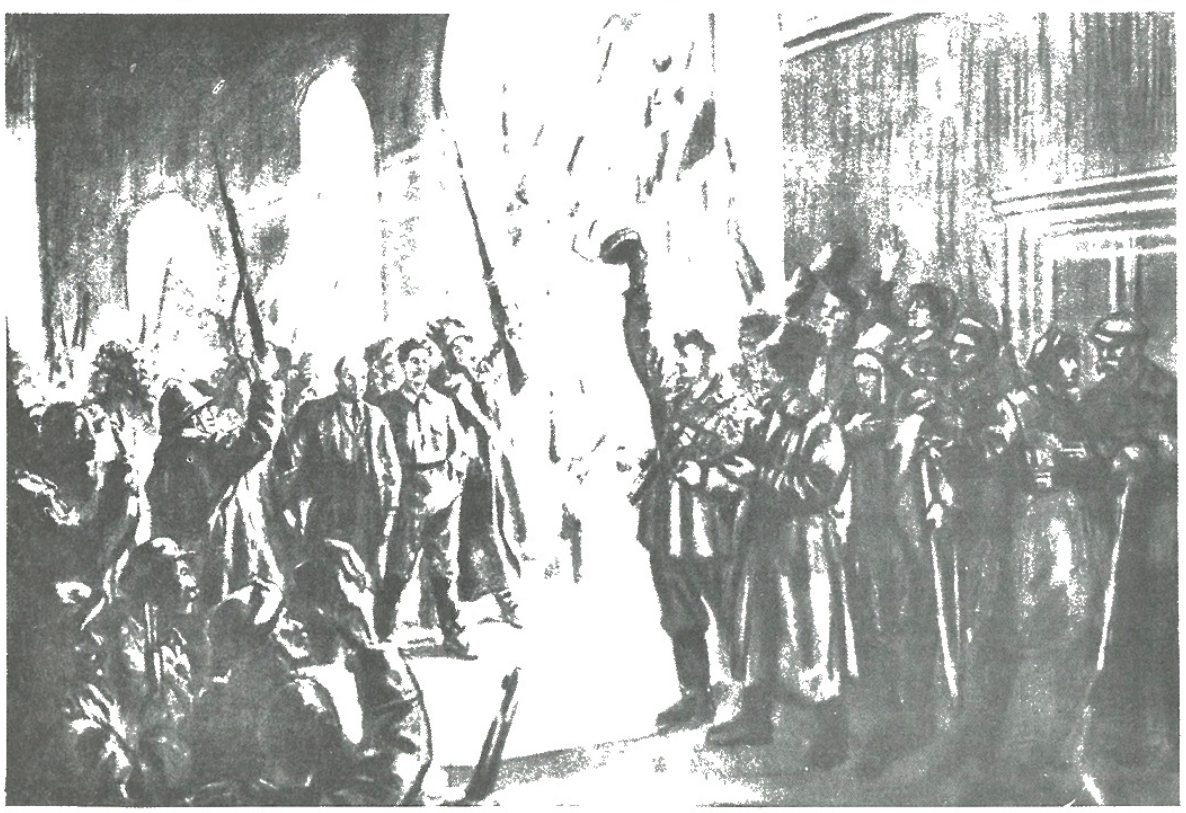

Devrimcileri destekleyen yörelerde, köyler Türk ordusunun askerleri tarafından işgalci ordulara yaraşır bir biçimde basıldı. Kürt halkına en ağır baskı, hakaretler uygulandı. Yoğun ırkçı-Türkçü propaganda ile beyinleri yıkanmaya; Kürtlere Kürtlüğü unuttturulmaya; inkar ettirilmeye çalışıldı. Türk hakım sınıf-

(Devamı s.2'de)

67. yıldönümünde Büyük Sosyalist Ekim Devriminin dersleri yolumuza ışık tutuyor!

larının bütün cumhuriyet dönemi boyunca uyguladığı milli zulüm politikası —tüm yönleri ile— yoğunlaştırılarak sürdürüldü. Faşist Türk hakim sınıflarının özellikle Türkiye Kürdistanında bunca azgın davranmasının sebepleri ortadadır: Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde —Türk şövenistleri, ırkçılar, Türk faşist anayasası reddetse de— yalnızca Türkler değil; Kürt, Ermeni, Arap, Laz,Çerkez vb. birçok milliyetten insanlar yaşamaktadır. Türkler dışında, Türkiye'deki nüfusun en büyük kesimini oluşturan Kürtler, "Tarihsel olarak oluşmuş, istikrarlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğine sahip" bir ulusturlar. Türkiye Cumhuriyetinin "toprak birliği ve bütünlüğü; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin (yani ayrılma) hakkının gaspedilmesi; Ermeni ulusunun soykırım ve sürgün politikası sonucu bir milli azınlık haline getirilmesi; tüm Türk olmayan milliyetlerden halkın milli haklarının gaspedilmesi temeli üzerinde sağlanmıştır. Zor üzerine, milli hakların gaspı üzerine kurulu böyle bir "birlik ve bütünlüğün" parçalanması; Türk hakim sınıflarının devletini en çok korkutan tehlikelerden biridir. Bugünkü şartlarda bu konuda (milli mesele ile bağıntılı konuda) Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde en büyük "tehdit" ve "tehlike" kuşkusuz milli bilinci son onyıllarda hızla uyanan Kürt milletinden; Kürt milli hareketinden gelmektedir. Faşist Türk hakim sınıfları proletarya önderliğinde bir devrim hareketinden olduğu gibi, uyanan milli bilincin geniş Kürt yığınlarını kapsayarak 'Bağımsız Kürdistan' talebinin geniş Kürt yığınlarının eyleminin yolgöstericisi haline gelmesinden de korkmakta; böyle bir gelişmeyi esas olarak faşist şiddet yöntemleri ile engellemeye çalışmaktadır. Türk faşist hakim sınıfları çok uluslu Türkiye'de devlet tekelini ellerinde tutmak istemektedirler. İşte Kürdistan bölgesinde yoğun saldırıların gerçek nedeni budur.

Faşist Türk hakim sınıfları bu yüzden özellikle Kürdistan bölgesinde en küçük bir kıpırdanmaya bile izin vermemeye çalışmaktadır. Türkiye Kürdistanında bir işgal ordusu gibi hareket eden Türk hakim sınıflarının faşist ordusunun bölgedeki olağanüstü yoğunluktaki varlığı öncelikle Kürt halkını sindirme; onun mücadelesini bastırma, engelleme amacına; Türk faşistlerinin "devlet bütünlüklerini" koruma amacına yöneliktir. Saldırıların halkın kendiliğinden hareketinin hemen hemen bastırılmış olduğu bir dönemde öncelikle örgütlü güçlere yönelmiş olması tabiidir. Ama saldırının gerçek hedefi kesinlikle yalnızca örgütlü güçler değil, bir bütün olarak Kürt halkıdır. Yoğun saldırılarla Kürt halkına verilmek istenen ve verilen mesaj, "Siz de bunlar gibi devlete karşı gelirseniz, sizin de sonunuz geldi demektir" şeklinde bir mesajdır.

"BÖLÜCÜLÜK" VE BİZ

"Bölücülük", "Komünizm" yanında faşist Türk hakim sınıflarının korkulu rüyasıdır. Ama yalnızca emperyalizmin uşağı bir avuç kompradorun ve toprak ağasının gözünde öcü değildir bunlar. Beyinleri anti-komünizm, ve bir yanı ile ırkçılığa varan Türk milliyetçiliği demek olan Kemalizm ile doldurulmuş olan milyonlarca Türk (ve türkleşmiş) burjuva-küçük burjuva ve emekçisi için hakim sınıfların propagandasını yaptığı "bölücülük" "tehlike"si en büyük "tehlike"lerden biridir. "Misak-ı milli" denilen bugünkü Türkiye sınırları için de kalan alandan en küçük bir toprak parçasının bile kopması; Türk milliyetçileri için aklın alamayacağı, kabul edilemez birşeydir. Bu yüzden de hakim sınıfların "bölücülük", "vatan toprakları elden gidiyor" yollu propagandaları, geniş yığınlar içinde hala çok verimli toprağa düşmekte; bu "tehlike" karşısında "kahraman Türk ordusu"nun(!) giriştiği operasyonlar hala geniş destek bulmaktadır. Türk milliyetçiliği, büyük Türk şövenizmi yalnızca geniş yığınların değil, onun öncüsü olduğunu iddia eden bir dizi örgüt içinde de derin etkiye sahiptir. Bizim de bu konudaki hata ve sapmalarımızın kökleri kuşkusuz bir yönü ile bu etkide aranmalıdır.

Biz Komünistler için "Misak-ı milli" bir ta bu değildir. Bizim faşist Türk devletinin varlığını ve bütünlüğünü koruma diye bir sorunumuz yoktur. "Misak-ı milli" denilen bugünkü devlet sınırları, Türk olmayan millet ve milliyetlere yapılan büyük tarihi haksızlıklar temelinde çizilmiş sınırlardır. Bu devlet sınırları içindeki çeşitli milliyetlerin birliği, zora dayalı bir birliktir. Biz milliyetler arasında birinin diğerlerini ezmesi temelinde, zora dayalı bir birliğin düşmanıyız. Bizim istediğimiz birlik, her ulusa kendi kaderini tayin (ayrılma) hakkı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliğinin sağlandığı şartlarda oluşmasını istediğimiz gönüllü bir birliktir. Sağlanmasını arzu ettiğimiz böyle bir birliğin yaratılması yönünde atılacak ilk adım; bugünkü zor balıkla elde tutulan birliği karşı çıkmak, Kürt ulusuna ayrılma hakkını savunmak; tüm milliyetlere tam hak eşitliğini savunmak, bu anlamda b ö l ü c ü olmaktır!!"

İÇİNDEKİLER

Batı Almanya'da bir grev ve sonuçları üzerine notlar . . . s. 9

Stalin savunması mı- Stalin'e saldırı mı ? s.16

12 Eylül'ün 4. yıldönümünde yurtdışındaki eylemler üzerine . s.27

Devrimci Yılmaz Güney'i yitirdik! s.36

Özal Hamburg'da protesto edildi . s.39

PKK içindeki gelişmeler ve oportünist-revizyonist cephenin tavrı üzerine biraz daha . . . s.42

Ermeni sorunu ile ilgili Spartaküs'ün bildirisi üzerine birkaç söz s.57

Biz bugünkü Türkiye sınırları içinde gelişecek bir milli hareketçe; "Türk vatanının" bölünmezliği(!), "vatanın elden gittiği"(!) vb. penceresinden değil; böyle bir hareketin proletarya önderliğindeki devrimi ilerletip ilerletmediği; emperyalizmle ilişkisinin ne olduğu; emperyalizme darbe vurup vurmadığı vb. bakış açısından yaklaşır; tavrımızı ona göre belirleriz. Böyle bir hareketin önderliği ne olursa olsun; o hareketin milli zulme başkaldıran demokratik yanı, bizim her halükârda öncelikle destekleyeceğimiz, propagandasını yapacağımız yön olur.

SON GELİŞMELER ÜZERİNE

Şimdi bu söylediklerimiz ışığında Türkiye Kürdistanındaki son gelişmelere kısaca bir göz atalım.

15 Ağustos tarihinde çeşitli haber ajansları, Eruh ve Şemdinli'de jandarma karakollarının "ayrılıkçı güçler" tarafından basıldığı; karakol basınını gerçekleştirenlerin kadınlı-erkekli kalabalık bir silahlı grup olduğu; bunların bir süre bu ilçeleri kontrol altında tuttukları, halka propaganda yaptıkları ve daha sonra geri çekildikleri haberini verdiler.

Olayın hemen ardından Türkiye kaynaklı haberlerde Türk faşist hakim sınıflarının olayı nasıl yorumlayacakları ve nasıl davranacakları konusunda bir uyum sağlayamadıkları görüldü. Kimi haberler 600 kişilik bir silahlı gruptan söz ederken; kimi haber 75 kişilik bir gruptan söz ediyordu.

Cuntanın sivil hükümetinin başbakanı Bodrum'da tatiline ara verme ihtiyacı duymazken; cuntanın şimdi "sivilleşmiş" asker kanadı toplantı üstüne toplantı düzenleyip, değerlendirmeler yapıyordu. Olayın duyulmasının ve ilk şaşkınlığın geçmesinin hemen ardından Türk hakim sınıflarının tavrı belirlendi. Tavır: mümkün olduğunca geniş bir operasyonla güç göstermek; faşist hakim sınıfların yaratmak istedikleri mezar sessizliğini bozma cüreti gösterenleri 'ibret-i alem' için cezalandırmak; Kürt halkına iyi bir gözdağı vermek idi. Bu amaçlar doğrultusunda, saldırının olduğu alanlar çıkış noktası olarak alınarak "Kalıcı Huzur" adı ile ilk geniş askeri operasyon başlatıldı. Bu operasyon, adından da anlaşılacağı gibi, Türkiye Kürdistanında bir daha bu gibi eylemlere izin vermeyecek bir darbe vurmak hedefini güdüyordu.

Hakim sınıfların boyalı basını, 12 Eylül'den bu yana görülmeyen bir yöntem ile bu operasyondan geniş haberler vermeye başladı. "Eşkiyalar kaçıyor", "Eşkiyalar sıkıştırıldı", "Hainler temizleniyor" vb. kanlı-heyecanlı başlıklarla yüzlerce köylüyü köy meydanında namlu gölgesinde elleri havada esir gösteren resimler boyalı basının baş malzemesi haline geldi. Her gün yüzlerce kişinin gözaltına alındığı; "eşkiyaların"(!!!) yakalandığı,'bittiği','tükendiği' haberleri gazetelerin baş köşesinde yer aldı.

Bu arada faşist Türk ordusunun "eşkiya taki - bi" için İran ve Irak Kürdistanı içine de girdiği yabancı haber ajansları tarafından duyuruldu. "Kalıcı huzur" sağlama adına, Türk faşistleri Mayıs 1983'te yaptıklarını yineliyorlardı.

Askeri operasyona paralel olarak, bölge Türk faşist yöneticilerinin uğrak yeri haline geldi. Önce Genelkurmay başkanı, kuvvet komutanları, iç işleri bakanı; ardından cunta başı Evren; sonra başbakan Özal; bu arada bütün hakim sınıf partileri başkanları bölgeye geziler düzenlediler. Bu da "devlet gücü"nü göstermenin bir başka biçimiydi.

Ama bütün gürültüler, "kalıcı huzur" operasyonunun askeri amaçlarından en azından birine —15 Ağustos eylemini gerçekleştirenleri cezalandırmak amacına— ulaşamadığını gözlerden gizleyemedi. Gözaltına alınan yüzlerce kişiden ancak birkaçının Şemdinli ve Eruh olayı ile bağı olduğu — bağı olduğu; eyleme katıldığı değil!!— hakim sınıflar tarafından teslim edilmek zorunda kalındı.

Görünen oydu ki, bu eylemi gerçekleştirenler, kendileri açısından başarılı bir askeri eylemden sonra kayıp vermeden geri çekilebilmişlerdi.

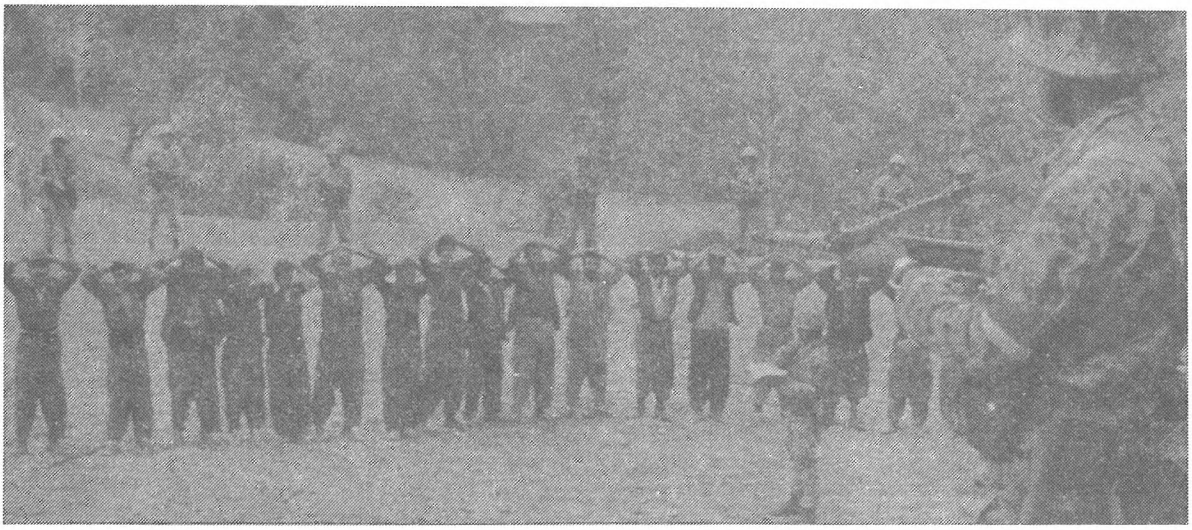

Bir köy daha tutsak... Ne zamana kadar?!

Ardından, tam boyalı basının "yokettik", "tükettik" başlıkları attığı bir ortamda; 10 ve 11 Ekim'de, ajanslar tam da askeri operasyonun bütün "haşmetiyle" sürdürüldüğü bölgede askeri araçlara açılan ateşte toplam dokuz subay ve erin öldürüldüğü haberini verdiler. Hakim sınıflar bu durumda operasyonlarının bir noktada amacına ulaşmamasının suçlusunu aramaya başladılar. Buldular da: "Komşu devletler"! İran-Irak-Suriye! Bu kez boyalı basın yoğun bir şekilde bu konuyu işlemeye başladı. İran-Irak konusunda, cunta başı Evren; "Doğu gezisi" sırasında yaptığı bir konuşmada bu iki ülke arasındaki savaşın, Türkiye'ye karşı girişilen saldırıları kolaylaştırdığını vb. söyleyerek işareti verdi.

Ekim'in ikinci yarısında Dışişleri bakanı Irak'ı, İçişleri bakanı da İran'ı ziyaret ettiler. Irak'a giden heyet, iki tarafa da —tabii var olan şartlarda bu öncelikle Türkiye'nin Irak sınırını geçmesi anlamına geliyor— "eşkiya takibi için" operasyonlarda birbirlerinin sınırını 10 km aşma hakkını veren yeni bir anlaşma ile döndü.

İran'a giden heyet ise; özellikle şu sırada Irak Kürdistanındaki bazı Kürt gruplarını Irak'a karşı savaşta bir müttefik olarak kullanmaya çalışan, bu yüzden de Irak-Türkiye arasındaki anlaşmaya karşı olduğunu yüksek sesle ilan etmeyi uygun bulan İranlı dinci faşistlerden alınan "İran sınırları içinde Türkiye aleyhtarı faaliyete izin verilmeyeceği", "sınır boylarının daha sıkı kontrol altına alınacağı" sözleriyle döndü.

Türk faşistleri bu diplomatik girişimler yanında "Güneş" operasyonu adı ile yeni bir askeri operasyon başlattılar. Bu operasyonun alanı bugün artık resmen yalnızca Türkiye Kürdistanı değil, Irak Kürdistanıdır da. Gayri-resmi olarak İran Kürdistanı da bu operasyon alanı içindedir. Aslında Türk-İran-Irak faşist rejimleri; herbiri kendi ülkesindeki Kürt milli hareketini bastırma; "kendi ülkesinin bütünlüğünü" koruma anlamında tam bir fikirbirliği içindedir. Ama İran ve Irak savaş içindedir. Ve bu savaş içinde her iki taraf da; diğerinin ülkesindeki milliyetleri savaş hasmına karşı kullanmak istemektedir. Her üçünün de şu anda aynı anda koordineli olarak bütün güçleri ile Kürtlere saldırması bu yüzden mümkün olmamaktadır. Bugün Irak İran ile savaşta askeri güçlerini bağladığından, kuzey Irak'ta de fakto bir iktidar boşluğu vardır. Ve bu boşluk içinde Kürtler bir anlamda özerk durumdadırlar. İranlı dinci faşistler Irak'taki en azından Mesud Barzani önderliğindeki grubu Irak'a karşı savaşta müttefik olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Böyle bir durumda, bölgede jandarmalık rolüne giderek daha fazla soyunan Türk faşistlerinin "huzur sağlama" için Irak'a girmesi şu anda Irak'ı rahatsız etmemekte, tersine işine de gelmektedir. O, Irak Kürtlerinin kendine karşı hareket etmesini Türkiye tehdidi ile de önlemeye çalışmaktadır.

İran ise yukarda ortaya koyduğumuz nedenlerle Kürtlere karşı Türkiye ve Irak'la açık bir işbirliği içinde görünümüne girmek istememektedir. Ama Irak-İran savaşının iki taraftan birinin kesin yenilgisiyle değil; başka bir türlü bitmesi halinde; her iki ülkedeki rejimlerin, kendi sınırları içinde Kürtlere karşı yoğun saldırıya geçmesi hiç de şaşırtıcı bir gelişme olmayacaktır.

Türk faşistlerinin 15 Ağustos sonrasında gerçekleştirdikleri; şimdi boyutlarını daha da genişleterek sürdürdükleri askeri operasyonlar; esas olarak Kürt halkına yönelik; Kürt halkının milli haklarını gaspı sürdürmeye yönelik; Kürt halkına gözdağı vermeye yönelik eylemlerdir. Bu operasyonlarda Türk faşistleri, yüzlerle Kürt köyünü basmış; birçok köyü boşaltmış; birçok köyü boşaltma, köylerde "devlete bağlılığı ile öne çıkmış" kişileri silahlandırma planlarını gündeme getirmiştir. Bu operasyonlar son yıllarda Kürt halkına karşı girişilmiş, soykırımı ve göç ettirme yöntemlerini de kullanan, en yoğun saldırılardır. Bu saldırılar Türk hakim sınıflarının devletinin ırkçı-faşist niteliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Bu gelişmeler karşısında eldeki bütün imkanlarla faşist Türk devletinin; onun Irak lı ve İranlı faşistlerle Kürtlere karşı açık-giz li işbirliğinin teşhiri; Kürt ulusunun kendi kaderini tayin (ayrılma) hakkının savunulması, her komünistin; ve evet her gerçek demokratın da görevidir.

****

PKK'NIN EYLEMLERİ NASIL DEĞERLENDİRİLMELİ?

****

Türk faşist hakim sınıfları, şimdi Türkiye Kürdistanında giriştikleri geniş çaplı askeri operasyonları, PKK önderliğinde gerçekleştirilen bir takım askeri eylemlerle gerekçelendiriyor; bu eylemi gerçekleştirenleri "eşkiya" olarak nitelendiriyor; geniş çaplı askeri operasyonların da bu "eşkiyalara" yöneldiğini söylüyor. Bu hakim sınıfların demagojisidir. Önce PKK, amacı adi soygun, adam öldürme vb. olan bir "eşkiya" örgütü değildir. Amacını "bağımsız Kürdistan" olarak tespit etmiş bir siyasi örgüttür. PKK'nın önderliğinde kurulduğunu bu eylemlerle duyuran HRK (Hezen Rızgariya Kürdistan)(Kürdistan Kurtuluş Birliği) adlı örgütün gerçekleştirilen askeri eylemler sırasında ve sonrasında dağıtılan bildirisinde bu amaç açıkça ortaya konmuştur. Bu amaçla yola çıkanları "eşkiya" olarak damgalamak gerçeklerin üstünü örtmektir. İkinci olarak, bu eylemler Kürdistan'da uygulanan vahşi milli zulmün sebebi değildir. Bu eylemler olmadan da Kürdistan'da halk, sınıf baskısı yanında bir de milli zulüm altında inliyordu. Bu eylemler olmadan da köyler basılıyor, Kürt köylüleri sıra dayağından geçiriliyor, en ağır hakaretlere uğratılıyor, işkenceye çekiliyordu vb. Eylemler geniş bir askeri operasyonun bahanesi oldu, o kadar! Bu askeri operasyonun hedefinin —Türk faşistlerinin "eşki yalar" dediği örgütlü partizan savaşçıları olmadığı—; bu eylemlerde gözaltına alınan, işkenceye çekilen binlerle köylüyle, boşaltılan onlarla köyle de ispatlıdır.

Biz PKK'nın gerçekleştirdiği bu eylemlere yöneltilen; "eylem yaptınız, onun için baskı geldi" biçiminde pasifist bir eleştiriyi kökten reddediyoruz. Böyle bir eleştiri, "uslu durularak"ha

kim sınıfların baskısından sıyrılmanın propagandasını yapan bir anlayışın ürünüdür.

****

"PROVOKASYON" TEORİSİ HAKİM SINIFLARIN TEORİSİDİR!

****

İlginç olan, faşist Evren'in yaptığı bir konuşmada, bu eylemlerin amacını ortaya koyarken; diğer şeylerin yanında bu eylemlerin "Türkiye'de demokrasiye geçişi zorlaştırmak" için de yapıldığını söylemesidir. Evren faşisti bu demagojik sözlerle aslında faşizmin sorumluluğunu faşist devlete karşı tavır alanlara yüklemektedir. Şu devrimciler olmasa, ne güzel hakim sınıfların "demokrasi" dedikleri, parlamenter maskeli faşizme tam geçilecek; sıkıyönetim, olağanüstü durum vb. kalkacaktır. Tabii emperyalizme ve onların uşaklarına hiç kimse karşı çıkmasa, onlar halk yığınlarını hiç tepki görmeden istedikleri gibi sömürebilseler; "faşizme" de, sıkıyönetime de, olağanüstü hale de ihtiyaç kalmaz!!! Köleler köleliklerini kabul edip, köleliğe isyan etmedikçe; köle sahiplerinin "kırbaç" kullanmaya ihtiyacı yoktur!! İşte Evren'in mantığı ve çağrısı budur! Demokrasi (siz demokratik maskeli faşist diktatörlük anlayın) mi istiyorsunuz? O zaman var olanı kabul edin! Başkaldırmayın!

Biz, köleliğin, köleliği kabul etmekle değil; köleliğe başkaldırmakla yokedildiğini biliyoruz! Sömürüyü ve zulmü tarihe gömecek olanın; ona baş eğerek, sömürücülerin ve zulümkarların hoşgörüsünü kazanmak değil; halkın örgütlü, silahlı gücünün devrimi olduğunu biliyoruz. Hal böyle olunca da, faşist devlet güçlerine karşı girişilen bir şiddet eyleminin, faşizmin sebebi, sorumlusu olarak gösterilmesinin; demagojiden başka birşey olmadığı bizim için açıktır.

Görüşümüze göre, PKK'nın Eruh ve Şemdinli'de giriştiği partizan eylemlerini "provokatif" eylemler olarak adlandırmak; tam da faşizmin saldırılarını suskunlukla engellemek isteyen bir mantığın ürünüdür. Sosyal-faşist T"K"P 24 Ağustos tarihli bildirisinde şöyle diyor:

"KENDİ kaderini özgürce belirleme hakkından başka hiçbir şey istemeyen kahraman Kürt halkının savaşını PROVOKASYONLARIN yarattığı sis perdesi nedeniyle göremeyen, o nedenle Türk ulusu için utanç verici şövenist kampanyaya seyirci kalanlar..." (Atılım S.135, s.1)

Çok anti-sosyal-faşist olmakla övünen HK revizyonistleri ise Emeğin Sesi'nin 88. sayısında, kısa bir haber içinde şöyle diyorlar:

" Amerikancı faşist generallerin, Türkiye'nin güneydoğusundaki Siirt ve dolaylarında Kürt halkı üzerinde SON PROVOKATİF EYLEMLERİ bahane ederek saldırılarına devam etmesini..." (ES S.88, s. 5)

T"K"P'nin "provokasyon", TD"K"P'nin "provokatif eylem" dediği, kuşkusuz PKK önderliğinde gerçekleştirilen saldırılardır. Ve kuşkusuz burada "provokasyon" lafı, hakim sınıfların halka karşı kışkırtılması anlamında kullanılmaktadır! T"K"P, TD"K"P birbirlerine istedikleri kadar küfretsinler, ortak revizyonist ideolojik temel; somut olayların değerlendirilmesinde onları kelimelerin seçimine varana kadar birleştirebiliyor.

Biz, hakim sınıflara karşı girişilmiş herhangi bir eylemi değerlendirirken; o eylemi öncelik le devrimi ilerletip ilerletmediği; işçi sınıfının ve emekçi yığınların örgütlenmesini, ve bilinç seviyesini yükseltip yükseltmediği; günün görevlerinin çözümünde uygun ve elverişli olup olmadığı noktalarından değerlendiririz.

****

OLGULAR

****

PKK'nın son eylemlerinin tam bir değerlendirmesi için elimizdeki veriler ne yazık ki yeterli değil. Ama şimdiki verilerle de birtakım tespitler yapmamız mümkün. Eldeki bütün veriler şunları olgu olarak tespit etme imkanını vermektedir:

o PKK, Türkiye Kürdistanında, örgütlü - silahlı partizan grupları ile Türk faşist devletinin askeri kurumlarına karşı saldırı eylemleri düzenlemiş; ve Türk ordusunun er ve subaylarından çok sayıda kişiyi öldürmüş ve yaralamıştır.

o Bu eylemler, yükselen bir halk hareketine bağlı olarak, onun unsurları olarak gerçekleştirilmemiştir. Halk yığınlarının kendiliğinden eylemi nin hemen hiç olmadığı bir ortamda, bütünüyle gezginci gerilla gruplarının gerçekleştirdiği eylemler sözkonusudur. Halk yığınlarının tepkisi —en iyi halde— (PKK'nın verdiği bilgiye göre) eylemleri coşkuyla, sevinçle karşılamak olmuştur. Ama halkın hareketlenmesi sözkonusu değildir.

o Eylemlerde saldırı konumunda bulunan PKK ön - derliğindeki savaşçılar şimdilik fazla kayıp vermemişlerdir. Bu anlamda askeri açıdan başarılı eylemler sözkonusudur.

o Eylemler, PKK içinde, PKK yönetimine karşı parti içi demokrasi olmadığı yönünde eleştiriler getiren bir muhalefetin ortaya çıktığı, bu temelde PKK'dan ayrılmaların olduğu; PKK'nın ayrılanlara karşı şiddet uyguladığı; ve devrimci çevre içinde bu noktada tecrite doğru gittiği bir ortamda gerçekleştirilmiştir.

****

PKK NASIL DEĞERLENDİRİYOR?

****

PKK eylemleri hakkında şu somut bilgileri veriyor:

" 15 Ağustos 1984 günü Kürdistan'ın Hakkari, Siirt, Van, Bitlis ve Mardin illerinin çeşitli köy ve ilçelerinde gerçekleştirilen bir dizi partizan saldırılarının yurt ve dünya çapındaki yankıları devam ediyor.

15 Ağustos 1984 günü Hêzên Rızgariya Kurdistan güçlerince gerçekleştirilen eylemlerde, sömürgecilerin çeşitli karakol, devlet dairesi vb. resmi kuruluşları silahlı olarak basılmış; onlarca düşman askeri imha edilir ve sayıları en az 6 olduğu bildirilen düşman asker ve subayları da esir alınırken, partizanlar Eruh cezaevinin kapılarını açarak tutukluları serbest bırakmış ve Eruh

Jandarma Komutanlığı deposundaki ağır silahları beraberlerinde götürmüş, geriye kalanları da imha etmişlerdi. Gazetemize ulaşan haberlerde, eylemlerin Kürdistan'ın dört bir tarafında yaygın bir biçimde geliştirildiği ve halen çeşitli karakol baskınlarının düzenlendiği bildirilmektedir. Yine ajan ve muhbirlerin de halkımızın silahlı güçlerinden gerekli derslerini aldıkları haber verilmektedir. Kürdistan'dan yurtseverlerin ulaştırdığı bilgilere göre, son olarak da Birecik'e bağlı Börtlen karakolunun basıldığı ve eylemi düzenleyen HRK güçlerinin hiçbir kayıp vermeden geri çekildikleri, saldırıya uğrayan düşman karakolunda düşman güçlerinin ağır can ve mal kaybına uğratıldıkları söylenmektedir. Kürdistan'ın çeşitli ilçe ve köylerinde de karakol baskınlarının olduğu yolunda haberler ulaşmakla birlikte, bunlar henüz kesinlik kazanmadığından ayrıntılı bilgi verememekteyiz. Ancak, gerek izine gidip gelen yurt sever işçiler ve gerekse doğrudan Kürdistan'dan gazetemize mektuplarla ulaştırılan haberlerde eylemlerin yaygın bir biçimde sürdürüldüğü ve halk tarafından coşkuyla karşılanan bu eylemlerin düşmanı çılgına çevirdiği belirtilmektedir." (Serxwebûn, S.33, s.1-3)

PKK bu eylemleri "Ulusal direniş mücadelemizde... yeni bir dönemin ilanı" (Serxwebûn 32, s.1) olarak değerlendirmektedir. Bu dönem PKK tarafından şöyle adlandırılıyor: "Her taraftan ulusal ve toplumsal kurtuluşumuz uğruna devrimci direniş eylemleri yükseliyor. Belli ki yeni ve şiddetli bir mücadele dönemine, ulusal kurtuluş yolunda ilerleyen halkımızın faşist sömürgecilikle hesaplaşması dönemine, önemli siyasal ve toplumsal gelişmelerin ortaya çıkacağı bir döneme giriyoruz." (Serxwebûn 33, s.1)

" 15 Ağustos eylemleri... kölelik ve işkenceli yaşama karşı tüm halkı direnişe çağıran bir isyan bayrağıdır. Halkımızın bu bayrak altında toplanması ve Türk sömürgecilerinin kılıç ve namluları ile ülkemizde gerçekleştirdikleri katliamların hesabını sorması artık önü alınamaz bir gelişmedir."

" 15 Ağustos 1984 günü, Kürdistan için hiç de kısa sayılamayacak bir dönem boyunca sürdürülen hazırlıkların ete kemiğe büründürüldüğü, ulusal direniş alevinin zindanlardan dağlarımızı ve ovalarımızı sardığının ilan edildiği bir tarih olarak bağımsızlık için mücadele tarihimizin en onurlu sayfalarından birine yazılmıştır." (Serxwebûn 33, s.1)

Görüldüğü gibi, PKK açısından bu eylemler aslında Kürt halkına yapılmış bir isyan çağrısı; bu anlamda yeni bir dönemin başlangıcıdır. PKK artık hazırlık dönemini tamamlamıştır, yeni bir dönemi başlatmıştır! Artık halk PKK'nın açtığı bu bayrak altında toplanacaktır.

HRK bildirisinde yapılan şu çağrılar da, PKK'nın bu "yeni dönem"i nasıl gördüğüne açık işaret tir:

" Yurtsever Kürdistan halkı! Yüzyıllardır ulus ve halk olarak bizi yoketmek isteyen sömürgeciliğe karşı mücadeleyi yükseltme, yüzyıllardır süren ve özellikle son dört yıldır en barbar biçimleriyle uygulanan baskı, işkence ve zorbalığın, akıttığımız kanın hesabını sorma zamanı gelmiştir. Bu, onurlu yaşamak isteyen her Kürdistanlı'nın yurtseverlik görevidir. Yurdumuzun kurtuluşu ve geleceğimizin yaratılması davasına sahip çıkın! Gücünüzü ulusal kurtuluş uğruna direniş mücadelesinde birleştirin! Faşist-sömürgeci zorbalara karşı çıkın, evlatlarınızın onlara hizmet etmesine ve faşist orduya katılmasına izin vermeyin! Kurtuluş Kuvvetlerine katılın ve destekleyin! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte faşist-sömürgeci düşmanı yoketmeye ve yurdu kurtarmaya çalışın!

Faşist ordu içindeki Türk ve Kürt emekçi halklarının evlatları, askerler! Silahlarınızı Türk ve Kürt halklarına ve Kurtuluş Kuvvetlerine karşı değil, faşist yönetime ve faşist subaylarına karşı çevirin! Subaylarınızın emirlerini dinlemeyin, halka baskı yapmayın, Kurtuluş Kuvvetlerine karşı silah kullanmayın! Faşizme ve sömürgeciliğe karşı Kurtuluş Kuvvetleriyle birleşin, Kurtuluş Kuvvetlerine katılın!

Erkeği ve kızıyla Kürdistanlı Genç! Faşist-sömürgeci zorbalığa karşı halk kurtuluş mücadelesine aktif olarak katıl! Faşist ordunun emrinde askere gitme, firar et, Kurtuluş Kuvvetlerine katıl! Kurtuluş Kuvvetleriyle birlikte düşmanı yok etmek ve yurdu kurtarmak için cesaretle savaş!

FAŞİST SÖMÜRGECİ ZORBALARDAN VE UŞAKLARINDAN HESAP SORALIM!

PKK'NIN AYDINLATTIĞI KURTULUŞ YOLUNDA YILMADAN YÜRÜYELİM!

KÜRDİSTAN KURTULUŞ BİRLİĞİNE KATILALIM VE ONU DESTEKLİYELİM!" (Serxwebûn, Ağustos 1984, s.2)

Biz PKK'nın bu eylemlerini bir bütün olarak Türkiye devrimi açısından ele aldığımızda; bu eylemlerin Türkiye devriminin temel ihtiyaçlarına hizmet eden; temel taleplerine: bolşevik bir parti inşasına hizmet etme talebine; Türkiye işçi sınıfının bilinç ve örgütlenme seviyesini yükseltme talebine cevap veren eylemler olmadığını görüyoruz. Ama milliyetçi bir örgüt olan PKK'nın, milli sorunu sınıf sorununun önünde görmesi "normal"dir. Ama onun kendi mantığı içinde "Kürdistan devrimine" hizmet edip etmediği noktasında da yargı lanmalıdır bu eylemler. Soruna böyle yaklaştığımızda da şunu görürüz:

PKK bu çağrıyı, halk yığınlarının kendiliğinden eyleminin hemen hemen olmadığı bir dönemde; PKK'nın kendi önderliğinde eğittiği, silahlandırdığı gerilla gruplarının, kitlelerin kendiliğinden hareketinden bağımsız olarak gerçekleştirdiği eylemler sonrasında yapıyor. Böylece PKK kendi eylemliliğini, halk yığınlarının eylemi yerine geçiriyor. Ve halk yığınlarının "heyecan" verici bu eylemden sonra kendisini izleyeceğini, bunun "artık önü alınamaz bir gelişme" olduğunu söylüyor. Ama halk yığınlarının bizzat harekete geçmediği bugünkü ortamda böyle "heyecanlandırıcı" eylemlerin halkı harekete geçirmesini beklemek, kendiliğindenciliğin ta kendisidir.

Lenin, kitle hareketinden bağımsız terör eylemleri hakkında konuştuğu bir yerde şöyle diyor:

" HEPİMİZDEKİ mücadele ruhunu ve cesareti gerçekten yükselten biricik şeyin kitle hareketinin yeni biçimleri ya da kitlelerin yeni yeni kesim-

lerinin bağımsız mücadeleye atılışı olduğunu hem geçmişten biliyor, hem de bugün gözlerimizle görüyoruz. Oysa tek tek çarpışmalar, Balmaşovlar tarafından yürütülen tek tek çarpışmalar olarak kaldıkları sürece, İLK BAŞTA ANLIK BİR HEYECAN UYANDIRAN BİR ETKİ YARATIRLAR, AMA BU ARADA DOLAYLI OLARAK DA BİR KAYITSIZLIĞA VE GELECEK SEFERE KADAR PASİF BİR BEKLEYİŞE YOLAÇARLAR." (Lenin, Devrimci Maceracılık, "Örgütlenme Üzerine"de, Aydınlık Yayınları, s.65)

Bugün PKK'nın gerçekleştirdiği gerilla eylemlerinde Marksist-Leninistler açısından sorulması gereken soru şudur: Bu eylemler "kitle hareketinin yeni biçimleri"nin uygulanışı olarak mı; ya da "kitlelerin yeni yeni kesimlerinin bağımsız mücadeleye atılışının" bir ifadesi olarak mı; veya bunlara bağlı olarak mı, onların bir parçası olarak mı gerçekleştirilen eylemlerdir; yoksa bunların yokluğunda kitlelerin eyleminin yerine gerçekleştirilen eylemler midir? İkincisi olduğu ortadadır. Öyle olunca da, yapılan "Kurtuluş Kuvvetlerine katılın" çağrısı bir eylem çağrısı olamaz; bir ajitasyon çağrısı olarak kalacaktır. PKK'nın bu eylemleri kuşkusuz devrim isteyen insanlarda; özellikle de ezilen Kürt yığınları içinde heyecan uyandıran bir etki yaratmıştır. Ama dolaylı olarak da "gelecek sefere kadar pasif bir bekleyiş"e yolaçmışlardır.(*)

Yani PKK'nın anladığı anlamda "yeni bir dönemin başlangıcı" tespiti PKK'nın isteğidir; gerçek durumun tespiti değildir.

Kuşkusuz, PKK'nın eylemini gerçekleştirenlerin, aylarca süren büyük askeri operasyonlara rağmen ele geçirilememiş olması; Türk faşist hakim sınıfları açısından bir yenilgidir; ve güçlü görünen devletin, hiç de göründüğü kadar güçlü olmadığının bir işaretidir. Ama bundan devletin bu gibi gerilla eylemleri sonucu devrileceği sonucu çıkarılmamalıdır. Hayır, bundan çıkarılacak sonuç; kitlelerin harekete geçmediği dönemde gerçekleştirilen gerilla eylemleri karşısında bile bu hallere düşen güçlerin; devrimin gerçek öznesi olan işçi sınıfı ve halk yığınları, örgütlü, silahlı bir şekilde devletin üzerine yürüdüğünde onun çöküşünün kaçınılmaz olduğudur. Görev işte o dev gücü örgütlemektir.

İşte bizim PKK'nın eylemlerini değerlendirmemizde temel görüşler bunlardır.

Kuşkusuz bu değerlendirme birçok yönü ile eksiktir. Ama yukarıda söylediklerimiz dışındaki noktalarda kesin şeyler söylemek bizim açımızdan zordur. Yine de bu bağıntıda bir-iki noktada daha bir ön tavır takınmakta yarar görüyoruz.

****

MENŞEVİKLERİN TAVRI ÜZERİNE

****

Birincisi, Menşeviklerin bu eylemleri değerlendirmesi ile ilgilidir. Menşevikler, Mücadele 93'te çıkan imzasız bir yazıda şöyle diyorlar:

" PKK'nın konumu ve olaya katılımındaki esas amaç 'örgüt içi hesaplaşmada yönetim lehine avantaj sağlama' olarak değerlendirilebilir. Bu tespitimiz PKK çevrelerince tepkiyle karşılanabilir. Ancak gerek PKK'nın içinde bulunduğu örgüt içi çatışma, gerekse de PKK'nın son karşı-devrimci Uppsala ve Rüsselsheim cinayetleri sonucu, anti-faşist demokratik kamuoyu nezdinde tecrit oluşu gerçeği, tespitlerimizin doğruluğunu kanıtlamaktadır. Eruh ve Şemdinli eylemlerine katılmakla PKK taraftarlarının ve kamuoyunun dikkatlerini —bir süre için de olsa— başka bir noktaya, 'ulusal direniş savaşını başlattık' noktasına çekmeye yönelmiştir. Bu eylemler uzun bir süre tabanı ve kamuoyunu meşgul edecek malzemeler, ve alışılagelmiş kuru ajitasyon türü pohpohlamalar siyasetinin dayanakları yapılmaya çalışılacaktır. Görüşümüze göre PKK'nın böyle bir eyleme başvurması nın nedenleri bunlardır."

Önce, paragraf içinde, başta "esas amaç" olarak tespit edilen şeyin; paragrafın sonunda esas olmaktan çıkıp, "nedenler" haline geldiğini tespit etmemiz lazım. Aslında Menşevikler, PKK'nın bu eylemi yalnızca kendi reklamını yapmak için yaptığını söylemek istemektedir. Ama bunu utangaçça yapmaktadır.

Bizim açımızdan ispatlanabilecek tek şey; bu eylemin zaman olarak, PKK'nın kendi içindeki çatışmada karşı-devrimci yöntemlere başvurması, bunun sonucunda bir tecrit zinciri içine girmesi dönemine rastlamış olması; objektif olarak PKK yönetimine yönelen eleştirilerin etkisini azaltacak bir rol oynamasıdır. Bunun ötesini söylemek; eylemlerin esas amacının, ya da "nedenlerinin" bu olduğunu söylemek, ispatlayamayacak bir iddia ileri sürmekten başka birşey değildir. Bu eylemlerin örgüt içi çatışma çıkmadan çok önce planlandığı, ve hazırlandığı; askeri hazırlıkların tamamlandıktan sonra saldırıya geçildiği ihtimali de vardır.

Menşevikler devam ediyor:

" Eyleme katılmada PKK'nın güttüğü amaçtan bağımsız bir 'iyi niyetli' bakış açısı ile yaklaşılsa bile, eylemin YER VE ZAMANI, BİÇİM VE SOMUT HEDEFLERİ DE İSABETLİ VE DOĞRU DEĞİLDİR. Tersine tüm bu yönleri ile bile devrim kavgasını ilerletmenin bir aracı olarak ele alınmamış, tersine "ses duyurma" hedefi esas alınmıştır."

Menşevikler bu kadar diyor. Yerin, zamanın, biçimin, somut hedeflerin neden isabetli ve doğru olmadığını açıklamıyor. 'Biz dedik, öyledir' tavrını takınıyor.

Biz eylemin zamansız olduğu konusunda, yalnızca bir anlamda, kitle hareketinden kopuk, onun olmadığı bir ortamda yapıldığı anlamında, laf düzeyinde hemfikir olabiliriz. Ama Menşeviklerin eylem çizgisi gözönüne alındığında, "zaman isabetli ve doğru değil"den bunu anlamadıkları açıktır. Onlar II.Konferans sırasında Bolşeviklere karşı, kitle eyleminin hemen hemen hiç olmadığı bir dönemde, "silahlı mücadele" dedikleri gerilla eylemlerini taktik olarak da "esas mücadele" biçimi olarak savunanlardır!

(*): Bu bağıntıda bizim özellikle Partizan içinde iken savunduğumuz eylem çizgimizin de özeleştirici bir biçimde gözden geçirilmesi görevinin önemli bir görev olarak önümüzde durduğunu tespit etmemiz gereklidir.

Eylem yerinin neden yanlış olduğunu biz anlamadık! Menşevikler anlatmalı! Acaba eylemler Menşeviklerin askeri eylemlerinin yoğunlaştığı Tunceli'de değil de, Hakkari, Siirt'te olduğu için mi "yer" isabetsiz ve doğru değil???

Biçim "isabetsiz ve doğru değil"miş! Bunu söyleyenler; kitle eyleminden tümüyle bağımsız, üçbeş kişilik silahlı grupların gerçekleştirdiği gerilla eylemlerini "halk savaşı yolunda ilerliyoruz" diye savunan kişiler olduğu bilinince, iyice anlaşılmaz oluyor. Acaba biçim 3-5 kişilik gerilla grubu değil de; 70-80 kişilik bir grup olduğu için mi yanlış???

"Somut hedefleri" yanlışmış!!! Eylemin somut hedeflerinin saldırılan hemen her yerde faşist Türk devletinin temel kurumu, faşizmin uygulamasının temel direği olan Ordu mensupları olduğu; köylük yerlerde faşizmin temel direği karakollar olduğu bilindiğinde, "somut hedeflerin" neden yanlış olduğu da yine Menşeviklerin gizidir!

Esasında buna benzer bir eylemi bugün Menşevikler gerçekleştirmiş olsalardı, onların bunu "halk savaşı yolunda ilerlemenin" bir aracı olarak büyük gürültü ile propaganda edeceklerinden hiç kuşkumuz yoktur. Buradaki eleştiriler Menşeviklerin deyimiyle konuşursak, "ciddi, samimi ve tutarlı değildir", eleştirilere damgasını vuran; bu eylemi PKK'nın yapmasından duyulan —deyim yerindeyse— kıskançlıktır! Aslında Menşeviklerin eylem çizgisinin bugün bu tip eylemleri yapmasının engeli yoktur. Engel: PKK'nın tersine, Menşeviklerin bugünkü yapı ve güçlerinin, PKK'nın gerçekleştirdiği çapta eylemlere izin vermemesidir!

****

MİLLİ MESELENİN GERÇEK ÇÖZÜMÜNDE DE TEK YOL: PROLETARYA ÖNDERLİĞİNDE DEVRİM!

****

İkinci sorun, PKK'nın bu eylemleri gerçekleştirmesinde "dış destek" sorunudur. Bu özellikle PKK nın başladığını ilan ettiği "yeni dönem"de, başlatılan gerilla eylemlerinin sürüp sürmeyeceğiyle doğrudan bağıntılıdır. PKK, yalnızca Türkiye Kürdistanında değil, kendi verdiği bilgilerden görüldüğüne göre, Irak Kürdistanında da vardır. Ve Irak Kürdistanında Irak KDP'nin hakim olduğu alanı kendisi için üs alanı olarak kullanmaktadır. Bu konuda Serxwebûn'un 33. sayısında yayınlanan ve K.Burkay'a cevap niteliği taşıyan bir yazıda şöyle deniyor:

".. Hiçbir güç —burjuva ordularında da durum böyledir— tüm varlığını savaş cephesine sürme basiretsizliğini gösteremez. PKK hareketi de, elbette ki gücünün bir bölümünü geri üslerde eğiterek yedekte bekletirken, bir bölümünü de örgütsel varlığını inşa için seferber edecektir. PKK hiç kimsenin himayesine sığınmadığı gibi, Irak KDP ile olan ilişkileri de ittifak politikasının bir gereğidir." (s.8)

Biz, Irak KDP ile "ittifak"ın hangi şartlarda gerçekleştiğini bilmiyoruz. Bu yüzden de bu ittifak konusunda kesin birşey diyecek durumda değiliz. Ama Irak KDP'si bu ittifakta kuşkusuz "güçlü" olan tarafı oluşturmaktadır. Ve PKK'nın Türkiye Kürdistanındaki eylemleri; bizzat Türkiye Kürdistanında ve bütün Türkiye'de emekçi yığınların mücadelelerinin bir parçası olarak yapılmadığı sürece, onlara dayanmadığı sürece; bunların sürekliliği gerçekleştirilen ittifakta bu ittifak içinde esas güç olanların, sözü geçen eylemleri kendi çıkarları ve amaçları için uygun gördükleri sürece ve ölçüde sözkonusu olabilir. Bu noktada emperyalizm çağında milli mücadelenin can alıcı sorusu gündeme gelmektedir. Bütün tecrübeler açıkça göstermektedir ki; emperyalizm çağında milli meselenin gerçek çözümü ancak ve yalnız proletarya önderliğinde bir devrim ile; tüm emperyalist sistemi karşısına alan bir devrimle mümkündür. Aksi taktirde "milli hareket"ler, bir emperyalizme karşı mücadele ederken, bir diğerinin —dolaylı, ya da doğrudan— uzantısı, onun tarafından kullanılan bir alet durumuna gelmektedir. İşte bu noktada PKK, Rus sosyal emperyalizmini dost ve müttefik gören tavrı ile; bu tavra bağlı olarak Ortadoğu'da gerçekleştirdiği "ittifaklarla" bu gerçeğin yeni bir ispatı olmaya adaydır!!

26 Ekim 1984

İ. Kaner

##################
##################################
##################

Sorumlusu ve Yazışma Adresi: U. T. W., P. O. BOX 461
(V.i.S.d.P.): LONDON E8 4JB
ENGLAND

BATI ALMANYA'DA BİR GREV VE SONUÇLARI ÜZERİNE NOTLAR

—I- SONUÇLAR:—

Batı Almanya'da II.Dünya savaşı sonrasının 'en ö nemli', 'en büyük' "iş mücadelesi" olduğu hem pat ronlar, hem sendika ağaları, hem emperyalist bur juvazinin tüm siyasi temsilcileri tarafından i- lan edilen ve Metal ve Basım işkollarında 6 haf- tayı aşan grev ve lokavtlar; önce Metal işkolun- da ve daha sonra Basım işkolunda, sendika ağala- rı ile işveren temsilcileri arasında yapılan ve esasta aynı olan bir "uzlaşma" ile son buldu.

Uzlaşmanın ana noktaları şunlar:

"I- HAFTALIK ÇALIŞMA SÜRESİ

1) Haftalık çalışma süresi, yemek paydoslarının dışında 38,5 sa attir. İşyerindeki çalışma süresi, söz konusu zaman içinde işyeri anlaşmasıyla daha somut belirlenir. Böylece işyerinin belli bölüm- lerindeki belirli işçiler ya da işçi grupları için 37 ila 40 saat arasında olması koşuluyla çeşitli haftalık çalışma süreleri tespit edilebilir. 37 ila 40 saat arası süre ortalanarak belirlenmelidir. Burada işyerinin ihtiyaçları gözönünde bulundurulmalıdır.

Kısmi çalışma süresi (yarım gün vb.) bu formülün dışında tutul- muştur.

Çalışma süresindeki değişiklik 1 Nisan 1985 tarihinden itibaren geçerlidir ve ancak 30.6.1986'dan sonra değiştirilebilir.

2) Ortalama haftalık çalışma süresi işyerinde her ay denetlenir. Şayet ortalama çalışma süresi 38,5 saat düzeyinde değilse, her söz konusu işyeri temsilciliği ile birlikte bu kısa sürede düzenlenme- lidir.

3) Haftalık çalışma süresi, düzenli ya da düzensiz olarak bir haftanın 5 çalışma gününe dağıtılabilir. Ortalama olarak söz konu- su haftalık çalışma süresine 2 ay içinde varılmalıdır.

II-

1) 1984 yılı için sözleşme:

1 Temmuz 1984 tarihinden itibaren ücret ve maaşlar yüzde 3,3 o- ranında artırılacak. Önceden çalışmamış, 1 Nisan 1984'ten itibaren çalışmaya başlamış işçiler de dahil tüm işçiler için 250 DM fark ö demesi yapılacaktır.

Ücret sözleşmesinin geçerliliği 31 Mart 1985'te sona ermektedir.

2) 1985 yılı için sözleşme:

İşkolunun kapsamına giren tüm işyerlerinde, çalışma süresi 1 Ni san 1985'ten itibaren 1,5 saat kısalacaktır. Böylece işyerlerinde yeni haftalık çalışma süresi 38,5 saat olacaktır.

1 Nisan 1985'te, çalışma süresinin kısaltılmasının ücret olarak karşılığı için, ücretlere yüzde 3,9 zam yapılacaktır.

İşyeri düzeyinde yapılan anlaşma sonucu, haftalık çalışma süre- si 38,5 saatten az olan işçilere haftada 38,5 saat çalışan bir iş- çinin ücretini alabilmeleri için, sözkonusu yüzde 3,9 oranındaki ücret artışından bağımsız olarak ayrıca bir ek ödeme yapılacaktır.

Bu ek ödeme 1 Nisan 1986'da yapılacak ücret artışlarıyla birlik te, her defasında yüzde 25 azalacaktır. Ücret ve maaşlar 1 Nisan 1985'ten itibaren geçerli olmak üzere yüzde 2 oranında artırılacak tır. Bu ücret sözleşmesinin geçerliliği 12 aydır.

3) Meslek eğitimi görenlere verilen para, 1 Temmuz 1984'te 15 Mark ve 1 Nisan 1985'ten itibaren de her meslek eğitim yılı için 10 Mark artırılacaktır. Geçerlilik süresi 31 Mart 1986'ya kadardır.

1 Şubat 1984'ten bu yana kesintisiz mesleki eğitimde bulunan gençler için bir defaya mahsus olmak üzere 65 Mark dolayında bir ö deme yapılacaktır.

III-

Fazla mesai haftada 1o, ayda ise 2o saate kadar olanaklıdır. İş yeri anlaşması sonucu tek tek işçiler ya da işçi grupları için ay- da 2o saatten fazla mesai ayarlanabilir.

Tek tek durumlarda ayda 16 saati bulan fazla mesainin karşılığı paralı izin verilerek karşılanabilir. Aylık 16 saati geçen fazla mesai için, işçi sözkonusu fazla mesainin ücretli izin olarak ödenmesini isteyebilir. Ancak işçi bunu, işyerinin acil ihti- yaçlarına ters düşmeyerek yapmalıdır. Paralı izin, o dönemi izle - yen 3 ay süresinde verilmelidir.

Fazla mesainin ödeniş biçimi genellikle para olmalıdır.

IV-

Erken emekliye ayrılan bir işçi, bir işyerinde 5 yıl çalışmış olması halinde son brüt gelirinin yüzde 65'ini, 2o yıldan fazla ça lışmış olması halinde ise yüzde 7o'ini alır."

Sosyal-demokrat, bizzat kendisi sendika ağalı ğından gelen, eski savunma bakanı Leber'in "ara- buluculuğuyla" gerçekleştirilen bu uzlaşma; sen- dika ağaları tarafından "4o saatlik işhaftası ta bu'sunun yıkılması", "35 saatlik işhaftasına gi- riş" vb. olarak övülürken; işveren temsilcileri tarafından da özellikle "tam ücret karşılığı 35 saatlik işhaftası tabusunun yıkılması", "çalışma süresinin esnekleştirilmesi yönünde işveren tale binin gerçekleştirilmesi" şeklinde yorumlanıp ö- vülüyordu. İşveren temsilcileri ve onlarla bir - likte hemen bütün basın-yayın organları, "Bu so- nuca iş mücadelesi olmadan da varılabilirdi" nok tasında birleşiyordu. Kısacası sendika ağaları memnundu. Patronlar memnundu. Hükümet memnundu. Sosyal-demokrat muhalefet memnundu. Bunda şaşıla cak birşey de yoktur. Çünkü nihayet bunların hep si aynı sömürü sisteminin yaşaması-yaşatılması ko nusunda hemfikirdir. Herşey bu sistemi sürdürmek içindir. Kavga nihayet bu sistemi tehdit etme po tansiyelini içinde barındıran "işsizliğe" karşı mücadelenin en iyi nasıl yürütülmesi gerektiği ko nusunda çıkmıştır.

Emperyalist devlet çarkının ayrılmaz bir par- çası olan — çoğunlukla sosyal-demokrat — sendika ağaları; işsizliği yoketmenin yolu olarak, varo- lan işin — işsaatlerinin azaltılmasıyla—daha faz la işçi arasında bölüştürülmesini piyasaya sürer ken; işveren temsilcileri ve emperyalist burjuva zinin hristiyan demokrat-sosyal, hür demokratlar tarafından siyasi arenada temsil edilen kesimle- ri işsizliği ortadan kaldırmanın — sanki gerçek- te böyle bir dertleri varmış gibi — en iyi yolu- nun "hızlı ekonomik kalkınma, kalkınmanın hızı - nın arttırılması, bunun için de işçilerin ve tüm toplumun fedakarlık yapması" olduğunu savunmuş - lardır. İki tarafın da amacı birdir: Emperyalist sömürü sistemini yaşatmak!

Sonuç olarak "iş barışı" bir "uzlaşma" ile ye niden sağlanmış; sistemin unsurları aslında "ba- rış"tan yana olduklarını; bu "barış"ı tehdit e- den "mücadele"yi aslında istemediklerini bir kez daha ispatlamışlardır. Her iki taraf da son çö- zümlemede "sorumlu" davrandıkları için birbirle- rinin omuzlarını sıvazlayarak, birbirlerini öv- müşlerdir.

Peki ya işçiler? Yapılan uzlaşma anlaşması grev bölgesindeki işçilere sunulduğunda çıkan so nuç şudur:

IGM Kuzey Baden/Kuzey Württemberg bölgesi

Oylamaya katılan: %88

Bunlardan uzlaşma formülüne evet diyenler: %54,5
Bunlardan uzlaşma formülüne hayır diyenler: %32,3

(IG-Metall tüzüğüne göre, oylamaya katılmayan kesim de hayır dedi sayılmaktadır. Yani sendika üyesi işçilerden bu bölgede %45 kadarı —yarısına yakın kesimi— yapılan uzlaşmaya karşıdır!)

IGM Hessen Eyaleti

Oylamaya katılan: %83.52
Evet diyenler : %52.39
Hayır diyenler : %30.08

(Bu bölgede de %47'nin üstünde sendikalı işçi yapılan uzlaşmaya karşı!)

Bütün grev ve lokavtlar boyunca hakim sınıfların bütün imkanları ile "mücadeleye" karşı kışkırtılan işçilerin yarısına yakın kesiminin yapılan uzlaşmaya hayır demiş olması; bu uzlaşmadan memnun olmayanların da varlığını göstermektedir, ki kuşkusuz devrimciler açısından sonuçlarda en sevindirici olan, ilerisi için umut verici olan da budur!

Bu sonucun devrimci örgüt ve grupların bu yönde ajitasyon ve propagandasının hemen hemen hiç olmadığı bir ortamda ortaya çıkan bir sonuç olması; işçilerin tümünü adeta bir koyun sürüsü olarak görenler, ondan umudunu kesip başka sınıf ve tabakalarda devrimci önderlik rolünü arayanlar için ilginçtir, öğreticidir. Somut durumda sendikalı işçilerden yarıya yakın kesimi; kelimenin tam anlamı ile kendiliğinden (Komünist propagandanın rolü hemen hemen hiç yok denebilir) sendika ağalarının yaptığı uzlaşmanın işçi sınıfının çıkarına bir uzlaşma olmadığını sezmiş, ve bu uzlaşmaya hayır demiştir. Açıktır ki, bu hayırlar, bugün ezici çoğunluk açısından henüz emperyalist sömürü sistemine hayır değildir! Ama ona dönüştürülebilme potansiyelini içinde taşımaktadır.

— II- NEYİN "UZLAŞMA"SI? —

Arabulucu "Leber"in adı ile anılan uzlaşmanın ana noktalarını yukarıda ortaya koyduk. Şimdi hem sendika ağalarının, hem de işveren sözcülerinin başarı olarak kutladıkladı bu uzlaşmanın gerçekte bir uzlaşma mı olduğuna, yoksa bir yanın taleplerinin esas olarak kabul edildiği bir anlaşma mı olduğuna bakalım. Bunun için çıkış noktasına dönmek gerek. Greve gidilirken, sendikanın ve işverenlerin pozisyonu ne idi?

Sendikanın temel talebi:

"Tam ücret karşılığı 35 saatlik iş haftası" idi.

Buna karşı işveren sendikaları 3 noktalık bir program getiriyorlardı:

"1- İş zamanının esnekleştirilmesi
2- Daha çok kısmi çalışma (yarım gün vb. -ÇN)
3- 59 yaşında erken emeklilik."

(Gesamtmetall.. işveren birliğinin broşüründen)

İki tarafın da bu taleplerinin temelindeki gerekçe aynı idi: Buhranı aşmak, işsizliğe karşı mücadele etmek!

Sendikanın taleplerinden 35 saatlik iş haftası da; tam ücret de işverenler tarafından kategorik olarak reddediliyordu.

Buna karşı sendikalar da iş zamanının esnekleştirilmesi (yani bütün işçiler için kural olan ortak iş zamanı yerine; işe göre, işyerinin —yani patronların— ihtiyacına göre kiminin uzun, kiminin kısa süre çalışmasına imkan veren iş saatleri)ni kategorik olarak reddediyordu.

IG-Metall çıkardığı broşürde bu konuda şunları söylüyordu:

" Esnek iş saatleri..

ve böylece işverenlerin iktidarı daha fazla ha

GERÇEK BİR AMA, RİVAYETLER DEĞİŞİK

Solda: İşverenlerin görüşü:

** Herkese daha fazla ücret*
** Daha fazla işyeri*
** Erken emeklilik*
** Esnek iş saati*

Esnek iş saati: Metal sanayiinde 37 - 40 saat Gelecek için şans

Sağda: IG-Metall'in görüşü:

38,5 saatlik iş haftası: Bir tabu yıkıldı

Deliş

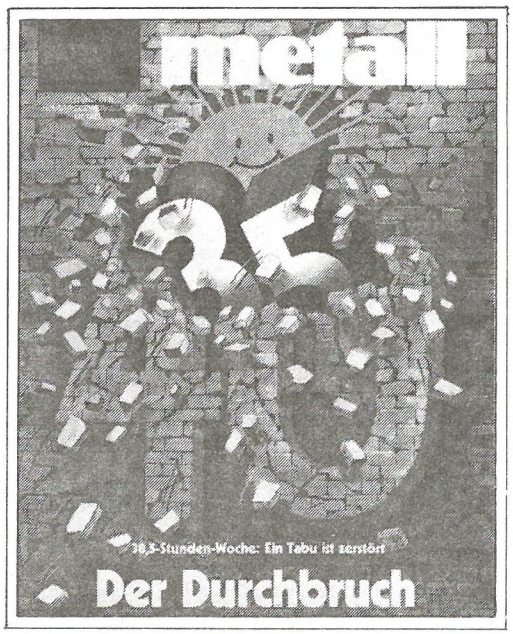

reket imkanına kavuşacak!

İşverenlerin 35 saatlik iş haftasına karşı stratejisi esnek iş saatleridir. Onlar bunun için esnek iş saatleri, Job-sharing (aynı işin iki işçi arasında bölüşülerek ikisinin de yarım gün çalışması -ÇN), Kapovaz (kapasiteye göre ayarlanan değişken iş saati -ÇN), kısmi çalışma için reklam yapıyorlar. Onlar iş saatleri kısaltılmadan olmayacağını görüyor ve bundan yalnızca kendileri için (olur mu efendim, olur mu, nerde kaldı "sosyal ortaklık"? Değil mi?! -YN) yararlanmak istiyorlar.

Esnek iş zamanı rasyonalleştirmeye (işin otomatizasyonu ile insan işgücünün makinenin parçası haline getirilmesi, giderek azaltılması ve devreden çıkarılması -YN) hizmet etmektedir. İşgücünden çok daha fazla yararlanılmaktadır. Bunun sonucunun yeni işçi alımı değil, işten çıkarmalar olduğu açıktır.

Kısa iş ücreti, fazla mesai, ve tatil günlerinde çalışma için ödenen fazla ücret.. Bütün bunları işverenler (iş zamanının esnekleştirilmesiyle -YN) tasarruf edebilirler. Çünkü esnek iş zamanı, kuraldışı olan iş zamanını normal iş zamanı haline getirmektedir.

...

Esnek iş zamanını işverenler istiyor, çünkü bu ücret tamlığı sağlanmadan yapılan iş zamanı kısaltmasıdır.

...

BU ESNEK İŞ ZAMANLARI, İŞÇİ HAKLARI AÇISINDAN ORTAÇAĞA DÖNÜŞ ANLAMINA GELİR.

KESİN İŞ ZAMANLARI İŞÇİLERİN MODERN BİR KAZANIMIDIR. ÇÜNKÜ BUNLAR İŞÇİLERE İŞYERİNİN İHTİYAÇLARINDAN VE İŞVERENİN TALEPLERİNDEN DAHA BÜYÜK BİR BAĞIMSIZLIK SAĞLAR."

(IG-Metall broşürü, s.28/29)

Yani sendikanın mücadeleye girildiğinde maksimal talebi, "Tam ücretle 35 saatlik iş haftası" iken; patronların maksimal talebi, "iş zamanının esnekleştirilmesi" idi.

Şimdi bu talepler açısından soruna yaklaşıldığında şu kesinlikle tespit edilmelidir:

Sendika, maksimal talebi olan "Tam ücretle 35 saatlik iş haftası" talebinin iki bölümünü de gerçekleştirememiştir.
Yapılan anlaşmada ortaya çıkan "uzlaşma"; 35 saat yerine, 38,5 saattir! Tam ücret yerine, gerçekte ücret düşüşü anlamına gelen, enflasyon hızını bile aşmayan bir "ücret artışı" söz konusudur. Üstelik anlaşma 1986 güzüne kadar yapılan uzun süreli bir anlaşmadır.
Buna karşı patronların maksimal talebi olan "iş zamanının esnekleştirilmesi" gerçek haline gelmiştir!

Yapılan anlaşmaya göre, 38,5 saatlik iş haftası somut olarak her işçinin bundan böyle kural olarak haftada 40 saat yerine, 38,5 saat çalışacağı anlamına gelmemektedir. Hayır; tek tek işçiler, "işyerinin ihtiyacına göre", haftada 37 ile 40 saat arasında çalıştırılabileceklerdir. Ve iş yerinde bütün çalışanların iki aylık çalışma saatlerinin ortalaması 38,5 saat olacaktır!

Bu, IG-Metall'in yukarıda alıntı yaptığımız broşüründe doğru olarak tespit etmiş olduğu gibi, "bütün işçiler için ortak olan kesin çalışma zamanının ortadan kaldırılması", "patronların iktidarının daha fazla hareket imkanı bulması", "işçi hakları açısından ortaçağa geri dönüş"tür! Patronların maksimal talebini şimdi sendika ağaları "uzlaşma" olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

Bunu da bu toplu sözleşme döneminde esas sorunun "40 saatlik iş haftası tabusunu yıkmak" olduğu ve bunun gerçekleştirildiği gerekçesi ile yapıyorlar. IG-Metall'in toplu sözleşme uzmanı sendika ağası Jansen şunları söylüyor:

" Ben aslında iş zamanının esnekleştirilmesine karşıyım, ve 38,5 saatlik iş haftasının 37 ile 40 saat arasında bir çerçevede esnekleştirilmesi kuşkusuz bir kozmetik hatadır. Ama esas olan genel bir iş kısaltmasını geçirmekti, ve bu kimse tarafından reddedilmeyecek biçimde gerçekleşmiştir....

Şunu reddetmiyorum: Maddi sonuç tatmin edici değildir. Kuşkusuz maddi sonuç açısından kutlanacak bir durum yoktur. Ama bunun yanında işverenlerin tabusunu yıktığımızı düşündüğümde, kuşkusuz biz 'ikinci galip' durumunda değiliz. İşverenler kesinlikle galip ilan edilemez." (Hans Jansen'in GEW gazetesine verdiği mülakattan)

Bu söylenenler sendika ağalarının patronlara teslim olmalarının üzerini güzel sözlerle örtmedir. Çünkü bizzat IG-Metall de aslında patronların "iş saatlerinin kısaltılmasının kaçınılmaz" olduğunu gördüklerini, bu anlamda 1984'te 40 saatlik iş haftasının patronlar açısından hiç de "tabu" olmadığını tespit etmiştir. Patronların bu toplu sözleşme görüşmelerinde başlangıçta 40 saatlik iş haftasında kural olarak ısrar etmeleri; dikkatleri onların gerçek taleplerinden kaydırmak için kullandıkları bir taktikten başka birşey değildi. IG-Metall'in de tespit ettiği gibi, patronların STRATEJİSİ iş saatlerinin esnekleştirilmesi idi.

Yapılan "uzlaşma" gerçekte uzlaşma değil; patronların kendi maksimal taleplerini dikte ettikleri bir anlaşmadır. İşçi sınıfı açısından; bütün işçiler için geçerli olan ve eşit olan kesin iş haftası saatinin "esnekleştirilmesi"; işçilerin bölünmesi, onların mücadele şartlarının kötüleşmesi yönünde atılmış bir adım; alınan hakların geri verilmesi anlamındadır. Bu mücadeleden esasta patronlar kârlı çıkmıştır. Peki, öyleyse mücadele edilmemeli miydi? Hayır, tam tersi! Daha fazla, ve tutarlı mücadele edilmeli idi! İşçilerin mücadeleyi sendika ağalarının elinden almaları gerekli idi. Ama işçi sınıfı içinde bulunulan anda böyle bir örgütlenme ve bilinç seviyesine sahip değildir. Bu mücadeleler, işçi sınıfı içinde hala sendika ağalarına umut bağlayan ileri işçilerin en azından bir bölümünün gözünün açılmasına yardımcı olmuş olduğu noktada, işçi sınıfı açısından kazançtır.

— III- NASIL BİR "MÜCADELE"? —

Sendika ağası Jansen "biz 'ikinci galip' değiliz" dese de, gerçekte 1984 "uzlaşması" patronların

bir zaferidir. Peki ama, sendika ağalarının "mücadelesi" ile daha başka bir sonuç mümkün müydü? Bizce hayır!

Sendika ağaları için birincil sorun, kendilerinin de "nimetlerinden" faydalandığı emperyal - ist sömürü sisteminin köküne dokunmamak; sakın ha(!) sömürüyü soru işareti yapmamak olduğu için; onlar en başından "ekonomiye"(!!!) en az zarar verecek(!!!) bir mücadele taktiği seçtiler! Öyle ya "ekonomi" nihayet onların da ekonomisi idi! Genel toplum çıkarları dedikleri şey, onların da çıkarları idi! Bir yanda işçi sınıfı. Diğer yanda onun emeğini sömüren parazitler! Sendika ağaları bunlar arasındaki çıkar zıtlığını temsil edecek, işçi sınıfı lehine, kapitalistleri geriletme yönünde mücadele verecek yerde; çıkar birliğinin propagandasını ve ona uygun taktikleri görev edinmiş, sermayenin uşaklarıdır.

Grev, aslında işçi sınıfının patronlara karşı mücadelesinde birtakım talepleri elde etmek için başvurduğu bir silahtır. Ve o bu silahı bilinçlendiği ve örgütlendiği ölçüde, bir bütün olarak sisteme karşı kullanır. Grev işçi sınıfı açısından kendi durumunu düzeltmek için kullandığı bir saldırı silahıdır. İşçi sınıfı bu silahla aslında artı-değerin kaynağı olanın kendi işgücü olduğunu; o olmadan patronun kârının da olamayacağını gösterir. Kural olarak ne kadar çok işçi işi bırakırsa, grev patronlar için o kadar tehlikeli ve zararlı hale gelir. Grev, üretimi durdurmak demektir. Üretimin durması, ve bunun uzaması; patronlar açısından kârın durması demektir.

Sendika ağaları açısından grev, hak almak için işçi sınıfının bir saldırı aracı olarak kullandığı bir silah değil; patronların "sağduyusuzluğu ve sorumsuzluğu sonucu işçileri zorladıkları bir felaket, bir kötülük"tür! Onlar esasında hiç mi hiç grev istemezler. Çünkü ne de olsa grev "ekonomi"ye (emperyalistlerin — yani bu arada sendika ağalarının da — ekonomisi) zarar verir!

"İş mücadelesinin tek sorumlusu yalnızca işverenlerdir." (J. Deffner... Bavyera DGB şefi!) İşte sendika ağalarının "iş mücadelesi" budur.

Onlar bu yüzden grevde çok akıllıca buldukları "mini-max" taktiğini uygulamışlar; ve yalnızca iki eyalette otomobil endüstrisinin bazı önemli küçük parçalarını yapan işletmelerde greve gitmişlerdir. Böylece en az sayıda grevci ile en büyük etkiyi yapmaya çalışmışlardır. Sendikanın grevi genişletmek diye bir derdi, gerçekte "ekonomiye" zarar vermek diye bir derdi olmadığını gören patronlar ise; sendika ağalarını zor durumda bırakmak için, yalnızca grev olan alanda değil, diğer alanlarda da lokavta gitmiştir.

Sendikanın "mücadele"sinin nasıl bir mücadele olduğunu görmek için sayılara bir gözatmakta yarar vardır:

GREV VE LOKAVT SAYILARI:	Grevde	Lokavta uğrayan	Soğuk lokavta uğrayan
K.Baden/K.W'berg	24 500	123 000	45 000
Hessen	33 000	32 000	7 500
Diğer bölgeler	-	-	142 500
TOPLAM	57 500	155 000	195 000

Sendika ağalarının 57 500 işçiyi greve sokmasına karşı, patronlar onun 6-7 misli işçiye karşı lokavtla cevap vermiştir. Greve gittiği bölgede sendika ağaları işçileri grev kapsamına almak zorunda kalmıştır. İşte "mücadeleyi" sendikanın "genişletmesi" yalnızca bu çerçeve içinde kalmıştır. Sendika ağaları hakim sınıfları "sınıf mücadelesi yürütmek"le suçlamıştır!!! "Sosyal ortaklık"tan uzaklaşmakla suçlamıştır!!! Sendika ağaları, aslında iş bırakma demek olan, üretimi durdurmak demek olan bir grevin ortasında, işçileri "çalışmak istiyoruz!!!" dövizleri ile gösteriye çağırmıştır!!! İşte emperyalizmin uzantısı haline gelen sendika ağalarının "mücadele"si böyle abeslerle doludur. Ama bu abesler onların gerçek niteliği açısından hiç de abes değildir. Anlaşılır şeylerdir. Böyle gönülsüz verilen bir "mücadele"den yenilgiyle çıkmamak ise, ancak karşı tarafın yüksek gönüllülüğüne bağlıdır ki, bu kez patronlar, sendika ağalarına sınırlarının ne olduğunu — onlara fazla zarar vermeden de olsa — göstermek ihtiyacını duymuşlar, bu yüzden de sendika ağalarının tüylerini biraz yolmuşlardır.

İşçi sınıfına; sınıf mücadelesine karşı olduğunu açıkça ilan eden bir sendika değil, sınıf mücadeleci bir sendika gerektir. Patron saldırdı mı onun sorumsuzluğu üzerine ah-ü vah eden ve mücadeleyi yaygınlaştırmamak için elinden geleni yapan bir sendika değil; lokavta daha geniş grevle, fabrika işgali ile vb. cevap veren bir sendika gereklidir. Böyle sendikalar ancak devrimci ve sınıf bilinçli işçilerin önderliğinde olan sendikalardır. Görev işte böyle sendikalar için çalışmak; her düzeyde, satılmış sendika bürokrasisini alaşağı etmek için çalışmaktır.

Grevler bir kez daha tam da bunun gerekliliğini göstermiştir.

"BİR GREVCİNİN NOTLARI" İLE İLGİLİ:

Aşağıda greve katılan bir Bolşevik Partizan taraftarının değerlendirmelerini yayınlıyoruz.

+ Görüşümüze göre, bu yazıda, yapılan "uzlaşma"nın esas niteliği kavranmamakta, iş saatlerinin esnekleştirilmesinin işçi sınıfının mücadelesi açısından olumsuzluğunun büyüklüğü bilince çıkartılmamakta; böylece elde edilen "tavizler"in rolü abartılmaktadır.

+ Bunun dışında, yazıda sendikaların üst kademelerinde olan az sayıda "bağımsız yöneticiler"den sözedilmektedir. Biz bu tespitin somutlaştırılmadıkça ayakları havada bir tespit olduğunu düşünüyoruz. Bugün DGB'nin üst kademelerinde ve onun sendikalarının üst kademelerinde bizim bildiğimiz "bağımsız" (Bundan kasdettiğimiz, işçi sınıfının çıkarlarını gerçek anlamda savunandır. Yazarın da bu anlamda kullandığını varsayıyoruz) yönetici yoktur. Ve bugünkü yapısı ile üst kademelere işçi sınıfının gerçek çıkarlarını savunanların gelmesi de imkansızdır.

+ Yazıda, Batı Almanya'da bulunan Türkiyeli komünistlerin bir görevi olarak da; Batı Alman işçileri arasında da Marksizm-Leninizmin propagandasının yapılması ve onların bir Komünist Partisi kurmalarına yardımcı olmak görevi tespit ediliyor. Böyle bir görev tespiti kuşkusuz doğrudur. Ama iki sorun bilince çıkartılmalıdır. 1. Batı Almanya'da Marksist-Leninist bir partinin kurulmasına yardımcı olmak, somut olarak Marksist-Leninist güçleri bu yönde desteklemek demektir. Biz bunu geçmişte GDS'in şahsında yaptık. Bugün de B. Almanya'da Marksizm-Leninizmin genel doğrularını savunma konusunda doğruya en yakın olanı söyleyen-yazan yine bu grup. Ama bu grubun işçi sınıfı içinde doğrudan çalışması hemen hiç yok. Diğer yandan gelişmesinin olumsuzluğu ortada. Bu, bu alandaki görevin güçlüğünü gösteriyor.

2. Bizim kendi gücümüz-eksikliklerimiz-hatalarımız da ortada. Bu gücümüzle sözü geçen görevin çözümünde şu an fazla birşey yapamayacağımız da bilince çıkartılmalı.

İkinci bildiri çıkarılmamasının eksiklik olduğu tespiti doğrudur. Ama bu güç meselesidir. Biz en azından Yazı Kurulu olarak — diğer görevlerle karşılaştırıldığında — ikinci bildiri çıkaracak gücümüz olmadığını tespit ediyoruz.

+ Batı Almanya'da sendikalar içinde çalışma sorununa gelince: bu konuda bizim yaptığımız çalışmanın yeterli olmadığı gibi bir genel değerlendirmede yazar ile herkes hemfikir olur. Ama sorun böyle bir genellemede birleşmek değil, somut olarak ne yapılabileceği ve ne beklendiği sorunudur. Bu konuda biz daha önceki bir yazıda ortaya konan şu görüşleri aynen savunuyoruz:

> İkinci olarak şu sorun açıklığa kavuşturulmalıdır: Bizim YD şartlarında; ve bugün içinde bulunduğumuz durumda DGB gibi kar şı-devrimci bir sendika içinde böyle bir perspektifle çalışmamız var mı? Yoksa, böyle bir perspektif ile Batı Almanya'da bizim sendika çalışması yapmamız sözkonusu mu?
>
> Birinci soruya herhalde herkesin yoktur şeklinde cevap vereceği açıktır.
>
> İkinci soru, üzerinde durmamız gereken esas sorudur. Bizim yurtdışı şartlarında yaptığımız çalışma nasıl bir çalışmadır?
>
> Biz bugün parti inşasının birinci aşamasının henüz çok başlarında bulunuyoruz. Dünya Komünist Hareketinin üzerinde birleşebileceği berrak bir platform bugün yok. Marksizm-Leninizmin en temel ilkeleri tanınmaz hale getirilmiş durumda. Böyle bir durumda dünya komünist hareketinin üzerinde birleşebileceği bir platformu yaratma çalışmasını merkeze koymak zorundayız. Bunun için yurtdışında olmanın verdiği olanakları iyi değerlendirmeli; diğer ülkelerden Marksist-Leninistlerle birlikte çalışmanın şartlarını zorlamalıyız. Bu uluslararası göreve bağlı olarak bizim yurtdışında yaptığımız çalışmanın da yöneldiği esas hedef proleter dünya devriminin bir parçası olarak Türkiye devrimidir. Yurtdışında yaptığımız çalışmada öncelikle içinde bulunduğumuz ülke devrimine değil, Türkiye devrimine yönelik; Türkiye devriminin programını çıkarma, Türkiye devrimi için kadro yetiştirme, ve örgüt yaratmaya hizmet etme çalışmasıdır. Bizim bugünkü çalışma alanımız öncelikle kendi içimiz, yakın çevremiz; onun çevresinde devrimci örgütler etrafında birleşmiş olan örgütlü devrimci kesim; onun dışında örgütsüz işçi kitlesidir.
>
> Sadece bizim kitle çalışmamızda en son sırada gelen bu kesimin kazanılması açısından buradaki 'sendika' çalışması, Türkiye devrimi açısından doğrudan anlamı olabilecek bir çalışmadır ki, biz bu kesimin önemli bir bölümünün de sendikalı bile olma dışını düşünüyoruz. O halde bizim açımızdan şu an burada DGB içinde çalışma en fazla şu anlamda kullanılabilir bir çalışmadır:
>
> a) Belirli yoldaşlarımızın bu çalışmada tecrübelenmesi için yürütülecek bir çalışma
>
> b) DGB'yi daha iyi teşhir için birinci elden içindekileri öğrenmek için bir çalışma
>
> c) Sendika içinde sistemli çalışması olan komünist bir Batı Alman örgütü olduğu şartlarda onun sendikal çalışmasını destek lemek için sendikal çalışma (ki bunun olmadığı ortadadır)
>
> d) Sendikanın çeşitli imkanlarından yararlanmak için bir sendikal çalışma
>
> e) Fabrikada işçilerle temas için, onların içlerinden ileri unsurları tanımak için sendikal çalışma
>
> f) Çeşitli milliyetlerden işçilerin birliğini sağlamak için bir çalışma.
>
> Bu ve benzeri amaçlar dışında bir sendikal çalışma, görüşümüzce yurtdışı şartlarında, ve esas işini kendi ülkesinin devrimini örgütlemek olarak kavramış olan bir örgüt açısından düşünülmemelidir.
>
> 30.10.1984
>
> Yazı Kurulu

BÖLGEMİZDEKİ GREVLER ÜZERİNE KISA BİLGİ VE TAVIR

Yoldaşlar!

Bu kısa yazımla bölgemizde sendikal alanda gelişen grev olayları hakkında kısa bilgi vermeye ve kısaca tavrımı ortaya koymaya çalışacağım.

Öncelikle olayların gelişimini ele alalım:

DGB'nin 17 mesleki sendikalarından biri olan IGM (Metal sanayii sendikası) 1977 yıllarından beri 40 saatlik haftalık çalışma süresini 35 saate indirmek için "hazırlık" içinde bulunuyordu. 70'li yılların sonlarındaki ücret anlaşmalarına bakıldığında, elde edilen ücret zamlarının, hayat pahalılığının ortalamasının altında olduğu görülür. Benim gibi arkadaşlar, bunun kemer sıkmaktan başka bir anlama gelmediğini, sendikanın pasif olduğunu söylediğimizde (kasdettiğimiz üst kurumları), ve neden daha yüksek ücret talebi için mücadelede grevlere gidilmediğini sorduğumuzda ve bu noktada eleştirdiğimizde; bize şöyle cevap veriliyordu: "1984 yılında 35 saatlik iş haftası için tarihi mücadeleye girişeceğiz, bunun için şimdi grevlerden kaçınıyoruz. Aksi halde paramız bitecek ve bu amacımızı gerçekleştiremeyeceğiz." İşte ta 1977'lerde bu şekilde kandırılmaya çalışılıyorduk.

Sözünü ettikleri bu "tarihi" mücadeleye 1983 yılının güz aylarında başlandı. Bunun için özellikle çok yönlü bildiri dağıtılmaya başlandı ve çeşitli biçimlerle kamuoyu oluşturulmaya çalışıldı. Gerek sendika yönetimi, gerekse hakim sınıfların çeşitli kesimleri, özellikle CDU-CSU/FDP içindeki kanatları tarafından sorular temelinde istatistikler ortaya konmaya çalışıldı. Bu çalışmalar döneminde "işverenler birliği" ile ücret anlaşmaları toplantıları da yapılıyordu. Fakat bir sonuca gidilemedi ve IG-Metall Mayıs ayının ilk haftası içinde yaptığı grev oylamasında % 80'lik bir sonuç elde etti. Ve belirli kilit işletmeler de greve başladı. IG-Metall yöneticileri, başta işvereni "dize getirmek", anlaşmaya zorlamak için bu grevleri yaptıklarını açıkladılar. Fakat evdeki hesap çarşıya uymadı ve metal işverenleri

birliği belli büyük fabrikalarda "soğuk lokavt" denilen lokavtı uyguladı. Böylece binlerce işçiye fabrikalarının kapılarını kilitledi, bu fabrikalarda o dönemde halen IG-Metall tarafından grev ve gidilmediği halde. IG-Metall kendi üyelerini karşısına almamak için zorunlu olarak en azından grev oylamasına gittiği iki bölgede, bu fabrikalarda da grev ilan ettiğini açıkladı. Böylece işverenin işçileri bölme politikasını güya engelleme çalıştı. Güya diyorum, çünkü gerçekten de işverenler, örneğin Mercedes firmasının en büyük kolu olan Sindelfingen'deki 38 000 kişilik firmanın 21 000 kişisini eve yollamayı, 17 000 'ini ise çalıştırmayı planlıyorlardı. IG-Metall bölge yönetimi bu bölmeyi engellemek için tüm üyelerini grev çağırdı ve bu çağrı sonucu işverenin planı gerçekleşemedi. Fakat grev sürdüğü halde, B. Alman kanunlarına göre çalışmak isteyen işçiler grev döneminde de olsa çalışmaları engellenemez. Yani açıkçası isteyen grev yapar, isteyen de çalışır. Biri diğerini engelleyemez. Bunun sonucu binlerce kişi, grev yönetim komisyonundan aldığı firma ya serbest giriş kartlarıyla, işbaşı yapıp çeşitli bölümlerde çalıştılar. İşte bundan dolayı sendikanın işverenin planını esasında engelleyemediğini yukarıda açıkladım.

Grevlerin ilk başladığı günlerde fabrikaların kapılarının önlerinde çok sayıda yerli-yabancı işçi dayanışma içinde, çalışmak isteyenleri engellemeye çalıştılar. Fakat yukarıda açıkladığım gibi, hakim sınıfların resmi kanunları bunu engelliyordu. Tabii ki buna işçilerin içinden seçilen, zamanla işçilere yabancılaşıp, patronların uşaklığını üzerine alan işçi temsilcilerini de katmamız lazım. Bunlar ellerinden geldiği kadar yetkilerini kullanıp, serbestçe işçileri fabrikaya sokuyorlardı. Bunların sonucu, özellikle yabancı işçiler bu duruma sinirlenerek, bunun grev olmadığını, boşuna kapılarda beklediklerini açıklayarak kapılarda nöbet tutmamaya başladılar ve pasif bir biçimde kapılarda nöbet tutmayı boykot ettiler.

Grevler bu biçimiyle pasif bir şekilde sürdürülmeye devam etti. Süreç içinde giderek daha da pasifleşti. Kapılarda nöbet tutacak adamlar bulunamayacak duruma gelindi. Grev işçilerin katıldığı bir grev değil; salt bir azınlık sendika temsilcisinin sürdürdüğü ve çok azınlıkta üyenin katıldığı bir biçimde sürdürüldü. Zaten % 80 grev isteyenlerin belli bir bölümü, grevi uzunca bir tatil olarak düşünüyordu.

Bonn'da yapılan eyleme kısaca değineyim:

Bonn eylemi, Federal iş ve işçi bulma kurumu başkanı Franke'nin, soğuk lokavttan etkilenen işçilere işsizlik parası ya da kısa çalışma süresi parası vermeyi reddetmesi üzerine gelişen bir olaydı. DGB'nin bu kararı protesto etmek için yaptığı çağrı sonucu, —ki buraya SPD'yi de eklemek gerekli; çünkü DGB'nin üst kesiminin % 90'ını geçen bölümü SPD'lidir— SPD de bu çağrıya katıldı, 300 000 'e yakın kişi Bonn'da buluştu. Aslında bu eylem DGB'nin ve SPD'nin hedeflediği bir biçimde sonuçlandı, onlar için başarı sayılır. Gelinen aşamada Franke'nin bu kararı çeşitli mahkemelerce reddedildi ve Franke de buna uymak zorunda kaldı.

Grevlerin gelişme sürecinde daha da aktifleşeceği yerde pasifleştiğini yukarıda belirttim. Bunu gören patronlar da (sendika yönetimi birkaç uzlaşıcı formül öne sürdüğü halde) 40 saatlik iş-haftasında diretiyorlardı. En son olarak Haziran ayının ortalarında anlaşmalarının mümkün olmadığını ve olamayacağını, bunun için bir uzlaşmacının araya girmesi gerektiğini; bunun da eski SPD savunma bakanlarından ve eski inşaat sendikası başkanı Georg Leber olacağını öne sürdüler. Bunu IG-Metall önerdi. İşverenler sendikası da bunu kabul edince, Leber önderliğinde bir-iki toplantı yapıldıktan sonra bir "sonuca" varıldı. Ve sendika işçileri 3.7.84 tarihinde işbaşı yapmaya çağırdı. Tabii ki işverenle sendikanın üzerinde anlaştıkları sonucun görünüşte bir oylaması da yapıldı. Bunun kabul edilmemesi imkansızdı. Bunu bilen sendika yönetimi de, işçilere anlaşmaya evet deyin dedi. Bu anlaşmanın kabul edilmemesi imkansızdı diyorum, çünkü grevin yapılabilmesi için IG-Metall'in üyelerinin en az % 75'inin grevden yana evet oyu kullanması gerekli; halbuki grevin sona ermesi için sadece % 25 evet oyu yetiyor. Bu da F.Almanya'daki sendikaların nasıl bir mücadeleden yana olduklarını, ne kadar demokratik(!) olduklarını gösteriyor. Üyelerin % 74,9'u greve devam diye oy kullansalar da, işbaşı yapmak zorundalar.

Şimdi sendikanın grevde elde etmek istediği talebin ne olduğuna ve neler elde ettiğine bakalım.

Çeşitli bildirilerle de ortaya konduğu gibi, sendikanın temel talebi tam ücret karşılığı haftalık çalışma süresinin 40 saatten 35 saate indirilmesiydi. Ve ayrıca 1984 yılı için % 3,2 oranında ücret artışı isteniyordu. Gelinen aşamada ise, tam ücret karşılığı 35 saatten vazgeçilmiştir. "Tam ücret karşılığı" 38,5 saatte anlaşılmıştır. Bu alınan 1,5 saat bile tam ücret karşılığı değildir. Çünkü tam ücret karşılığı demek, 40 saatten alınan ücretin 38,5 saatte de alınmasıdır. 1984 yılı zammı % 3,2'dir. Halbuki bu yıl ki hayat pahalılığı bunun çok üstündedir. Bu anlamda işçiler ya kemer sıkmak zorunda kalacaklar ya da "birikmiş" paralarından yiyeceklerdir. Bunun sebebi hayat pahalılığının altında bir anlaşmanın sendika ağaları tarafından kabul edilmesidir. İşin daha kötüsü, 1985 yılı için % 2 zamla şimdiden anlaşma sağlanmıştır. Hayat pahalılığının ortalaması % 5 civarında olursa, nasıl tam ücret karşılığı sağlanmış olacaktır? Görüldüğü gibi, ne 1984 yılında, ne de 1985 yılında tam ücret karşılığı sağlanamamıştır.

Sendika ağaları bu anlaşmayla bazı ufak-tefek talepler "elde" ettiler. Önceleri 40 saat çalışılırken, Nisan 1985'ten itibaren 38,5 saat çalışılacak; eskiden ayda mesai ile birlikte en fazla 60 saat çalışılabiliyordu, şimdi ise 58,5 saat çalışılabilir; eskiden bu mesai izin biçiminde alınıp kullanma hakkı yoktu, şimdi bu hak da elde edilmiştir; işçi işvereni ile anlaşabilirse, 58 yaşında erken emekliliğe ayrılabilecektir.

İşverenler eskiden elde edilmiş belli hakla - rın kaldırılması için ilk başta mücadele ettiler, fakat bu anlaşmayla bunu elde edemediler. Bu bir anlamda işçilerin yararınadır.

Bu ufak taleplerin elde edilmesi bir anlamda da hakim sınıfların, işçilerle sendika yönetimini karşı karşıya getirmek istemediklerinden dola yı verdikleri bir taviz olarak da nitelendirile bilir. Eğer bu taviz verilmemiş olsaydı, işçilerin büyük bir bölümü sendika ağalarına olan hoşnutsuzluklarından dolayı sendikadan istifa etmiş olabilirlerdi. Böylece sendika ağalarının teşhiri de sözkonusu olacaktı.

Fakat bu alınan ufak-tefek haklar taviz de bile olsa, Batı Almanya'da ta SPD hükümeti tarafından başlatılan sosyal hakların kısıtlanması yönündeki çalışmaların, bu ekonomik ve demokratik kazançlarla bir adım geriletilmesi için az da olsa yararlı olmuştur.

Buna rağmen sendikanın başından öne sürdüğü haklı talepleri gerçekleştirmek için işçi sınıfının işyeri işfalleri ve grevlerin tüm bölgede, giderek Batı Almanya'da yaygınlaştırılmaması, bize bu sendikaların başındaki sendika ağalarının önemli ağırlıkta SPD'nin uzantılarına hiçbir zaman güvenilemeyeceğini, bunların mücadele yoluyla sendika yönetimlerinden atılmalarının mutlak gereklilik olduğunu, bunların yerine komünistlerin sendika yönetimine gelmeleri gerektiğini açık bir şekilde göstermektedir.

Sendika yönetimi ekonomik-demokratik mücadeleyi muhalefet partisinin potasında eritmekte; işçilerin bu pratik mücadele içinde iktidara doğru yönelmelerini, bu işçilerin bilinçlenmesini, bilinçli olarak engellemeye çalışmaktadır. Bu grev hareketinde de başarılı oldular.

Sendikaların üst kademelerinde olan az sayıda "bağımsız" yöneticiler ise, Komünistlerin önderliği olmadığı için, sendika ağalarına karşı başarılı bir mücadele verememektedirler. Eğer güçlü bir Komünist partisi olsa, bu gibi kişiler de sendika ağalarına karşı mücadelede komünist partisini destekleyebilirler.

İşte güçlü bir Komünist Partisi olmadığı için işçi sınıfının bu mücadelesi de iktidara yönelmeden, hakim sınıf partisinin potasında erimiştir. Burada olan Türkiyeli komünistlerin bir görevi de güçlü bir Komünist Partisinin inşa edilmesi için Batı Alman işçilerle çalışmaları geliştirmek, onlara da güç oranında Marksist-Leninist propaganda yapıp, süreç içinde onların bir Komünist Partisi kurmalarına yardımcı olmaktır.

Bu grev hareketi sırasında kendisine Marksist Leninist parti diyen bir dizi oportünist ve revizyonist ise kendilerini DGB'den yeteri kadar ya da hiç ayıramamış, böylece de bu harekete önderlik yapamamışlardır. D"K"P (T"K"P'nin kardeş teşkilatı) revizyonistleri sendika yönetimiyle elele vermiştir. MLPD ve KPD gibi oportünistler ise görevlerini, sendikanın taleplerini yaygınlaştırmak olarak görmüştür.

Türkiyeli oportünistler ve revizyonistler de bizim olduğumuz alanda belli mitinglerde bildiri dağıtmaktan başka birşey yapamamışlardır. Menşevikler ATİF adına bildiriler dağıtmışlardır. Bunun dışında bir iş yapamamışlardır. Dev-Yol ve Dev-Sol gibi örgütlerin zaten işçi sınıfının bu mücadelesiyle dayanışmaya vs. gerekleri yoktu. Herhalde "silahlı mücadelenin" planlarıyla meşguldüler. Bunun için hiç görünmediler. TD"K"P oportları ise Emeğin Sesi'ni mitinglerde dağıttılar. Bundan fazla birşey yapmaya herhalde gerek duymadılar ki hiç görünmediler.

Bizler ise merkezi çıkan bildirimizi çoğaltarak çevremizdeki grev lokallerinin önünde Türkçe ve Almanca dağıttık. Bu bildiri önemli ölçüde ilgi çekti. İşçilerin önemli bir kısmı bildiri almak için bizzat kendileri gelip alıyorlardı, fakat sendika ağalarının bölgemizdeki uzantıları bildiri dağıtımını engellemeye çalıştılar. Yer yer polis çağırmakla tehdit ettiler. Fakat grevin ortalarında ve son oylama sırasında bildiri çıkartıp dağıtmamamız önemli bir eksiklikti. Biz bölgesel olarak bu yetenekte, yani Almanca bildiri yazma yeteneğinde adama sahip değiliz. Türkçe olarak yazmak mümkün ve hatta yazıldı. Fakat Almanca'ya çeviremediğimiz için dağıtmadık. Bana göre merkezin ilk bildiriden sonra gelişmelere göre tavır takınıp bildiri halinde bölgemize gönderememesi önemli bir eksiklikti. Böyle dönemlerde bulunduğumuz ülkede siyasi açığa çıkarmaları gücümüz oranında yapmalıyız. Batı Alman işçi sınıfının içine Marksizm-Leninizm bilimini taşımalı, ileri işçilerle ilişkiye geçmeli, onların Marksist-Leninist bir Komünist Partisi yaratmalarına yardımcı olmalıyız. Bunun enternasyonal alanda görevimiz olduğunu düşünüyorum.

Ayrıca belli yoldaşlarımız grev kapılarında grev gözcülüğü yaptılar. Kapılarda ilk günlerde bazıları sonra da tartışmalar yürüttük. Fabrikaya girmek isteyen belli insanların girmelerine engel olmaya çalıştık. Ama sendika ağalarının uzantıları tarafından "aşırıcı" olarak damgalandık. Ayrıca bizlere, yaptığımız şeyleri kendi ülkemizde yapmamız gerektiği, Batı Almanya'da yapamayacağımız yönünde "akıl" da verdiler. Fakat bunlara rağmen bizler yıllardan beri bahsettiğimiz, "Devrimci İşçiler Sendika Yönetimine" biçimindeki doğru sloganı pratik alanda gerçekleştirmek için yeteri kadar çalışma yapamadık. Bu, bu sloganın kısa sürede gerçek haline geleceği anlamına gelmez. Fakat yıllardan beri bu işyerinde belli bir gücümüz olduğu halde bunu iyi bir şekilde kullanamamışız. Bu da bu sloganın içeriğini pek iyi kavrayamadığımızı bize gösterir. Bazı yoldaşlar grev döneminde evde kendi özel işlerini yapmakla meşgul oldular. Bu işlerini yapmayı, grev gözcülüğü yaparak işçilerin bu ileri kesimi arasında tartışmalar açarak sendika ağalarına karşı muhalefetin daha da genişletilmesinin önüne aldılar. Bu da Bolşevik Partizan'ın çıkarmış olduğu bildirideki, "Komünistler grevin en ön saflarında mücadeleye" çağrısını da kavramadıklarını gösterir.

Tabii ki şu soru da sorulabilir:

Yıllardan beri işte, "esas görevimiz Türkiye devrimidir", "Türkiye devrimi için çalışma esastır" biçimindeki doğru görüşlerin ardına sığınıp esas çalışmanın yanında, çalışma yaptığımız fabrikaların bağlı bulunduğu mesleki sendikalar içinde çalışmanın önemini doğru bir şekilde görme

(Devamı s.41'de)

Stalin Savunması Mı -Yoksa Ona Saldırı Mı ?

Bu sayımızda, Kanada "Bolşevik Birlik" grubunun, Stalin'in 100. doğum yıldönümü nedeniyle yaptığı "Stalin'e karşı büyük gizli plan" başlıklı açıklamasını yayınlıyoruz.

Bu yazıyı yayınlamamızda hareket noktamız, bu yazıyı doğru bulmamız değildir. Amacımız okuyucu ya bugün Marksizm-Leninizm adına hareket eden güç ler içinde yer alan bir akımın önde gelen temsil cilerinden olan bu grup hakkında daha iyi bilgilenmesi için malzeme sağlamaktır. Amacımız uluslararası komünist hareketin birliğini sağlamak i çin ideolojik mücadeleyi açık ve kamuoyu önünde yürütmektir.

Biz aşağıda yayınladığımız yazının temel düşüncesi ile hemfikir değiliz.

Yazı temel olarak, Stalin'in revizyonistler ta rafından **öldürüldüğü**; bunun bu konu hakkında bil gisi olanlar tarafından örtüldüğü; Stalin'i savunmak için onun öldürüldüğünü savunmanın da gerekli olduğu düşüncesini işleyen bir yazıdır.

Yazının sonunda, aslında yazının genel düşüncesi çok açık olarak şu şekilde ifade edilmektedir:

" Stalin'in doğumunun 100. yıldönümünde, Stalin'i bir kişi olarak yükseklere çıkarmak ya da onun birçok katkılarını onaylamak hiçbir şey demek değildir, bu sadece Stalin'in politik çizgisine topyekûn ihaneti gizleme olan merkezci bir konumdur. Bu, Stalin hakkında güzel sözler için bir fırsat değildir. Stalin'in doğumunun 100. yıl dönümü, Stalin'in revizyonist katilleri ve onların merkezci suç ortaklarına karşı Stalinizmin gerçek savunması için bir fırsattır."

Evet, yazıya göre, Stalin'in doğumunun yüzüncü yıldönümünde.. onun birçok katkılarını onaylamak hiçbir şey demek değildir. Böyle bir tavır, "Stalin'in politik çizgisine topyekûn ihaneti gizlemek olan merkezci bir konumdur." Onun revizyonistlerin suikastı ile öldürüldüğünü de savunmadan Stalin savunulmaz!.. Yazının temel tezi budur!

Biz böyle bir yaklaşımı kökten reddediyoruz. Görüşümüze göre, Stalin'i gerçekten savunmak demek — onun nasıl öldüğü tartışmasından bağımsız olarak — onun savunduğu ve geliştirdiği Marksizm-Leninizmi savunmak; Stalin'den öğrenmek; onun Marksizm-Leninizme katkılarını savunmak; onun şahsında Marksizm-Leninizme yönelen revizyonist saldırıları geri çevirmek demektir.

Stalin'in nasıl öldüğü; bir komplo sonucu mu öldürüldüğü; yoksa "eceli" ile mi öldüğü sorusu bizim açımızdan — bugün savaşan komünistler açısından — sadece revizyonizmin hakim olma süreci tarihinin incelenmesi; tüm olayların, olguların yerli yerine oturtulması anlamını taşıyan ve kesinlikle Stalin'in savunulması açısından belirleyici önemi olmayan; öncelikle tarihi, tarihçileri ilgilendiren bir sorudur. Stalin'in ölmüş ya da öldürülmüş olması; onun Marksizm-Leninizmi savunma ve ilerletmesinin değerini, onun katkıları nın değerini ne azaltır, ne de çoğaltır. Bu yüzden Stalin'i savunma konusunda onun katkılarını savunma — ama gerçekten savunma — herşey; onun öldürülmüş mü, ya da ölmüş mü olduğu konusu hiçbir şeydir! Biz bu noktada "Bolşevik Birlik"in yazarlarıyla kökten ayrı görüşe sahibiz.

Stalin'i gerçekten savunmanın bir kıstası olarak, onun revizyonistlerin komplosu sonucu öldürüldüğünü savunmayı getirenler, Stalin'in ölmüş ya da öldürülmüş olmasının, onun Marksizm-Leninizme katkıları açısından, Marksizm-Leninizmi savunması açısından oynadığı rolün ne olduğu sorusuna cevap vermelidir. Eğer, Stalin'in Marksizm-Leninizmi tavizsiz savunduğu, ancak onun revizyonistler tarafından öldürülmesi olgusu ile açıklanacaksa; böyle bir açıklamaya ihtiyaç duyanlar, Stalin'i savunma adına Stalin'e saldırma konumundadırlar. Hayır, Stalin'in Marksizm-Leninizmi revizyonizme karşı tavizsiz savunduğunu ispatlamak için "revizyonistlerin cinayeti"nin şahitliğine hiç mi hiç ihtiyacımız yoktur. Onun eseri, Stalin'i Marksizm-Leninizmin bir klasiği olarak savunmanın temelidir! Ölmüş mü, öldürülmüş mü olmasının bu noktada oynayacağı rol hiçtir.

Kanada Bolşevik Birlik grubu, radikal Stalin savunucusu görünümünde, gerçekte Stalin'i savunmayan bir konumdadır. O, tartışmayı Stalin'in eserine dayanılarak Marksizm-Leninizmi savunduğu ve katkıda bulunduğu noktaların savunulması / ya da savunulmaması noktasından — ki yalnızca bu tartışma gerçek anlamda Stalin savunulması/savunulmaması tartışmasıdır —; bugün ispatlanamaz olan, ve Stalin'in savunulması/savunulmaması konusunda gerçekte hemen hemen hiçbir değeri olmayan bir alana; Stalin "öldü mü/öldürüldü mü" tartışması alanına kaydırmaya hizmet etmektedir. O bu alanda yalnız değildir. Bir dizi burjuva tarihçisi, "Bolşevik Birlik"ten çok önce(!) tartışmayı bu alanda yürütmüşlerdir, ve hala yürütmektedirler. Abdurrahman Avtorhanov adlı "Rus Tarihi Profesörü" nün "Stalin'in ölümü muamması" kitabı buna bir örnektir. Bir dizi burjuva Stalin biyografının kitapları buna örnektir.

Biz, Stalin öldü mü/öldürüldü mü şeklindeki tarihi soruya, bugün cevap verecek durumda değiliz. Böyle bir soruya gerçekten doğru bir cevap vermek, ancak Sovyetler Birliği'nin gizli arşivlerinin açılması ile mümkün olabilir ki, böyle birşey gerçek anlamda ancak Sovyetler Birliği'nde bir devrimin işidir! (Tabii o zamana dek gerçek belgeler yokedilmezse!) Bugün bu konuda varolan "belgeler" hemen hemen bütünüyle ya emperyalist burjuva kaynaklarından, ya da revizyonist kaynaklardan alınmıştır. Stalin'in yaşadığı dönemde ve onun ölümünden sonraki Pravda yazılarına daya narak ise (ki bunları da bizim doğrudan okuma im

kanımız yok, ancak burjuva kaynaklarının çevirilerinden, alıntılarından tanıyoruz) ancak birtakım işaretler almak; ve tahminler yürütmek mümkün! Hal böyle iken, "Bolşevik Birlik"in kesin bir şekilde Stalin'in revizyonistler tarafından öldürüldüğünü ilan etmesi; bu tez üzerine siyaset inşa etmesi; ve evet Stalin'i savunmanın bir kısası olarak bu tezi savunmayı getirmesi, en hafif deyimle gayri ciddidir. Kaldı ki, bugün eldeki veriler Stalin'in öldürülmüş olduğunu ispatlayacak yeterlilikte bile olsa; bunun Stalin savunması açısından temelde değiştireceği hiçbir şey olmadığı bilindiğinde; bu gayri-ciddiyetin derecesi daha da ağırlaşmaktadır.

Şimdi bunu bir an bile akıldan çıkarmadan "Bolşevik Birlik"in hangi verilere dayanarak, ve hangi yöntemlerle; Stalin'in savunulması konusunda belirleyici bir kıstas gördüğü, Stalin'in öldürüldüğü tezini savunduğuna; öne sürdüğü verilerin böyle bir iddiayı kesin bir olgu gibi öne sürmeye yeterli olup olmadığına bakalım:

— "DOKTORLAR SUİKASTI" VE SONRASI —

Stalin'in hayatının son yılları gerek uluslararası planda, gerekse Sovyetler Birliği içinde ortaya çıkan revizyonizm karşı mücadele ile geçmiştir. Onun önderliğinde Tito-Kardelji revizyonizmine karşı yürütülen mücadelenin belgeleri; Stalinin yayınlanmış son yazıları olan "Sosyalist Ekonominin Meseleleri" ve "Dil Üzerine" yazıları bu mücadelenin hangi sapmalara ve kimlere karşı, hangi sertlikte yürütüldüğünün açık belgeleridir. Komünist savaşçılar için bu belgeler Marksizm-Leninizmin bilgi hazinesinin bugün sarılınması gereken unsurları, ve bugünkü revizyonist-oportünist sapma ve hatalara karşı mücadelede keskin silahlardır. Bu belgeler Stalin'in İkinci Dünya Savaşı içinde ve sonrasında gelişme ortamı bulan revizyonizme karşı keskin bir mücadele yürüttüğünün açık, ve dayanılması gereken belgeleridir.

"Bolşevik Birlik", komünist savaşçılar açısından Stalin'in savunulmasında esas olan bu mücadeleyi iki satırla geçiyor. Ve sorunun belirleyici olan ve varolan belgelere dayanarak izlenmesi, öncelikle öğrenilmesi gereken ideolojik özünü bir kenara koyup, bütün burjuva tarihçilerinin yaptığı gibi, spekülasyon alanına giriyor.

"Bolşevik Birlik"in bu spekülasyon zinciri şu halkalardan oluşuyor:

1— Stalin'in sağlığında bir doktorlar suikastı ortaya çıkartıldı. Sovyetler Birliği'nde aktif devlet adamlarının hayatlarına son vermeyi amaçlayan bazı doktorlar teşhir edildiler, mahkum edildiler. (Dayanılan belge: 13 Ocak 1953 Pravdası)

2— Stalin'in ölümünün hemen ertesinde, 28 Mart 1953'te SSCB Yüksek Sovyeti başkanlığı af ilan etti. Ve böylece revizyonist yöneticiler, Stalin döneminde tutuklanmış casuslar, sabotörler, soysuzlaşmış unsurlar salıverildi. (Belge: 28 Mart '53 tarihli Pravda)

3— 3 Nisan'da revizyonistler katil doktorlara karşı davanın sahte olduğunu ve onların itibarının geri verildiğini... ilan ettiler.(Pravda, 3 Nisan)

4— "Doktorlar suikastı" üzerine kampanya, Stalin tarafından revizyonistlerin (ki bunlar aynı zamanda emperyalist ülkelerin casusu idi) tasfiyesi için başlatılmış bir hareketti. Ancak sonuca ulaştırılamadı. Kruşçev ve kafadarları bunun sonuca ulaşmasını engellemek için Stalin'i öldürdüler.

Biz yukarıda da belirttiğimiz gibi, Pravda'yı orijinalinden okuyacak durumda değiliz. Ama "Bolşevik Birlik"in Pravda alıntılarının ve çevirilerinin doğru olduğunu varsayıyoruz.

Bundan yola çıkıldığında, bu noktalar hakkında şunları söylemek gerekir:

Stalin'in sağlığı döneminde "Doktorlar Suikastı" adı verilen bir olayın ortaya çıkartıldığı; ve bu olay üzerine 13 Ocak 1953 tarihli Pravda'da bilgi verildiği olgudur. Pravda'da bu konuda çıkan yazıda sınıf mücadelesinin unutulmaması gerektiği konusunda uyarılarda bulunulduğu olgudur. Kruşçev'in XX.Parti Kongresine sunduğu raporda, bu "Doktorlar Suikastı" olayının Stalin tarafından çıkartıldığı, ve Stalin'in "bunu eski Politbüro üyelerini tasfiye etmek için" kullanmak istediğini anlattığı olgudur. (Kruşçev Hatırlıyor, Almanca, s.533)

"Bolşevik Birlik" Kruşçev'in bu yorumundan hiç bir kuşku duymuyor. Biz ise Kruşçev'in anlattıklarının doğruluğu konusunda kuşkuluyuz. En azından başka burjuva kaynaklar, bu olayı başka türlü yorumlamaktadır. Onların bir bölümüne göre; Stalin'in de doktorlarının tutuklandığı bu olay; içinde Berija, Malenkow, Kruşçev ve Bulganin'in yer aldığı ve Stalin'e karşı girişilmiş bir komplonun başlangıcıdır. Onlar bizzat Berija'nın bir ajanı olan doktor Timaşuk üzerinden diğer doktorları suçlatmış, böylece Stalin'in kendi doktorlarına duyduğu güveni sarsmış; ardından kendi kontrolları altındaki doktorları Stalin'e doktor yapmışlardır vs. vs. (Bkz. Abdurrahman Avtorhanov.. Stalin'in Ölümü Muamması, s.126 vd.) Her halükârda şu anda eldeki belgelere dayanarak Stalin'in 1953'te eski Politbüro üyelerini tasfiye etmek istediği, ya da bunlardan kimleri tasfiye etmek istediği vb. kesin bir şekilde ileri sürülemez. Bu noktada şu anda söylenecek şeyler tahminler, spekülasyonlardır.

Stalin'in ölümünden sonra SSCB Yüksek Sovyeti prezidyumunun af ilan ettiği olgudur. Ama bu prezidyumun "revizyonist yöneticiler"den oluştuğu; Stalin'in ölümünün üzerinden 20 gün geçtikten sonra — bir kişinin ölümü ile — işlerin bunca kötüleştiği; bizim yine eldeki verilerle kesin olarak söyleyemeyeceğimiz birşeydir. (Eğer SSCB Yüksek Sovyeti'ni sosyalist yapan Stalin'in sağlığı, Stalin'in varlığı olduğu söyleniyorsa; bu çok daha vahim bir durumdur!)

"Bolşevik Birlik" yazısında şunları söylüyor:

"... 28 Mart 1953'te SSCB Yüce Sovyeti Prezidyumu şunu ilan etti: 'Kanuna uyma ve sosyalist düzen güçlenmiş ve memlekette suç olayları önemli ölçüde azalmıştır... SSCB Yüce Sovyeti devlete büyük tehlike olmayan kişilerin tutukluluğunun sürmesinin daha fazla gerekli olmadığını ilan eder.'"

Pravda'dan yapılan bu alıntının hemen ardından "Bolşevik Birlik"in yorumu geliyor:

" Revizyonistler iktidarı ele geçirdiler. (Tarih 28 Mart 1953... Bu durumda Stalin'in ölümüyle birlikte iktidar revizyonistlerin eline geçti. Yani Sovyetler Birliği'ni 1953 Mart'ında Stalin'in ölümüne kadar sosyalist kılan, Stalin'in varlığı idi! O öldü. Sosyalizm de öldü! İşte "Bolşevik Birlik"in mantığının vardığı yer budur. Bu, su katılmamış hali ile idealist tarih anlayışı - dır. -YN) ve proletarya diktatörlüğü tarafından teşhir edilip tutuklanan bütün casusları, sabotörleri, revizyonistleri ve soysuzlaşmış unsurları salıverdiler, çünkü onlar revizyonistlerin devletine büyük tehlike değildiler."

Bizce yukarıda söylenenler ispatlanmamış iddialardır. Alınan kararın gerekçesinin yanlışlığını "Bolşevik Birlik" ispat etmemiştir, ispat edecek durumda da değildir. Sosyalist düzenin güçlenmiş olduğu, bir olgu tespitidir. Bu olgu tespiti Stalin'in katıldığı XIX.Parti Kongresinin de tespitidir. Kanuna uyma, suç olaylarının önemli ölçüde azalmış olması da olgu tespitleridir. "Doktorlar Suikastı" da bu olgu tespitinin yanlışlığını göstermez. Bunun ötesinde, karar herkesin salıverilmesi değil, "Devlete büyük bir tehlike olmayan kişilerin" salıverilmesi yönündedir. Olgu tespitleri doğru ise ("Bolşevik Birlik" tersini ispat etmedikçe, doğruluğunu varsasıyoruz), böyle bir karar alınması bizce revizyonizmin hakimiyetinin bir göstergesi olarak kullanılamaz. Bir sosyalist devlet kendini güçlü hissettiğinde belli kişiler için af çıkarabilir. Nitekim 1934 17.Parti Kongresinden sonra, yeni Anayasanın kabulün - den sonra; Ekim Devriminden sonra aktif politika ya girmeleri yasaklanan eski hakim sınıf üyelerinin bir bölümüne de siyasi hakları geri verilmiştir. "Bolşevik Birlik"in savunduğunu söylediği Stalin, Anayasa üzerine yaptığı bir konuşmada aynen şunları söylüyor:

" 13. Son olarak, bir de, azçok öze değgin bir değişiklik var. Anayasa tasarısının 135. maddesine getirilen değişiklik. Köy papazlarının, eski beyaz muhafızların, tüm eski soyluların ve halk yararına bir çalışma yapmayan kişilerin seçim haklarından yoksun bırakılmasını, ya da hiç değilse bu kategorilerden bireylere, seçilme hakkı vermeksizin, yalnız seçme hakkı vermek suretiyle, seçim haklarının sınırlandırılmasını öneriyor. Bu değişikliğin de geri çevrilmesi gerektiğini düşünüyorum. Sovyet iktidarı, çalışmayan ve sömürücü unsurları, ömürleri boyu değil, geçici olarak, belli bir dönem boyunca seçim haklarından yoksun bıraktı. Bu unsurların halka karşı açıkça savaştıkları ve sovyet yasalarına karşı çıktıkları günler oldu. O günlerden beri, az zaman geçmedi. Geçen zaman içinde, sömürücü sınıfların yokedilmesi ve sovyet iktidarının yenilmez bir kuvvet haline gelmesi gibi bir sonuç elde ettik. Bu yasayı yeniden gözden geçirmenin zamanı gelmedi mi? Bana kalırsa geldi. Deniliyor ki, bu iş tehlikeli, çünkü ülkenin yüksek organlarına, sovyet iktidarına düşman unsurlar, eski beyaz muhafızlar, kulaklar, papazlar vb. sızabilirler. Ama ne var bunda korkacak?... En başta, eski kulaklar, beyaz muhafızlar ya da papazların hepsi, sovyet iktidarına düşman değil. Sonra, eğer halk, orda burda, düşman unsurları seçerse, bu demek olacaktır ki, bizim ajitasyon çalışmamız para etmiyor, o halde pekala böyle bir yüzkarasını hakediyoruz; eğer, tersine, bizim ajitasyon çalışmamız bolşevikçe yapılıyorsa, halk, hasım unsurların, yüksek organlarına girmesine izin vermeyecektir. Demek oluyor ki çalışmak gerek, yoksa ağlaşıp sızlanmak değil.... Evet, çalışmak gerek, işlerin yönetim tarafından pişirilip kotarılmış olarak hazırca önünüze konmasını beklememek gerek. Daha 1919'da, Lenin, sovyetler iktidarının, hiç bir kısıtlama koymaksızın genel oy sistemini getirmenin yararlı olduğunu düşüneceği zamanın yakın olduğunu söylüyordu.

Evet, iyi duydunuz: hiç bir kısıtlama koymaksızın diyordu. Hem de bunu, yabancı bir askeri müdahalenin henüz tasfiye edilmemiş, sanayimiz ve tarımımız henüz umutsuz bir durumda bulundukları bir zamanda söylüyordu. O zamandan beri 17 yıl geçti. Lenin'in bu yol göstermesine uymamızın zamanı değil mi yoldaşlar? Bana kalırsa zamanı.

Bakın, 1919'da, Lenin, "Rus Komünist (Bolşevik) Partisi Program Taslağı" yapıtında ne diyordu. Bir bölümünü okumama izin veriniz.

'Rus Komünist Partisi, geçici tarihsel zorunlulukların yanlış bir biçimde genelleştirilmelerini önlemek için, emekçi yığınlarına, Sovyet Cumhuriyetinde, yurttaşların bir bölümünün elinden seçim haklarının geri alınmasının, hiç bir şekilde, burjuva demokratik cumhuriyetlerinin çoğunda yapılmış olduğu gibi, ömürboyu haklardan yoksun bırakılmış ilan edilen belirli bir yurttaşlar kategorisine ilişkin olmadığını; seçim haklarının geri alınmasının, ancak sömürücülerle, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetinin temel yasalarına karşı olarak, sömürücü durumlarını korumakta, kapitalist ilişkileri sürdürmekte direnenlerle ilgili bulunduğunu açıklamalıdır. Dolayısıyla, Sovyetler Cumhuriyetinde, bir yandan, sosyalizm günden güne kuvvetlendikçe ve sömürücü kalmalarına ve kapitalist ilişkileri sürdürmelerine nesnel olarak olanak bulunanların sayısı azaldıkça, seçim hakkından yoksun olan bireylerin oranı da azalmaktadır. Bugün, bu oran, Rusya'da %2 ya da 3'ü pek aşmaz. Beri yandan, çok yakın gelecekte, yabancı istilanın son bulması, mülksüzleştiricilerin mülksüzleştirilmesi işinin tamamlanması, bazı koşullar altında, öyle bir durum yaratabilir ki, proleter devlet iktidarı, sömürücülerin dirençlerini kırmak için başka yollar seçecektir ve hiç bir kısıtlama koymaksızın genel seçim sistemini getirecektir.'

Açıkça anlaşılıyor sanıyorum."

(Stalin, Leninizmin Sorunları, s.647-649) (aç Stalin)

Görüldüğü gibi, Sovyet iktidarı kendini güçlü hissettiğinde, daha önce yasakladığı-yasaklamak zorunda kaldığı bazı şeyleri serbest bırakabiliyor. Eğer yapılan somut olgu tespitleri ise, atılan adımda eleştirilecek, "revizyonizm" damgası vurulacak birşey yoktur.

"Bolşevik Birlik", Stalin'in ölümünden bir ay sonra çıkan (3 Nisan) Pravda'sının "revizyonistlerin" Pravda'sı olduğu iddiasını getiriyor. Biz bunun da "Bolşevik Birlik"in ispat etmediği bir iddia olduğu düşüncesindeyiz. Bu iddia doğru olduğu kadar, tersi de doğru olabilir. Gerçekten de "katil doktorlara karşı" yürütülen dava hatalı olabilir. Biz belgelerle ispatlanmadığı sürece her iki ihtimalin de varlığından yola çıkarız. Ve siyasetimizi ispatlanmamış iddialar üzerine kurmayız.

"Bolşevik Birlik" daha sonra bu üç noktadan yola çıkarak ve bunlar temelinde bir de Kruşçev'in "Stalin.. bu rezilce davayı (Doktorlar Suikastı davası -YN).. bir sonuca bağlamayı (düşündüğü sonucu) başaramadı" ve "onun.. Politbüronun eski üyelerini bitirmeye planları vardı" biçimindeki iki sözüne dayanarak, gayet rahatlıkla, "Kruşçev ve revizyonist kafadarlarının" Stalin'i "öldürdükleri" sonucuna varıyor. Kuşkusuz bu sonuç bu belgeler temelinde ve bu verilerle ispatlanmamış olan bir iddia ve spekülasyondan başka birşey değildir. Evet, Stalin Kruşçev ve kafadarları tarafından öldürülmüş olabilir. Bu mümkündür. Ama "Bolşevik Birlik"in ileri sürdüğü veri ve belgelerle bu ispatlanmış birşey değildir. Stalin'in öldürülmüş olması ne kadar mümkünse, ölmüş olması da o kadar mümkündür. Görüldüğü gibi, "Bolşevik Birlik" ispatlamamış olduğu bir iddiayı gerçek olarak ortaya koyuyor; ve bunu da Stalin'i savunmanın bir kıstası haline getirerek gayri-ciddi bir tavır içine giriyor. Bu tavır, gayri-ciddiliğin ötesinde; proletarya diktatörlüğü şartlarında sınıf mücadelesinin kaderini son çözümlemede üst kademeler içinde döndürülen bizans entrikalarına bağlayarak, gerçekte tarihin burjuva yorumcuları ile birleşiyor.

Ama yazıdaki bu temel hatanın yanında, daha bir dizi hemfikir olmadığımız nokta var. Şimdi de onlar üzerinde duralım.

"Bolşevik Birlik" görüşümüze göre, yazıda Stalin'in ölümünün hemen ertesinde revizyonistlerin hakim olduğu tezini ispatlamak için yaptığı alıntılarda yanlış yerlere saldırıyor.

"Bolşevik Birlik" Temmuz 1953'te SBKP'nin 50. yıldönümü için yayınlanan makaleden alıntılar yaparak, orada revizyonizmin hakimiyetini ispatlamaya çalışıyor. Şimdi bu alıntılara bir kez daha yakından bakalım.

Birinci alıntı şöyle:

"Marksizm-Leninizmin ruhuna yabancı olan idealist bireye tapma teorisinin yayılmasında kendini bulan, bireyin tarihte rolünün yanlış, Marksist olmayan açıklamasının Partinin propaganda işinden kökünden sökülüp atılması gereklidir. Bireye tapma, kollektif önderlik kuralına karşıdır ve Partinin ve onun önder merkezinin rolünü azaltır, Parti kitlelerinin ve Sovyet halkının yaratıcı eylemlerinin önemini azaltır ve öncü organların ve öncü kişilerin yüksek derecede önemli yönlendirici eyleminin Marksist-Leninist anlayışı ile hiçbir ortak yanı yoktur. Parti (şu) gerçekten hareket eder: sadece, Marksist-Leninist teorinin bilimsel temelleri ve önder kadroların geniş insiyatifi üzerine oturan, Merkez Komitesi'nin kollektif deneyimleri ve kollektif bilgisi, memleketimizde komünizmin başarılı inşasını ve Parti saflarının dayanışmasını ve tutarlı birliğini, Partinin ve vatanın doğru önderliğini temin edebilir."

Bu alıntıya "Bolşevik Birlik"in getirdiği yorum şu:

" Bu sadece Stalin'in şahsına ve bir birey olarak onun katkılarına yapılan bir saldırı değil, Lenin'in ölümünden bu yana Marksizm-Leninizmin gelişmesine de bir saldırıyı temsil ediyordu. Bu, Stalinizme bir saldırı idi."

Biz yapılan ve revizyonist olduğu, Leninizme saldırı vb. olduğu söylenen alıntıda, söylendiği genellikte yanlış olan hiçbir şey görmüyoruz. Evet, Marksizm-Leninizme göre "idealist bireye tapma teorisi" kesinlikle reddedilmesi gereken birşeydir. Ve evet, şu da bir olgudur ki, Stalin'in şahsında bir kişiye tapma, özellikle II.Dünya Savaşı sonrasında yaygınlaşmıştır. Ve buna karşı mücadele gerekli idi. Nitekim bizzat Stalin, 23 Şubat 1946'da Rasin'e yazdığı bir mektupta, "Stalin'e düzülen övgüler de kulağı tırmalayıcıdır. Bunları okumak gerçekten utanç vericidir" diyerek tavrını belirlemektedir. Stalin gibi gerek uluslararası komünist hareket içinde, gerekse Sovyetler Birliği'nde haklı bir otoriteye sahip bir devin öldüğü şartlarda, kuşkusuz onun gölgesinde yönetim görevini üstlenenlerin işi çok zordur. Böyle bir durumda kollektif yönetimin öneminin vurgulanması, kişiye tapmaya karşı çıkılması tek başına kesinlikle revizyonizmin göstergesi olarak gösterilemez. Hele hele bunun "Stalin'in şahsına ve birey olarak onun katkılarına... Marksizm-Leninizmin — Lenin'in ölümünden sonraki — gelişmesine... saldırı" olduğu, bu alıntıdan çıkarak böyle bir tespitin yapılması hepten sakattır. Bu ancak Stalin'in gerçekte kişiye tapmadan yana olduğu, "merkez komitesinin kollektif bilgisi, kollektif deneyimlerine karşı olduğu" varsayıldığında söylenebilir birşeydir ki, bunun iddia edilmesidir Stalin'e saldırı!

Açıktır ki, daha sonraki gelişmeler (1956'da Kruşçev'in gizli raporunda Stalin'in şahsına; onun şahsında Marksizm-Leninizme yapılan saldırılar vb.) bilinip, o gelişmeler ışığında ele alındığında; burada söylenen doğru sözlerin, buna imza atan revizyonistler açısından, daha sonraki saldırılarının bir ön hazırlığı olduğunu söylemek mümkündür. Ama o kadar. Fazlası değil!

"Bolşevik Birlik" yine aynı belgeden şu alıntıyı da yapıyor:

"Marksist-Leninist teorinin öğrenilmesine talmutça, dogma yaklaşımların bugüne dek olduğundan da fazla yokedilmesi gerekmektedir. Kendini Marksist-Leninist teorinin bir dogma değil, harekete yön gösterici olduğu tezi üzerine oturtan Parti, üyelerden Marksizm-Leninizmin yaratıcı karakterini anlamalarını, formülleri ve alıntıları koparmamalarını ama Marks-Engels-Lenin-Stalin(!!)'in, muzaffer, dünyayı değiştiren devrimci öğretisinin gerçek içeriğini özümlemelerini ister. Sovyetler Birliği Komünist Partisi tarihi bize tam da bunu öğretir."

Buna "Bolşevik Birlik"in yorumu şöyle:

"Şüphesiz, Partinin Stalinist tarihini değil, fakat şimdi revizyonistler, onlar için dogmatizme karşı, yani Stalinizme, Bolşevizme karşı müca dele olan kendilerinin tarihini sunuyorlardı."

Burada da aslında "Bolşevik Birlik"in eleştir diği alıntıda söylenen herşey doğrudur. Eleştiri lecek birşey yoktur. Tersine, bizzat bu alıntı, henüz o dönemde revizyonistlerin Stalin'e karşı cepheden bir saldırıya geçecek güçte olmadığının açık belirtisidir. Stalin doğru bir biçimde Mark sizm-Leninizmin diğer üç klasiği ile birlikte sa yılmaktadır.

Aynı şekilde, "Bolşevik Birlik"in aynı makale den yaptığı üçüncü alıntıda da revizyonizm görülemez. Alıntı şöyle:

"Dış politika alanında, Parti, karşılıklı çıkarlara saygı temelinde tüm ülkelerle işbirliği yapma ve onlarla ticaret ilişkilerini geliştirme politikasını ve barışı koruma ve sağlamlaştırma politikasını tutarlı bir şekilde GELECEKTE DE uygulayacaktır. Memleketimizin emekçi halkına mutlu, refah içinde bir yaşam sağlayabilmek için sosyalist ekonominin daha sürekli gelişmesi için gerekli koşulları sadece halklar arasındaki sağlam, sürekli bir barış yaratabilir."

Bu alıntıda da, tek başına ele alındığında, eleştirilecek, Marksist-Leninist olmayan bir şey yoktur. Burada hiç de "Bolşevik Birlik"in iddia ettiği gibi, "dünyada barışın olması için sadece emperyalistlerle işbirliği yapmak ve 'ticari ilişkiler' geliştirmek gereklidir" şeklinde bir şey savunulmamaktadır. Eğer halklar arasında barıştan sözetmek tek başına revizyonizm ise; "Bolşevik Birlik"in, mesela XIX.Parti Kongresi kapanış konuşmasında: "Sovyetler Birliği'nin çıkarlarına gelince, onun çıkarları, dünya barışı davasına ayrılmaz bir biçimde bağlıdır" diyen; konuşmasını, "Yaşasın halklar arasında barış", "Kahrolsun savaş kışkırtıcıları!" sözleri ile bitiren Stalin'i revizyonist ilan etmesi gerekir. Eğer tek başına "sürekli ve kalıcı barış"tan sözetmek revizyonizm ise; o zaman mesela dergisine "Sürekli barış" adını da veren Kominform'un (Stalin önderliğinde!) revizyonist ilan edilmesi gerekir! Eğer tek başına "karşılıklı çıkarlara saygı temelinde tüm ülkelerle işbirliği yapma, onlarla ticaret ilişkileri geliştirme politikası"ndan sözetmek revizyonizm ise; mesela XVII. Parti Kongresine sunulan raporda: "Bizim dış politikamız açıktır. Bu politika barışın korunması ve TÜM ÜLKELERLE TİCARET İLİŞKİLERİNİN SAĞLAMLAŞTIRILMASI POLİTİKASIDIR" (Leninizmin Sorunları, s.539) diyen Stalin; bu raporu kabul eden bütün SBKP'nin revizyonist ilan edilmesi gerekir. Örnekler daha uzatılabilir. Ama gereksizdir. Görüldüğü gibi; "Bolşevik Birlik" çok radikal görünüşlü bir Stalin savunuculuğu adına; Marksizm-Leninizm savunuculuğu adına, revizyonist olmayan tezlere de revizyonist diyerek saldırma noktasında; evet, Marksizm-Leninizme saldırma noktasında konaklaya bilmektedir. Amaç ne olursa olsun, varılan yer burasıdır.

"Bolşevik Birlik"in, Stalin'in ölümünün hemen ertesinde revizyonistlerin hakim olduğu biçimindeki tezini kanıtlamak için getirdiği bir başka veri, "Stalin'in ölümünden beş gün sonra yayınlanan Sovyet Ansiklopedisinde, Stalinizme ait herşeyin çıkarılmış" olduğudur. Biz kendimiz, daha önceki Sovyet Ansiklopedisi, Stalin'in ölümünden beş gün sonra çıkan ansiklopedi, ve daha sonra çıkan ansiklopedileri birbiriyle karşılaştıracak imkana sahip değiliz. Bu yüzden şimdilik söylenenin doğru olduğu varsayımıyla hareket ediyoruz. Söylenen şu: Stalin'in ölümünden beş gün sonra çıkan Sovyet Ansiklopedisinde Stalinizme ait herşey çıkarıldı. "Bolşevik Birlik"in bundan çıkardığı sonuç: Stalin'e revizyonistler saldırıyor, onlar hakim! Bizce, eğer Sovyet Ansiklopedisinden çıkarılan "Stalinizm" lafı ise; yalnızca bu çıkarıldı ise, bu tek başına Stalin'e saldırı vb. değildir. Biz "Stalinizm" lafının, sanki bu Marksizm-Leninizmden ayrı birşeymiş, ya da Marksizm-Leninizmin yepyeni bir aşamaya yükseltilmesiymiş anlamına geleceği için, kullanılmasının karşısında yız; bunun yarardan çok zarar getireceğini düşünüyoruz. Bu yüzden de "Stalinizm" lafı çıkarıldı ise, bunda bir revizyonizm görmüyoruz. Ama çıkarıldığı söylenen "Stalinizme ait herşey" içinde Stalin'in Marksizm-Leninizme katkıları vb. varsa — ki bunu hiç sanmıyoruz. Stalin'in ölümünden beş gün sonra Sovyetler Birliği'nde revizyonistler henüz Stalin'e cepheden saldıracak güçte değildi — o zaman "Bolşevik Birlik" bunu ortaya koymalıdır.

Stalin'in revizyonistler tarafından öldürüldüğü noktasında bir dizi ispatsız iddialar ileri süren "Bolşevik Birlik", aynı ispatsız iddia tavrını, bu konuda AEP ve ÇKP'nin oynadığı rol konusunda da ve onların genel değerlendirmesi konusunda da sürdürüyor.

İşte bazı örnekler:

"AEP ve ÇKP... 1960'ların sonuna kadar SSCB'de kapitalizmin yeniden inşasının sözünü bile etmediler (Bu bir olgu tespitidir -YN) ve ondan sonra SADECE SOVYETLER BİRLİĞİ İLE OLAN KENDİ BURJUVA MİLLİYETÇİ ÇELİŞMELERİ VE KENDİ BÜROKRASİLERİNİN İÇİNDEKİ MÜCADELE GEREĞİ SÖZETMEYE BAŞLADILAR." İspatı mı nerde? Sormayın! "Bolşevik Birlik" dedi ya, öyledir!

"Sovyetler Birliği 1968'de Çekoslovakya'yı işgal edince (Olgu tespiti -YN), Çinliler ve Arnavutlar (Tam burjuva tarihçilerine yakışır tanımlamalar... ÇKP ve AEP gitti, yerine Çinliler ve Arnavutlar geldi! -YN), bu kendilerine olabilirdi diye dehşete düştüler ("Bolşevik Birlik"li yazarlar gerçekten çok renkli bir fantaziye sahip... Hemen kendilerini "Çinlilerin" ve "Arnavutların" yerine koyuveriyorlar! -YN) ve böylece Sovyetler Birliği'ne emperyalist diye saldırdılar."

"Kültür Devrimi, birbirlerini burjuvazi olmakla ve kapitalist yolu tutmakla suçlayan çeşitli fraksiyonların bir sorunu idi. (Bu arada ona katılan milyonlarca kitle figürandı! Devrim onların sorunu hiç mi hiç değildi! Bu kafa ile "Bolşevik Birlik"in 1917 Ekim Devrimini Bolşevik fraksiyonun bir askeri darbesi, onun bir sorunu olarak neden adlandırmadığı merak konusudur. -YN) Şimdi Kültür Devriminin önderlerinin hepsi kapi-

talist yolcular ve burjuvazinin bir parçası olarak tasfiye edilmişlerdir. (Bu bir olgu iddiası olarak kesinlikle doğru değildir. Kültür devrimi kadrolarına hiçbir yerde "kapitalist yolcular", "burjuvazi" suçlamaları getirilmemiştir, Onlara revizyonistlerin getirdiği suçlama "solculuk"tur, ülkeyi "kaos içine itmek"tir, "düzeni bozmak"tır vs. -YN) Bu süreç içinde Çin'in ekonomi-politiği esas itibarı ile değişmemiştir." (Kültür Devrimi sırasında mülksüzleştirilmiş burjuvaziye ödenen yüzdeler kesilmiş mi, burjuvaziye karşı topyekün saldırı başlatılmış mı vb.? Boşverin siz, önemli değil! "Bolşevik Birlik" ekonomi-politiğin esası değişmedi diyorsa öyledir! -YN)

"ÇKP'nin SBKP ile Stalin üzerine anlaşmazlıkları, AEP'nin sonradan geliştirdikleri gibi, (Burada bozacı ("Bolşevik Birlik") kendine leblebiciyi (AEP) şahit gösteriyor. -YN) Stalin'i en iyi şekilde yıkmanın taktik sorunu idi." (Bu iddiayı ispatlamak için getirilen alıntı, Mao'nun Hongkong kaynaklı bir yazısından(!) alıntıdır. "Bolşevik Birlik"in nedense bu gibi belgelere güveni çoktur. Öyle ya da böyle, ÇKP'nin Stalin konusunda tavır takındığı resmi yazılar vardır. Bu yazılar "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Dersleri Üzerine", "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Dersleri Üzerine Biraz Daha", ve "Stalin Sorunu Üzerine" adlı makalelerdir. Bu makalelerdeki tavır, doğru Marksist-Leninist bir Stalin savunması değilse de, Kruşçev revizyonistlerinin tavrıyla da aynılaştırılamaz. -YN)

"Bolşevik Birlik"in yazısındaki bir başka tez Stalin'in öldürüldüğü hakkında ÇKP ve AEP'nin bilgi sahibi olduğu ve fakat onların bunu gizledikleri iddiasıdır.

"Bolşevik Birlik" Stalin'in ölümü hakkındaki "gerçeği" açıklayanın kendisi olduğunu söyleyerek, en iyi Stalin savunucusunun kendisi olduğunu anlatmaya çalışıyor. Bu konuda emperyalist burjuvazinin paralı tarihçilerini bir kenara bıraksak bile, "Bolşevik Birlik" yalnız değildir. Çok küfür ettiği AEP de, Enver Hoca'nın hatıraları üzerinden(!) bu çok bilimsel, ve de çok mühim(!!!) tartışmaya şöylece katılmıştır:

" Bu rezillikler Stalin'in ölümünden—DAHA DOĞRU SÖYLEMEK GEREKİRSE STALİN'İN ÖLDÜRÜLMESİNDEN—kısa süre sonra görülmeye başladı. Ben, Stalin'in öldürülmesi dedim, çünkü bizzat Mikoyan'ın kendisi bana ve Mehmet Şehu yoldaşa (Henüz yoldaş!-YN), kendisinin Kruşçev ve diğer kafadarları ile birlikte 'Pokuşeni' yapma kararı aldıklarını, yani Stalin'i bir suikast sonucu öldürme kararı aldıklarını söyledi. Ama, daha sonra bu plandan vaz geçtiklerini söyledi Mikoyan. Kruşçev ve takımının Stalin'in ölümünü dört gözle beklediklerini bilinir birşeydir. Onun ölümünün nasıl olduğu açıklanmamıştır.

Bu bağıntıda 'beyaz önlüklüler' davası çözülmemiş bir problemdir. Bu davada, Stalin'in sağlığında Kremlin doktorlarına Sovyetler Birliği yöneticilerini öldürmeye çalıştıkları suçlaması getirilmişti. Stalin'in ölümünden sonra bu doktorlara itibarı geri verildi. Ve mesele halledildi! Peki ama neden bu davanın altına bir bitiş çizgisi çekildi?! Bu doktorların cinai işleri, bunlar hüküm giydiklerinde ispatlanmıştı. Öyle değil mi? Bu dava kapatıldı, çünkü eğer daha fazla araştırma yapılsa, derine inilse idi, başta Mikoyan ve Kruşçev olmak üzere gizli revizyonistlerin bir sürü cürümü gün ışığına çıkacaktı. Belki o zaman Gottwald, Bierut, Forster, Dimitroff ve tedavisi mümkün olan hastalıklardan beklenmeyen ve ani bir şekilde ölen bir dizi kişinin ölümü de açıklanabilirdi."

Ne diyelim? "Bolşevik Birlik" bu noktadaki konumu ile aslında bugünkü Enver Hoca'dan çok şey öğrenebilir. Biz bugünkünden olumlu birşey öğrenilemeyeceğini düşünüyoruz.

15 Ekim 1984
TKP/ML(B) MK

Stalin'e Karşı Büyük Gizli Plan

100 yıl önce, Aralık 1879'da Joseph Stalin, Çarlık Rus imparatorluğunda ezilen bir ulus olan Gürcistan'da doğdu. 1949'da Stalin'in 70. doğum yıl dönümü, sadece Sovyetler Birliği'nde değil, bütün dünyada, her ülkenin işçileri ve emekçi kitleleri tarafından geniş çapta kutlandı. Stalin, Sovyet proletaryasının, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmin inşasında yıllarca önderlik etti. O, ulus lararası proletaryaya, kapitalist zulme karşı mücadelede, ezilen uluslara emperyalist hakimiyeti ne karşı verdikleri mücadelede ve faşizme karşı başarılı mücadele verip özgürlüğü yaşayan tüm insanlara önderlik etti. Stalin haklı olarak dünyadaki milyonlarca halkın sevgi ve saygısını haketmiştir.

Fakat bugün durum farklıdır. Otuz yıl sonra, sadece burjuva basını tarafından değil, kendilerini "sosyalistler" ve "komünistler" diye adlandıranlar tarafından onun kadar kötülenen bir başka kişi yoktur. Dünyanın gördüğü ilk ve tek sosyalist ülkesinin inşasında proletaryaya önderlik eden bu insan, şimdi bu kendi kendilerini sosyalist ilan eden birçok kişi tarafından sosyalizmin baş düşmanı olarak son derece aşağılanmaktadır. Stalin'in ölümüne kadar, burjuvazi, kapitalizmin varolmasının sürekliliğinin baş düşmanı olarak ona amansızca saldırdı. Fakat şimdi "sosyalistler" onu sosyalizmin büyük haini ve emperyalizmin müttefiki olarak adlandırıyorlar. Emperyalistler böyle büyük bir müttefiki tanımada aciz

miydiler? Gerçek şu ki, onlar aciz değiller ve iş te bu nedenden dolayı, Stalin'e açık ya da kapalı bir şekilde saldıran herkese önemli derecede yardım etmektedirler.

Stalin'in Lenin'in yapıtını sürdürmedeki büyük kazanımları, Partinin Bolşevik önderliğine karşı bir darbe düzenleyen SBKP(B)'in önderliğin içindeki bir sabotörler kliği tarafından geriye çevrildi. Onlar bu kirli işi, emperyalist güçler ve onların ajan örgütleriyle canlı bir işbirliği içinde yaptılar. Onlar, Sovyetler Birliği'nde sosyalizmi yıkmaya ve kapitalizmi yeniden kurmaya, "Komünizmi inşa etme" bayrağı altında ilerledi - ler. Onlar, uluslararası komünist hareketi de yıktılar ve onu emperyalizmin bir uzantısı yaptılar.

Sosyalizmin davasına yapılan bu ihanetin gerçek tarihi, bunun hakkında birşey bilme durumunda olan herkes tarafından büyük çapta örtülmüş - tür. Doğal olarak, iktidarı gaspeden revizyonist ler, sosyalizmin görüntüsünü sürdürmeye çabalamak istiyorlar ve batılı emperyalistler ise revizyonistlerin emperyalist eylemlerini sosyalizme yakıştırarak onu kötülemek istiyorlar. Fakat bu üstünü örtme eylemine katılanlar sadece ABD ve Rus emperyalizmi değil, revizyonizmin saldırılarına karşı Stalin'in mirasını savunduğunu iddia edenler de bu üstünü örtme eylemine katılmışlardır.

Sovyet revizyonizmine karşı Stalin'in savunulması genel olarak Çin Komünist Partisi, Arnavutluk Emek Partisi ve onların uluslararası düzeyde ki birçok takipçileriyle özdeşleştirilmiştir. Bu partiler tarafından Stalin'in "savunulması" tam bir sahtekarlıktır ve Stalin'in gerçek bir savunulması ile hiçbir ilgisi yoktur. Gerçekte bu Stalin'e yapılan en kurnaz ve en tehlikeli saldırıyı temsil eder. Bu partiler, 1960'ların sonuna kadar SSCB'de kapitalizmin yeniden inşasının sözünü bile etmediler ve ondan sonra sadece Sovyet - ler Birliği ile olan kendi burjuva milliyetçi çe lişkileri ve kendi bürokrasilerinin içindeki mücadelenin gereği (sözetmeye başladılar. -ÇN).Sovyetler Birliği, 1968'de Çekoslovakya'yı işgal edince, Çinliler ve Arnavutlar, bu kendilerine olabilirdi diye dehşete düştüler ve böylece Sov - yetler Birliği'ne emperyalist diye saldırdılar. Bu görüşü Marksist diye savunmak için kapitalizmin restore edildiğini ve Sovyetler Birliği'nin "sosyal-emperyalist" olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Fakat bugüne dek hiçbirisi, SSCB'de kapitalizmin restorasyonunun bilimsel Marksist açıklamasını yapmadı. İşte bunun içindir ki, bugün Rusya'ya karşı "birleşik cephe"lerine rağmen,Çinliler Rusya'yı kapitalist olarak adlandırmanın yanlış olduğunu, gerçekte onun sosyalist olarak kaldığını düşünmektedirler. Bu böyledir, çünkü onlar Çin'in ve Rusya'nın ekonomi sistemi arasında gerçek bir fark görmemektedirler.

Kapitalizmin restorasyonu hakkındaki polemik, yetersiz olduğu haliyle bile, hiçbir zaman Sovyetler Birliği'nin ekonomi-politiği etrafında merkezileşmedi. Sorun daha çok bürokrasi olarak tanımlandı ve bu bürokrasi sözde yeni bir sınıf olmuştu. Bunun çok az somut bir açıklaması verildi. Bu, yalnızca Çin'deki ve Arnavutluk'taki bürokrasi içindeki mücadelelerin ifadesiydi. Kültür Devrimi, birbirlerini burjuvazi olmakla ve kapitalist yolu tutmakla suçlayan çeşitli fraksiyonla - rın bir sorunuydu. Şimdi, Kültür Devriminin önderlerinin hepsi kapitalist yolcular ve burjuvazinin bir parçası olarak tasfiye edilmişlerdir. Bu süreç içinde Çin'in ekonomi-politiği esas itibarı ile değişmemiştir. O kapitalist idi ve kapitalist olarak duruyor.(1) Çin'in bugünkü ABD emperyalizmi ile olan ittifakının temelini hazırlayan bu gülünç komedi idi. Mao'nun söylediği pek az doğru sözlerden birisi, burjuvazi partinin önderliğinde idi — bu böyleydi ve hala öyle. Partinin önderliğinde yıllardır var olmayan, sadece proletaryadır.

Çin Komünist Partisi ve Arnavutluk Emek Partisinin her ikisi için de 1960'ların ta içlerine kadar Sovyetler Birliği "sosyalist kamp"ı yönlendiriyordu ve Stalin'in ölümünden önce ve sonra Sovyetler Birliği'ndeki olaylar hakkında onların söyleyeceği pek az şeyin olması şaşırtıcı değildir. Bunun yerine onların ikisi de, SBKP'nin 20. Kongresinde Stalin'e Kruşçev tarafından yapılan saldırıyı desteklediler. Çin Komünist Partisinin muhtemelen Mao tarafından yazılan bir bildirisinde şöyle söylenmektedir: "Sovyetler Birliği Komünist Partisinin 20.Kongresi Stalin'in kişiliğine tapmayı yoketmede ve onun hatalarının ciddiyetini açığa çıkarma ve bu hataların sonuçlarına son vermede büyük bir cesaret ve kararlılık gösterdi. Marksist-Leninistler ve komünizm davasına sempati duyan dünyadaki herkes, Sovyet Komünist Partisinin bu hataları düzeltme çabalarını destekler ve Sovyet yoldaşların çabalarının mutlak bir başarı ile ödüllendirilmesini umarlar."(2)

Hiç şüphe yok ki, AEP, "Sovyet Komünist Partisinin bu hataları düzeltme çabalarını destekleyenler" arasında idi. Enver Hoca, SBKP'nin 20.Kongresinden kısa bir süre sonra yapılan AEP'nin Üçüncü Kongresine sunduğu raporda şöyle dedi: "J. V.Stalin tarafından yaratılan, kişiliğe tapma ve liderlik uygulamaları, Partinin Leninist kurallarının ihlalini gösterdi."(3) Hoca ve AEP, bugün Stalin'e sadık kalmış olmayı iddia etmekle en büyük sahtekarlığı yapmaktadırlar.

ÇKP'nin SBKP ile Stalin üzerine anlaşmazlıkları, AEP'nin daha sonra geliştirdikleri gibi, Stalin'i en iyi şekilde yıkmanın taktik sorunu idi. Mao şöyle dedi: "1956'da Stalin eleştirildiği zaman, biz bir yandan umutlu idik, fakat diğer yandan endişeli idik. Bu, kapağı kaldırmak, inancı kırmak, baskıyı kaldırmak ve düşünceyi özgürleştirmek için kesinlikle gerekli idi. Fakat biz, onun bir darbe ile yıkılması ile uyuşmadık."(4) 1960'ta bile Hoca şöyle diyordu: "Biz, Stalin'in kişiliğine tapmanın, partinin yaşamında tehlikeli bir başgösterme olarak eleştirilmesiyle tamamen hemfikiriz.... Bu sorunda, bizim partimiz genel olarak 20.Kongrenin formüllerini benimsedi." (5)

Ancak ÇKP ve AEP'nin Stalin'e karşı Sovyet revizyonistleri ile işbirliği yapmaya başlamaları 1956'da değildir. Ne de Sovyet revizyonistleri - nin Stalin'e karşı açık saldırıları 1956'da başladı. Stalin'e ölümünün nerdeyse hemen ardından saldırıya geçildi ve bugüne dek Çinliler ve Arna

vutlar bu saldırının 1956'da başladığını göstermeye çabalamaktadırlar. Stalin'in ölümünden beş gün sonra yayınlanan Sovyet Ansiklopedisi, Stalinizme ait herşeyi çıkardı, şüphesiz bu ÇKP ve AEP nin bildiği birşeydir. Fakat, kesinlikle Temmuz 1953'te SBKP'nin 50. yıldönümü dolayısıyla, SBKP bir bildiri yayınladığı zaman hiçbir şüphe olamazdı: "Her ne kadar bu bildirinin yararı Amerikalılar için eşsiz idiyse de, çok az sayıda gazete ve dergi bu önemli bildiriyi yayınladı."(6) Amerikalılar için "eşsiz" çıkar, Amerikan burjuvazisi içindi, çünkü bu bildiri Stalin'i Partinin tarihinden nerdeyse çıkarmakta, onun rolünü bir hiç derekesine, bir avuç salt biçimsel referans derekesine düşürmekte, aynı zamanda ama Partinin yeni önderliğinin anti-Stalin olduğunu açıkça ortaya koymaktaydı. Revizyonist ihanet bildirisi şöyle diyor: "Marksizm-Leninizmin ruhuna yabancı olan idealist bireye tapma teorisinin yayılmasında kendini bulan, bireyin tarihte rolünün yanlış, Marksist olmayan açıklamasının Partinin propagandan çalışmasından kökünden sökülüp atılması gerekliidir. Bireye tapma, kollektif önderlik kuralına karşıdır ve Partinin ve onun önder merkezinin rolünü azaltır, Parti kitlelerinin ve Sovyet halkının yaratıcı eyleminin önemini azaltır ve yönetici organların ve önder kişilerin yönlendirici faaliyetinin yüksek öneminin Marksist-Leninist anlayışı ile hiçbir ortak yanı yoktur. Parti (şu) gerçekten hareket eder: sadece, Marksist-Leninist teorinin bilimsel temelleri ve önder kadroların geniş insiyatifi üzerine oturan, Merkez Komitesinin kollektif deneyimleri ve kollektif bilgisi, memleketimizde komünizmin başarılı inşasını ve Parti saflarının dayanışmasını ve sallantısız birliğini, Partinin ve vatanın doğru önderliğini temin edebilir."(7)

Bu sadece Stalin'in şahsına ve bir birey olarak onun katkılarına yapılan bir saldırı değil, Lenin'in ölümünden bu yana Marksizm-Leninizmin gelişmesine de bir saldırıyı temsil ediyordu. Bu, Stalinizme bir saldırı idi. Revizyonistler, kendi teorilerini, Stalinizmin Marksizm-Leninizmden farklı olduğu ve onların kendilerini "Merkez Komitesinin kollektif bilgisi" olan, onların Marksizm-Leninizm dedikleri şey üzerinde yükselttiklerini açıklıyorlardı. O Merkez Komitesi ki, Marksizm-Leninizmin 30 yıllık gelişmesini açıkça revize eden, revizyonistlerin denetiminde bir Merkez Komitesi. Revizyonistler, sadece Leninist - Stalinist ideolojiden vazgeçmeyi vaadetmediler, onlar kendilerini Stalinizmi dogmatizm diye etiketleyerek topyekün bir saldırıya adadılar. "Marksist-Leninist teorinin öğrenilmesine talmutça, dogmatik yaklaşımların bugüne dek olduğundan da fazla yokedilmesi gerekmektedir. Kendini Marksist-Leninist teorinin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğu tezi üzerine oturtan Parti, üyelerden Marksizm-Leninizmin yaratıcı karakterini anlamalarını, ayrı ayrı formülleri ya da alıntıları değil, ama Marks-Engels-Lenin-Stalin'in(!!) muzaffer, dünyayı değiştiren devrimci öğretisinin gerçek içeriğini özümlemelerini talep eder. Sovyetler Birliği Komünist Partisinin tarihi bize tam da bunu öğretir."(8)

Şüphesiz, Partinin Stalinist tarihini değil, fakat şimdi revizyonistler, onlar için dogmatizme karşı, yani Stalinizme, Bolşevizme karşı mücadele olan kendilerinin tarihini sunuyorlardı. Revizyonistler kendi tarihlerini, Bolşevizmin hiç sözünü etmeden verirler.

Revizyonistler, "Dış politika alanında Parti, karşılıklı çıkarlara saygı temelinde TÜM ülkeler le işbirliği yapma ve onlarla ticaret ilişkilerini geliştirme politikasını ve barışı koruma ve sağlamlaştırma politikasını tutarlı bir şekilde GELECEKTE DE uygulayacaktır. Memleketimizin emekçi halkına mutlu, refah içinde bir yaşam sağlaya bilmek için, sosyalist ekonominin ilerdeki sürekli gelişmesi için gerekli koşulları sadece halklar arasındaki sağlam ve sürekli bir barış yaratabilir"(9) dedikleri zaman, Amerikan emperyalistleri için "eşsiz" yarar açıktır. Bu, Stalin'in ölümünden kısa bir süre önce "Sovyetler Birliği'nde Sosyalizmin Ekonomik Sorunları" adlı yapıtında ortaya koyduğu Stalinist politikaya doğrudan bir saldırı ve onun tersyüz edilmesidir. Orada Stalin, "Savaşın kaçınılmazlığını yoketmek için, emperyalizmi yoketmek gereklidir" der.(10) Fakat revizyonistler için dünyada barışın olması için sadece emperyalistlerle işbirliği yapmak ve "ticari ilişkiler" geliştirmek gereklidir. Stalin şunu gösterdi: "İkinci Dünya Savaşının en önemli ekonomik sonucu ve onun ekonomik etkileri olarak birleşik, bütünü kucaklayan dünya pazarının dağılması görülmelidir. Bu, kapitalist dünya sisteminin genel bunalımının daha derinleşmesini etkilemiştir." Bu parçalanma, küçülen pazarlar için emperyalistler arasındaki rekabeti ve savaş olasılığını arttırmakta idi. Revizyonistler için çözüm, sosyalist dünya pazarını, dünya kapitalist sistemiyle bütünleşmeye açmak ve böylece sorunu emperyalistler açısından çözmek ve aynı zamanda Sovyetler Birliği'ndeki yeni burjuvazi için "mutlu ve müreffeh bir yaşam sağlamak" idi.

Stalin, Lenin'i şöyle dedi diye sık sık anardı: "Sovyet Cumhuriyetinin emperyalist devletler le yanyana uzun süre için birlikte var olmayı sürdürmesi düşünülemez. Nihai olarak biri ya da öbürü zaptetmelidir. Bu arada, Sovyet Cumhuriyetiyle burjuva devletleri arasında bir sürü korkunç çatışmanın olması kaçınılmazdır."(12) Revizyonistler, Lenin'i başaşağı çevirdiler ve bunu,"Partimiz, bütün dış politikasında iki sistemin barışçıl REKABETİ ve UZUN süre birlikte yaşama olasılığı Leninist fikriyle yönlendirilir"(13) diyerek reddettiler. Rekabet eden kapitalistler idi ve şüphesiz revizyonistlerin kafasında olan tam da bu idi.

ÇKP ve AEP'nin Sovyet revizyonistlerinin kapitalizmin restorasyonu ve dünya emperyalizmiyle işbirliği yapma amacı ile, 1953'te Stalin'e doğrudan bir saldırıyla Marksizm-Leninizmi nasıl açıktan terkettiklerine o zaman bir itirazları yoktu ve o zamandan bu yana da söyleyecek birşeyleri olmadı. Fakat, daha da üstü örtülü kalan şey, revizyonistlerin nasıl iktidarı ele geçirdikleri ve sadece Stalinizmi değil, fakat Stalin ve öteki gerçek Bolşevikleri nasıl tasfiye ettikleridir.

DOKTORLAR KOMPLOSU VE STALİN'İN ÖLDÜRÜLMESİ

"SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları", Sovyetler Birliği'nde, 1952 Ekim'inde, SBKP(B)'nin 19. Kongresinden hemen önce yayınlanmıştı ve o, Stalin ve Bolşevikler tarafından modern revizyonizme karşı yürütülen kampanyanın teorik desteğiydi. O, Partide ve uluslararası harekette hüküm süren revizyonist fikirlerin keskin bir eleştirisiydi. Stalin, revizyonistlerle asla sadece fikir alanında mücadele etmedi. Bunun "halk arasında bir çelişki" olmadığını kavradı. Stalin, revizyonistlerin açığa çıkarılmasında uyanıklık için bir mücadele başlattı. Bu mücadelede Stalin, bu yozlaşmış unsurların kendi başlarına hareket etmedikleri, fakat emperyalist ülkelerin istihbarat organlarıyla birlikte çalıştıkları hakkında asla haya le kapılmadı.

13 Ocak 1953'te "tıbbi tedavilerinin sabotajı aracılığıyla, Sovyetler Birliği'nin aktif devlet adamlarının hayatlarına son vermeyi amaçlayan terörist bir doktor grubu"nun(14) açığa çıkarıldığı ilan edildi. Bu katil doktorlar, Jdanov ve Şerbakov'u öldürdüklerini ve "özellikle önde gelen Sovyet askeri personelinin sıhhatini bozarak onları etkisiz hale getirmeyi ve ülkenin savunmasını zayıflatmayı denediklerini" itiraf ettiler. Onların "yabancı istihbarat örgütlerince kiralık ajan olarak tutuldukları" da ortaya çıkartıldı. Bazıları İngiliz gizli servisine ve bazıları da Amerikan istihbarat servisi için bir paravan olan siyonist bir örgüt hesabına çalıştılar.

O günkü Pravda'nın başmakalesi bunun tek başına olan birşey değil, ama sosyalizmi içerden yıkmak için SSCB ve Halk Demokrasilerini yıkmak için yürütülen uluslararası emperyalist kampanyanın bir parçası olduğunu teşhir etti. "Yeni bir dünya savaşına ateşli bir şekilde hazırlanırken" der Pravda, "onlar SSCB'de yıkıcı bir 'beşinci kol' yaratmaya çalışıyorlar, SSCB ve Halk Demokrasilerine daha da fazla casuslarını gönderiyorlar. Amerikalıların ve İngilizlerin harcadıkları yüzmilyonlarca dolardan sözetmeyi bir kenara bırakalım, Amerikan hükümetinin sosyalist kamptaki ülkelerdeki yıkıcı terörist ve casusluk çalışmasına 100 000 000 dolarlık açıktan ve kötü düşünceli tahsisatı anımsatmakla yetinelim."(15)

Emperyalistler, sosyalizmi İkinci Dünya Savaşında yıkamadılar ve Sovyetler Birliği'ni başka bir savaşa sokmaktan korktular, çünkü bu emperyalizmin yenilgisine götürebilirdi. Stalin'in "SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları"nda dediği gibi, "Sosyalist bir ülke olarak SSCB ile savaş, kapitalizm için kapitalist ülkeler arasındaki savaştan daha tehlikelidir. Çünkü kapitalist ülkeler arası savaş sadece belirli bir kapitalist ülkenin öteki ülkeler üzerindeki üstünlüğü sorununu ortaya koyar SSCB ile savaş ise şüphesiz, kapitalizmin kendisinin varlığı sorununu ortaya koymak zorundadır."(16) Böylece emperyalistler, sosyalizmi yenebilmek için vargüçleriyle sabotaj ve yıkma kampanyasına giriştiler. Burada sözkonusu olan, sosyalizmin, kapitalizmin restorasyonundan korunması temel sorunudur. Leninist-Stalinist çizgi, bir ülkede sosyalizmin inşasının mümkün olduğudur ve bu Sovyetler Birliği'nde 1930'larda başarılmıştı, ve bu sömürücü sınıfların yenilgisi ve tasfiyesi demektir ve Sovyetler Birliği'nde gerici sınıflara dayanarak kapitalizmin restorasyonu olasılığını ortadan kaldırır. Fakat bu, kapitalizmin restorasyonunun mümkün olmadığı demek değildir. Stalin, bu fikre karşı polemik yürüttü ve şöyle dedi: "restorasyona (kapitalizmin -ÇN) yönelik ciddi bir girişim sadece dışardan ciddi bir destek ile, sadece uluslararası kapitalin desteği ile olabilir."(17)

Stalin, kapitalist kuşatma varolduğu sürece, emperyalistler tarafından desteklenen ve finanse edilen, kapitalizmin restorasyonu girişimlerinin olacağını gösterdi. Doktorlar komplosu ile ilgili olarak olan tam da bu idi. Pravda, bunu şöyle açıkladı: "Sovyet halkı bir an bile, uyanıklığını tamamiyle arttırma, savaş kışkırtıcılarının ve ajanlarının tüm entrikalarını dikkatle izleme, devletimizin silahlı kuvvetlerini ve karşı-istihbaratını sürekli sağlamlaştırma gerekliliğini unutamazlar."

Yoldaş Stalin, başarılarımızın karanlık tarafları olduğuna, bunun birçok görevlilerimiz arasında kayıtsızlık ve kendini beğenmişlik havası yarattığına defalarca dikkat çekti. Bu durum yok olmaktan hala çok uzaktır. Aramızda hala kolayca aldanan birçok insan var. Kriminal sabotajı besleyen toprağı sağlayan, işte halkımızın bu kolayca aldanmasıdır.

SSCB'de sosyalist ilişkiler bölünmez şekilde hakimdir. Sovyet halkı büyük yurtsever savaşta eşi görülmemiş bir zafer kazanmıştır. Savaşın feci sonuçları, olağanüstü kısa bir zamanda iyileştirilmiştir. Ekonomik ve kültürel çalışmanın her dalında başarılarımız vardır. Bu olgulardan bazı kişiler, kapitalist dünyanın patronlarının SSCB'ne karşı yıkıcı işler örgütleme girişimlerinden vazgeçebilecekleri, sabotaj, yıkma ve casusluk tehlikesinin geçtiği sonucunu çıkarmaktadır.

Fakat, sadece sağ oportünistler, sınıf savaşının "söneceği" anti-Marksist tavrını takınan kişiler böyle düşünüp bu sonuca varabilirler. Onlar başarılarımızın mücadelenin sönmesine değil keskinleşmesine yolaçacağını, ilerlememiz daha başarılı oldukça, çaresizlik içinde ve mahvolmuş olan halkın düşmanları tarafından yürütülen mücadelenin keskinleşeceğini kavramazlar, ya da kavramak istemezler.

Ölümsüz Lenin'in bize öğrettiği budur; Stalin yoldaş bunu öğretir.

Lenin, "Bizim devrimimiz, ötekilerden çok daha fazla, devrimin etkisi, saldırının gücü, onun zaferinin enerjisi, kararlılığı ve başarısı, burjuvazinin direnişinin gücünü arttırması kanununu onaylar" der.

Yoldaş Stalin, biz zaferler kazandıkça, sınıf mücadelesinin "söneceği" oportünist teorisini teşhir ederek, şu uyarıda bulundu:

"Bu, sadece kokuşmuş bir teori değil, ama tehlikeli bir teori de, çünkü o, halkı uyutur, onları tuzağa götürür ve sınıf düşmanlarının Sovyet iktidarına karşı mücadele için yeniden toplanmasına olanak verir."

Sömürücü sınıflar, SSCB'de uzun süre önce yıkılmış ve tasfiye edilmiştir, fakat özel mülkiyet psikolojisi ve ahlakının; burjuva görüşlerin ve burjuva ahlakın taşıyıcılarının kalıntıları yaşamaya devam ettiler — yaşayan insanlar, halkımızın gizli düşmanları. İşte bu gizli düşmanlar, emperyalist dünyanın desteği ile, zarar vermeye devam edeceklerdir.

Bütün bunlar, düşmanın entrikalarını dikkatle izlemeyi, devrimci uyanıklığı son haddine dek artırmayı Sovyet halkının görevi yapar. 'Bilim adamları' arasından soysuz, aşağılık bir grubun, cezalandırılmadan belli bir süre entrikalar ile meşgul olmaları olgusu, Sovyet kuruluşları ve onların görevlilerinden bazılarının uyanıklıklarını yitirdiklerini ve kolayca aldanma hastalığından muzdarip olduklarını gösterir.

SBKP(B) içindeki revizyonistlerin şüphesiz büyük bir tasfiyesine yolaçabilecek olan uyanıklık için ve kolayca aldanmaya karşı yükselen ve büyüyen kampanya bütün bu dönem içinde ve Stalin'in ölümüne dek vardı. Titocu komplonun açığa çıkarılmasını takiben, daha o zamandan bazı Halk Demokrasilerinde büyük temizlikler yapılmıştı. Ne var ki, bütün bunlar, Stalin öldüğü zaman durdu. Stalin'in ölümünden önce, bu kampanyanın bir parçası olarak, birçok sabotaj suçları, devlet sırlarının ifşası ve rüşvetçilik açığa çıkarılmıştı fakat 28 Mart 1953'te SSCB Yüce Sovyeti Prezidyumu şunu ilan etti: "Kanuna uyma, ve sosyalist düzen güçlenmiş ve ülkede suç olayları önemli derecede azalmıştır... SSCB Yüce Sovyeti Prezidyumu, bu koşullarda, suç işlemiş olan, devlete büyük bir tehlike olmayan kişilerin tutukluluğunun sürmesinin daha fazla gerekli olmadığı görüşündedir" (18). Revizyonistler iktidarı ele geçirdiler ve proletarya diktatörlüğü tarafından açığa çıkarılıp tutuklanan bütün casusları, sabotörleri, revizyonistleri ve soysuzlaşmış unsurları salıverdiler, çünkü onlar, revizyonistlerin "devletine büyük bir tehlike değil"diler.

3 Nisan'da revizyonistler, katil doktorlara karşı davanın sahte olduğunu ve onların itibarlarının iade edildiğini, ve "soruşturmayı yanlış yürütmekle suçlanan kişilerin tutuklandıklarını ve kriminallikle sorumlu tutulduklarını" duyurdular. (19) Çünkü, gerçekten de onlar, revizyonistlerin "devletine büyük tehlike" oluşturmuyorlardı. Komplodan haberi olan bir doktorun mektubu üzerine, soruşturmayı başlatanın Stalin olduğu daha önce söylenmişti. "Tutuklandı ve kriminallikle sorumlu tutuldu" denmekle ne denmek istendiğini anlamak çok tahmin gerektirmez. Revizyonistler, doktorlar komplosunu reddederek, "sömürücü sınıflar Sovyetler Birliği'nde tasfiye edilmişlerdir. Bu nedenle, yabancı gerici güçler, Sovyet devletine karşı yıkıcı eylem girişimlerinde Sovyet toprağı üstünde önemli derecede bir sosyal desteğe sahip OLAMAZLAR" (20) dediler. Bu, sosyalizmi savunma mücadelesine tam bir ihaneti ve emperyalizme teslimiyeti temsil eder.

Bu, şu cümlenin gösterdiği gibi, sadece Stalinizmin değil, Stalin ve gerçek Bolşeviklerin tasfiyesi idi: "Sovyet hükümeti, vatandaşlarımızın (ajanlar, sabotörler, katiller ve revizyonistler -BB) haklarını korur, bu hakları dikkatle savunur ve keyfi hareketlere izin verenleri, KİŞİ YA DA MEVKİYE BAKMADAN, FECİ ŞEKİLDE CEZALANDIRIR.. HİÇKİMSENİN Sovyet kanunlarını çiğnemesine izin verilemez."(21)

1956'da 20.Kongredeki ünlü "gizli nutuk"unda, Kruşçev, bu suçu nerdeyse itiraf etti. O şöyle dedi: "Stalin'in ölümünden sonra, Partinin Merkez Komitesi, bir kişiyi yüceltmenin, onu süper-adam şekline sokmanın, Marksizm-Leninizmin ruhuna aykırı olduğu ve buna izin verilemeyeceğini kısa ve tutarlı bir şekilde açıklama politikasını uygulamaya başladı" (22) — bu kişi Kruşçev gibi bir revizyonist olmadığı sürece. Kruşçev, Stalin'e "Biz sosyalizme ilerledikçe, sınıf savaşının sözümona keskinleşmesi gerektiği bahanesiyle kitle terörü politikasını teorik olarak haklı gösterdiği"(23) için saldırdı. Kruşçev bunu reddetti ve Sovyetler Birliği'ne karşı girişilen komplo ve gizli planları, "'ikiyüzlülüğü', 'casusluğu', 'sabotajı' ilgilendiren iftira niteliğinde abes suçlamalar, hayali 'komplolar' hazırlanması"(24) olarak ilan etti. Kruşçev'in sürekli konusu, Stalin'in Sovyet meşruiyetini ihlal etmesidir.

Kruşçev, "O, bir grup ünlü Sovyet tıp mütehassısının tutuklanmasına emir verdi. O, bizzat kendisi, tutuklanan kişilerin soruşturmalarının yürütülmesinde ve sorguya çekilme metodları üzerine tavsiyelerde bulundu"(25) dediği zaman, Kruşçev, doktorlar komplosunun soruşturmasının bastırılmasının amacının Stalin olduğunu açıkça söyler. Kruşçev, Stalin'in doktorlara karşı Politbüro'ya protokol dağıttığını söyler. Stalin, "Siz, küçük kedi yavruları gibi körsünüz; ben olmadığım zaman ne olacak? Ülke mahvolacak, çünkü siz düşmanı nasıl tanıyacağınızı bilmiyorsunuz" (26) dedi. Daha sonra Kruşçev bize şunu anlatır: "Bu 'dava'yı Stalin'in ölümünden sonra incelediğimizde, onun baştan sona uydurma olduğunu gördük. Rezil 'dava', Stalin tarafından hazırlanmıştı, ancak, onun bunu bir sonuca bağlamaya (düşündüğü o sonuca) zamanı olmadı." (27) Çünkü o, Kruşçev ve onun revizyonist kafadarları tarafından öldürülmüştü. Kruşçev, utanmazca, "Stalin'in hayatı, Sovyet gelişmesinin yolunda ciddi bir engel haline gelmişti" (28) der ve açıkça revizyonistler bu engeli aradan çıkarmışlardır. Kruşçev, revizyonistlerin harekete geçtikleri zaman niye geçtiklerini izah eder. Kruşçev, 19.Kongreden sonraki ilk Merkez Komitesi plenumunda, Stalin'in Molotov ve Mikoyan'a saldırdığını söyler ve şunu anlatır: "Eğer Stalin birkaç ay daha dümende kalmış olsaydı, Molotov ve Mikoyan yoldaşlar, bu kongrede konuşmalarını muhtemelen sunamayacaklardı. Açıkça görülüyor ki, Stalin'in Politbüro'nun eski üyelerinin işini bitirme planları vardı."(29)

SBKP'nin 20.Kongresini destekleyenlerin tamamlamıyla neyi desteklediklerini hakkında açık olalım. Onlar, Stalin'in öldürülmesini, ve Stalinizm, yani Marksizm-Leninizmin, Bolşevizmin tasfiyesini desteklediler. Bunlar birbirinden ayrılamaz.

STALİNİZM, MERKEZCİLİK VE REVİZYONİZM

ÇKP ve AEP'nin, Stalin'e geç kalmış destekleri,

hiçbir zaman Marksizm-Leninizmin tutarlı bir savunması değildi. Onlar, Stalinizmle tam açık bir kopmayı istemeyen merkezciler idi. Onlar, devrimci bir maske ile ve yeni Rus emperyalizminin vasalları haline gelmeden kendi burjuva milliyetçi si işlerine devam edebilmek için, kendi "Marks - izm-Leninizm"lerinin Stalinizmin devrimci özünü dıştalamasını istediler. 1956'da ÇKP şöyle dedi: "Eğer soruna bütün açılardan bakacak olursak, ve eğer hala 'Stalinizm'den sözedilmek istenirse, sa dece şu söylenebilir, 'Stalinizm' esas olarak Ko münizm, Marksizm-Leninizmdir. Bu asıl olarak böy ledir. Fakat daha ileri gidersek, o, Marksizm-Le ninizme ters düşen ve kökten düzeltmeler gerekti ren çok ciddi bazı hataları da içerir."(30) ÇKP, Stalinizm ile köklü bir kopuş yapmayı isteyen Yu goslavları, "Bu, sadece komünist hareketin bölün mesine yolaçabilir"(31) olduğu için eleştirir. Her zaman olduğu gibi, bir merkezci, bolşevizmi yıkmak için, revizyonistlerle birliği elde tut mak ister. ÇKP, "Stalin tarafından yapılan hataların ciddi sonuçlarından birisi, dogmatizmin ge lişmesidir. BÜTÜN ülkelerin komünist partileri, Stalin'in hatalarını lanetlemenin yanında, dogma tizmi aşma mücadelesi geliştirdi. Bu mücadele, ke sinlikle gereklidir. Ne var ki, komünistlerin bir bölümü, Marksizm-Leninizmin revizyonu ideolojik eğiliminin gelişmesini ilerleterek, Stalin'i ta mamen reddetme ve 'Stalinizm'e karşı mücadele yan lış sloganını ileri sürdüler. Hiç şüphe yok ki, böyle revizyonist bir eğilim, emperyalizmin komü nist harekete saldırısını kolaylaştırır ve ger - çekten de emperyalistler bu eğilimden aktif bir şekilde yararlanıyorlar. Kararlı bir şekilde dog matizme karşı çıkarken, aynı zamanda kararlı bir şekilde revizyonizme de karşı çıkmalıyız" (32)de diği zaman merkezci tavrını açıkça tanımlar.

ÇKP'nin merkezci tavrının amacı, kendi sosyal milliyetçi çıkarlarını öne sürmek, uluslararası komünizmin monolitik (yekpare) birliğini redde - dip, onun yerine her partinin kendi "Marksizm-Le ninizm"ine hakkı olduğu bir hareketi koymaktı. "Dogmatikler, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçe ğinin, sadece belli milli özellikler aracılığıy- la somut şekiller alabileceğini ve gerçek yaşam- da bir rol oynayacağını anlayamazlar. Onlar, bel li bir ülke ve belli bir ulusun sosyal ve tarihi özelliklerini ciddi bir şekilde incelemek iste - mezler, onlar bu özellikleri hesaba katarak Mark sizm-Leninizmin evrensel gerçeğini pratik bir yol la uygulamak istemezler. İşte bu nedenledir ki, onlar proletaryanın davasını zafere götüremez - ler." (33)

Bu, SBKP(B)'nin Stalinist çizgisine tamamen zıttır. Partinin teorik organı 1948'de çizgiyi şöyle koyuyordu: "Her ülkenin sosyalizme doğru kendi, ve tamamen orijinal yolundan yürüdüğü, ül ke sayısı kadar yol olduğu iddiası yanlıştır. Böy le konuşmak, Bolşevizmin tecrübesinin uluslarara sı önemini reddetmektir. Marks ve Engels tarafın dan ortaya konan, Lenin ve Stalin tarafından Sov yet devleti ve Bolşevik Partinin deneyimleri te- melinde sınanan, uygulanan ve geliştirilen, kapi talizmden sosyalizme geçişin genel kanunları bü- tün ülkeler için zorunludur. Bolşevik Partinin bü yük tarihi tecrübesi, bütün ülkelerin komünistle rinin ve emekçilerinin eyleminin bir kılavuzudur." (34)

Bütün sosyal milliyetçiler için bu tahammül e dilmez bir dogmatizmdir. Bütün gerçek komünist - ler için, bu, revizyonizm ve merkezcilikle bir ay rım çizgisidir. Stalinistler bu dönemde, uluslar arası çapta, uluslararası komünist hareketin dev rimci içeriğini yıkmak için emperyalizm tarafın- dan desteklenen ve finanse edilen, uluslararası komünist hareket içindeki büyüyen milliyetçi sap maya karşı mücadele ettiler. Sovyet revizyonist- leri gibi, ÇKP de, emperyalizmin casusluk faali- yetini inkar etti ve ona karşı mücadelenin tasfi yesine taraftar oldu, böylelikle kapitalizmin res torasyonunu destekledi. "Her ne kadar, sömürücü sınıfların ortadan kaldırılmasından ve karşı-dev rimci güçlerin esas olarak yokedilmesinden sonra proletarya diktatörlüğü Karşı-Devrimin ülke için deki kalıntıları ile uğraşmak zorunda kaldı ise de, (bu kalıntılar, emperyalizm varolduğu sürece tamamen yokedilemezdi) onun ucu esas olarak sal- dırgan dış güçlere karşı savunmaya yöneltilmeliy di... Stalin'in yaptığı gibi, sömürücü sınıfla - rın yokedilmesinden sonra, sınıf mücadelesi şid- detleniyor diye vurgulanmaya devam etmemeli idi, (bunun) sonucu olarak sosyalist demokrasinin sağ lıklı gelişmesine engel olundu. Sovyetler Birli- ği Komünist Partisi, bu açıdan Stalin'in hatala- rını kararlı bir şekilde düzeltmekte tamamen hak lıdır." (35)

STALİN'İN KAPİTALİZMİN RESTORASYONUNA KARŞI MÜCADELE "HATA"SINI DÜZELTME(!)

ÇKP'nin dediği, doktorlar komplosunun açığa çıka rılmasında söylenenin tamamen tersidir ve hiç şüp he yok ki, onlar Stalin'in öldürülmesini onayla- dılar. Büyük bir olasılıkla bunun hakkında önce- den haberleri vardı.(36) Bugün AEP, yüksek sesle Stalin'e sadakatini ilan etmektedir, fakat hala Stalin'in öldürülmesi üzerine birşey söylemedi - ler. Bu, onların kesinlikle önceden bildikleri birşeydi, eğer doğrudan karışmadılar ise, yıllar dır suça ortak olmuşlardır.

Stalin'in doğumunun 100. yıldönümünde, Stali- ni bir kişi olarak, ya da onun birçok katkıları- nı yüksekte tutmak, hiçbirşey demek değildir. Bu sadece Stalin'in politik çizgisine topyekün iha- neti gizleme olan merkezci bir konumdur. Bu, Sta lin hakkında güzel sözler için bir vesile değil- dir. Stalin'in doğumunun 100. yıldönümü, Stalin' in revizyonist katilleri ve onların merkezci suç ortaklarına karşı Stalinizmin gerçek savunması i çin bir vesiledir.

Yaşasın Stalinizm!

Kanada Bolşevik Birlik
21 Aralık 1979 Merkez Komitesi

(1)- Bkz. "SSCB'de Kapitalizmin Restorasyonu ve Çin'de Kapitalizmin Prezervasyonu", "Proletarian Revolution", S.12

(2)- "Proletarya Diktatörlüğünün Tarihi Tecrübeleri Üzerine Biraz Daha", FLPH, Moskova 1957, s.18. Bu makale ilk kez 29 Aralık 1956'- da RENMINRIBAO'da yayınlandı. Makale, "ÇKP Merkez Komitesinin geniş letilmiş Politbüro toplantısında bu sorun üzerine yapılan tartışma" üzerinedir. (s.3) Mao, Seçme Eserler, c.5, s.304'te Stalin üzerine bu makaleleri destekler.

(Devamı s.41'de)

12 Eylül'ün 4. Yıldönümünde Yurtdışındaki Eylemler Üzerine

12 Eylül'ün dördüncü yıldönümünde Batı Almanya'da, oportünist-revizyonist cephenin 1982 ve 1983'te kurduğu eylembirliği parçalandı. Oportünist-revizyonist cephenin unsurları üç ayrı yürüyüş düzenlediler. Biz, Ağustos sonunda çıkardığımız bir bildiride, bu gelişmeler hakkında şunları söyledik:

12 Eylül'e karşı devrimci tavır, komprador patronların ve toprak ağalarının faşist devletine karşı işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devriminin propagandasını merkeze koyan tavırdır!

Devrim–Karşı-Devrim arasında en kaba ayrım çizgilerini bile ortadan kaldıran, "Birlik" adına yapılan kokuşmuş uzlaşmalar temelinde yükselen eylem birliklerine hayır!

Devrimciler! Haydi devrimci 12 Eylül yürüyüşüne!

Devrimciler, Yoldaşlar!..

Bu yıl 12 Eylül'ün dördüncü yıldönümünde Batı Almanya'da Türkiyeli gruplar tarafından beş ayrı yürüyüş düzenleniyor!

1982 ve 1983 yıllarında 12 Eylül'ün yıldönümlerinde **tümü** ortak bir platform temelinde birleşen ve birlikte yürüyen oportünist-revizyonist cephenin unsurları; bu yıl birlikte yürümüyorlar. 1982'de ve 1983'te oportünist-revizyonist cephenin bütün unsurları tarafından "faşizme karşı mücadelede" "büyük başarı" olarak tanıtılan eylembirliği bu yıl gerçekleşmedi!

Bu yıl, oportünist-revizyonist cephenin unsurları, aşağıda üzerinde duracağımız, gerçekte kelimenin tam anlamıyla **ilkesiz, faydacı** nedenlerle parçalandılar. Böylece oportünist-revizyonist cephede dört ayrı yürüyüş ortaya çıktı.

Bu yürüyüşlerden üçü 8 Eylül Cumartesi günü; dördüncüsü ise 15 Eylül Cumartesi günü Köln'de yapılacak. (Tabii bu arada burjuva bezirganlarına yaraşır ilkesiz pazarlıklar temelinde yeni gelişmeler(!!!) olmazsa!)

Kuşkusuz oportünist-revizyonist cephenin bütün unsurları bu yürüyüşler öncesi, sırası ve sonrasında yaptıkları-yapacakları propagandada kendi yürüyüşlerinin devrimci olduğunu söyleyecek; daha geniş bir eylembirliği kurulamamasının "suç"unu diğerlerinin üzerine atacaktır.

Biz Komünistler en baştan şunu açıkça belirtiyoruz ki: 12 Eylül 1982 ve 1983'te Batı Almanya'da gerçekleştirilen, içinde devrimci güçlerle karşı-devrimci güçlerin aynı reformist platform temelinde yer aldığı tipte eylembirlikleri, bizim Devrime hizmet etmediğini düşündüğümüz eylembirlikleridir. Böyle bir eylembirliğinin parçalanmış olması, bizim üzüntü duyduğumuz bir olgu değildir.

Ama şunu da açıkça belirtmeliyiz ki; 1982 ve 1983'teki eylembirliği; şimdi onu kuran oportünist-revizyonist cephe unsurları tarafından, ne sözü geçen eylembirliklerinin siyasi platformu, ne de onun içinde yeralan güçlerin niteliği konusundaki ayrılıklar temelinde parçalanmıştır.

Parçalanma bütünüyle ilkesiz, faydacı nedenler ve pazarlıklar temelinde olmuştur.

Şimdi oportünist-revizyonist cephenin düzenlediği 4 ayrı eylemin **hiçbiri,** ne onu düzenleyen güçlerin niteliği; ne de bu eylembirliklerinin temeli olan siyasi platformlar açısından devrimci güçlerle karşı-devrimci güçler arasına kesin bir sınır çeken ve gerçekten devrimci olan bir niteliğe sahiptir.

1983 12 Eylül'ünde Batı Almanya'da; oportünist-revizyonist cephenin bataklığının hemen bütün unsurlarının ortak bir yürüyüşünün karşısında; bir tek devrimci yürüyüş vardı. Bu yıl 12 Eylül'de de Batı Almanya'da bu kez oportünist-revizyonist cephe unsurlarının 4 ayrı eylemine karşı da, yine bir tek devrimci eylem, devrimci yürüyüş var:

O da biz Bolşeviklerin düzenlediğimiz yürüyüştür.

Nedir bizim eylemimizi devrimci kılan; ve onu tüm diğer yürüyüşlerden kalın çizgilerle ayıran?

Ve nedir diğer dört yürüyüşün kendi aralarındaki farklılıklar, ve bunların bu yıl parçalanmaları hangi temelde olmuştur?

Şimdi bu sorulara cevap arayalım:

Biz, oportünist-revizyonist cephe unsurları tarafından 1982 ve 1983 12 Eylül'ünde kurulan, devrime hizmet etmeyen eylembirliğinin tecrübelerini gözönüne alarak; bu eylembirliğinin içinde yeralan devrimci olarak değerlendirdiğimiz örgütlere gönderdiğimiz; ve onlar tarafından hasıraltı edilmesini engellemek için devrimci kamuoyuna açtığımız eylembirliğine çağrı mektubumuzda şunları söyledik:

" Arkadaşlar,

Biz yurtdışındaki Bolşevik Partizan taraftarları bu yıl 12 Eylül'ün yıldönümünde Batı Almanya'da Türkiye'deki faşist cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesine tabi kılan bir anlayışın propagandasını yapan bir yürüyüş düzenlemek istiyoruz.

Bu yürüyüş görüşümüze göre, geçen yıllarda Batı Almanya'da yapılan, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki çizgileri ortadan kaldıran tipte bir eylembirliğini reddeden bir yürüyüş olmalıdır.

Böyle bir yürüyüş —Batı Almanya'da— Batı Alman emperyalizmine karşı mücadeleyi; onun Türk faşist devletiyle işbirliğini teşhir merkezi görevlerden biri olarak kavramalı ve Batı Alman emperyalizminin açık-gizli propagandacılarıyla eylembirliğini red etmelidir.

Böyle bir yürüyüş, Cuntaya karşı mücadele adına Rus sosyal emperyalizminin propagandasını yapanlarla araya berrak bir sınır çekmelidir.

Böyle bir yürüyüş, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türlü gericiliğe karşı olduğunu söyleyen; Cuntaya karşı mücadeleyi devrim mücadelesinin bir parçası olarak gördüğünü ve ona tabi olarak ele aldığını söyleyen güçlerin, eylemde birlik, ajitasyon-propagandada serbestlik temelinde gerçekleştirdiği bir yürüyüş olmalıdır."

Biz aynı mektupta, devrimci bir eylembirliğine platform olabilecek noktalar konusunda önerimizi şöyle dile getirdik:

*12 Eylül 1984'te **bütün devrimci güçleri** askeri faşist cuntaya karşı mücadeleyi; işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi hedefine tabi kılan bir mücadele için **eylembirliğine** çağırıyoruz. Görüşümüze göre 12 Eylül 1984'te Batı Almanya'da yapılacak bir yürüyüş eylemi için aşağıdaki platform temel alınmalıdır:*

1- Askeri faşist cuntaya karşı mücadele, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücadelesinin bir parçasıdır!
2- Katliamların, soykırımının, işkencelerin, devrimcilerin idamının, faşist baskıların hesabı devrimle sorulacaktır!
3- Ne Cunta, ne parlamenter demokrasi maskeli faşizm!
Tek yol demokratik halk devrimi!
4- Ülkemizde demokrasi devrimle kazanılacaktır!
Emperyalizme bağımlı hakim sınıfların devleti; işçi sınıfı önderliğinde; işçilerin, köylülerin, tüm emekçi halkın örgütlü, silahlı mücadelesi ile parçalanacaktır!
5- Milli zulme son!
Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!
Tüm milliyetlere tam hak eşitliği!
Faşist Türk ordusu Kıbrıs'tan defol!
Yaşasın Kıbrıs halkının devrim mücadelesi!
6- Askeri faşist cunta emperyalizmin uşaklarının faşist diktatörlüğünün bir biçimidir!
7- Kahrolsun emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik!
8- Batı Alman emperyalizmi askeri faşist cuntanın baş destekçilerinden; Türkiye halkının can düşmanlarından biridir!
Batı Alman emperyalizmine ölüm!
Alman ve yabancı işçiler — bir mücadele cephesi!
9- Eylembirliği adına, Devrim ile Karşı-Devrim arasındaki ayrım çizgilerinin silinmesine hayır!
10- Yaşasın enternasyonal dayanışma!
11- Yaşasın bağımsızlık, Halk Demokrasisi ve Sosyalizm!

Biz bu çağrı ve platformda açıkça görüldüğü gibi, DEVRİMCİ GÜÇLERİN DEVRİMCİ BİR PLATFORM TEMELİNDEKİ EYLEMBİRLİĞİNİ istiyorduk.

Çağrımız devrimci olarak değerlendirdiğimiz güçler içinde öncelik

le ve özellikle Rus sosyal-emperyalizmi olgusunu lafta da olsa ka bul eder görünen; Rus sosyal-emperyalizmine karşı da mücadele edil mesi gerektiğini ve kendilerinin mücadele ettiğini söyleyen güçle re (yani Partizan, HK, DHB, Kawa, Spartaküs; Türkiyeli olmayanlar dan GDS, GUAfS, eski Peykar çevresi gibi güçlere) yöneliyordu.

Ama yalnızca onlara yönelmiyordu. Onlar dışında, Rus sosyal emper yalizmi olgusunu kabul etmeyen; ve fakat Sovyetler Birliği'nden re vizyonist olarak sözeden ve onun şu anda uşağı olmayan ortayolcu, devlete karşı konumları itibarı ile **halâ** genelde devrimci olarak değerlendirdiğimiz gruplara da yöneliyordu (Dev-Yol, Dev-Sol, Pro leter Dayanışma gibi). Bunların platformun ve eylemin genel devrim ci doğrultusu ile hemfikir olmaları, ve fakat Rus sosyal emperya lizmi kavramını kullanmaya karşı çıkmaları halinde **biz** bu noktada eylembirliğini oluşturan gruplar arasındaki görüş ayrılığının biz zat platform içinde açıkça belirtilmesi (şu, şu gruplar Rus sosyal emperyalizmine karşı olduklarını açıklar; şu, şu gruplar bu konu da ayrı düşünmektedir vb.) şeklinde, ilkelerden taviz vermeyen bir uzlaşma üzerine konuşmanın mümkün olduğunu düşünüyorduk, düşünüyo ruz.

İşte biz böyle bir eylembirliği için devrimci grupları davet et tik. Davetimize yalnızca Peykar'dan arta kalan bir grup İranlı dev rimci adına konuşan İranlı devrimciler katıldı.

Bunun dışında devrimci olarak değerlendirdiğimiz ve görüşmeye çağırdığımız Türkiyeli oportünist grupların hiçbiri bu çağrıya uyma dı. Her zaman olduğu gibi, bu çağrıya neden uymadıklarını da açık lama zahmetine de katlanmadılar.

Eski kardeş örgütümüz GDS de eylembirliği toplantısında ortalarda görünmeyerek, lafı ile eylemi arasındaki uyumsuzluğa yeni bir örnek daha verdi.

Bu durumda bu yıl bu 12 Eylül'de **devrimci bir eylem birliği** gerçekleşmedi. Ama eylembirliği gerçekleşmese de; bu 12 Eylül'de Batı Almanya'da biz Bolşevikler esas olarak kendi gücümüzle eylem birliği için ortaya koyduğumuz görüşler ve platform temelinde DEV RİMCİ 12 EYLÜL YÜRÜYÜŞÜNÜ gerçekleştireceğiz.

Bu yürüyüş bu yıl Batı Almanya'da DEVRİMİN PROPAGANDASINI merkeze koyan tek devrimci yürüyüştür. Ve bütün gerçek devrimcilerin göre vi bu yürüyüşü desteklemek; ona katılmaktır.

Biz bütün devrimcileri bu devrimci yürüyüşün platformunu, sempati duydukları örgütün katılacağı eylembirliğinin platformuyla karşı laştırmaya ve tavır takınmaya çağırıyoruz!

Biz özellikle ve öncelikle Rus sosyal emperyalizmine karşı olduk larını söyleyen Partizancı menşeviklere, HK'ya, DHB'ye soruyoruz:

* Bizim platformumuzu neden desteklemiyorsunuz? Bu platformda kar şı çıktığınız, eleştirdiğiniz nedir?

* Eylembirliği görüşmelerine çağrımıza uymamanızın nedeni nedir?

Aynı soruları ortayolcu oportünistlere de soruyoruz!

Ve onları devrimci kamuoyu önünde bir kez daha açık tavır takınma ya çağırıyoruz!

****

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN "HEP BİRLİKTE" EYLEM - BİRLİĞİNİN BOZULMASININ KISA KRONOLOJİSİ... YA DA: DEVRİMCİLİK ADINA YAPILAN BEZİRGÂNCA PAZARLIKLAR (*)

****

Oportünist-revizyonist cephe içinde yeralanlardan devrimci olarak değerlendirip, eylembirliği toplantısına çağırdıklarımız, bizim bu çağrımıza uymadılar; çünkü aynı dönemde "daha mühim" işlerle uğra şıyorlardı. Uğraştıkları "daha mühim" iş; daha önce 1982-1983'te gerçekleştirmiş oldukları eylembirliğini bu yıl da gerçekleştirmek için pazarlıktı!

Bizim eylembirliği çağrımızı yaptığımız dönemlerde, bizim dışımız daki hemen bütün güçler; yani oportünist-revizyonist cephenin he men **tüm unsurları** kendi aralarında toplanıyorlardı. Herhalde a ralarındaki birliği tehlikeye sokmamak için olacak, biz geçen yıl larda olduğu gibi bu yıl da bu görüşmelere çağrılı değildik.

Oportünist-revizyonist cephenin unsurları arasında PKK bu yıl özel bir konuma sahipti. O da, PKK'nın kısa süre önce kendisinden ayrı lan Enver Ata'yı kendi deyimiyle "ajan-provokatör" ilan edip, bir "kurtuluş savaşçısı" eliyle "cezalandırmış" olmasıydı! PKK geçmiş te görüş ayrılıkları çıktığında bir dizi örneğini vermiş olduğu bu karşı-devrimci eylemi saldırgan bir biçimde savunuyordu. Bütün di ğer gruplar; ama özellikle daha kısa geçmişe kadar PKK ile "Anti-Faşist Direniş Cephesi" içinde can ciğer kuzu sarması olan Dev-Yol (Devrimci İşçi çevresinde olan kesimi); onun dışında HK, Partizan ve PKK ile Kürdistan'da önderlik dalaşı içinde olan bir bölümü sos yal-faşist gruplar, bu olaya PKK'yı "köşeye sıkıştırmak" için dört elle sarıldılar.

Bunlar PKK'nın özeleştiri yapmasını eylembirliği için önşart ola rak getirdiler.

Kuşkusuz bu önşart olayı, bu önşartı getiren örgütler açısından P KK'yı köşeye sıkıştırmak için buldukları bir fırsatı faydacı bir şekilde değerlendirmekten başka bir anlam taşımıyordu. Çünkü önce bu şartı getiren gruplar, PKK'nın bu konuda geçmişinde de bu tip eylemler olduğu ve onun bu eylemlerin özeleştirisini yapmamış olduğu halde; 1982 ve 1983'te eylembirliği için "özeleştiri" şartını koşmamışlardı. PKK'nın siyasetinde ne teoride ve ne de uygula mada gerçekte değişen birşey olmadığı halde, şimdi bu grupların bu tavrı takınmaları burjuva fırsatçılığından başka birşey değildir. İkinci olarak, bizzat bu şartı getiren grupların kendilerinin, dev rimciler arasındaki ilişki konusunda bir dizi pisliği vardır. Bu konuda bir başkasından özeleştiriyi eylembirliğinin önşartı olarak talep edenler ciddi olsalar, önce bu konuda kendi teori ve uygula malarında olan pislikleri özeleştiriyle aşmaları gerekir. HK bugün bile teorik olarak, kendisinden her ayrılanı "ajan" ilan eden bir konumdadır. Partizan geçmişte Bolşevik Partizan - Partizan ayrışma sında çapulcu karşı-devrimci eylemlere girişmiş, bunun özeleştiri sini yapmamıştır. Dev-Yol geçmişte PKK yanında bu konuda en kötü konumda olan örgütlerden biriydi vs. vs. Bu da gösteriyor ki, ger çekte PKK'ya özeleştiri talebinin eylembirliği için önşart olarak getirilmiş olması, onu getiren oportünist gruplar açısından fır - satçı, faydacı bir eylemden başka birşey değildir.

İşte 1982-1983'teki o "başarılı" eylembirliği **önce** bu fırsatçı, faydacı tavır sonucu parçalanmıştır. Parçalanmaya temel olan ilk görüş ayrılığı budur. Yani ayrılık platformdaki şu veya bu siyasi konudaki ayrılık temelinde değildir! Olamaz da, çünkü bu aşamada platform tartışması bile yoktur! İşte size "bizim" oportünistleri mizin çok ilkeli(!) tavrına bir örnek!

(*) Bizim, oportünist-revizyonist cephenin başlangıçtaki eylembir liği toplantıları üzerine bilgimiz doğrudan yazılı belgelere daya lı bilgi değildir. Çeşitli oportünist grup temsilcilerinin soru te melinde verdiği sözlü bilgilere dayanmaktadır.
Devrimcilerin ağırlıkta olduğu eylembirliğinin kesin parçalanma toplantısında biz de vardık.
Bizim oportünist-revizyonist örgütlere çağrımız, bu eylembirliği toplantıları belgelerinin, özellikle siyasi tartışma bölümü tutanaklarının devrimci kamuoyuna açılmasıdır.

Öyle ya da böyle, bu tavır karşısında, karşı-devrimci eylemini sa vunan PKK eylembirliği dışına çıkmış; böylece 12 Eylül 1982-1983' ün eylembirliği parçalanmıştır.

Bu konudaki ayrılıkta T"K"P'nin İ.Bilen kanadının görüşleri doğrul tusunda hareket eden FİDEF, PKK'nın eylemini "kınamış" ve fakat o nun eylembirliğinden tümden dıştalanmasının doğru olmadığını sa vunmuş; 12 Eylül 1982-1983'teki eylembirliğinin parçalanmasını en gellemeye çalışmıştır.

O bu tavrı ile, PKK'nın tecrit edilmesi için fırsatı yakalamış o lan, bir bölümü açıkça Rus sosyal-emperyalizminin propagandacısı olan (Komkar gibi) Kürt milliyetçisi diğer örgütlere ters düşmüş tür.

Bu arada geçen yıllardaki o "başarılı" eylembirliğini parçalayan ikinci nokta da gündeme gelmiştir.

O nokta da, Yunanistan'da Lavrion mülteci kampında gelişmiş olan olaylardır. Burada oportünist-revizyonistlerin verdiği bilgiye gö re T"K"P'nin İ.Bilen kanadından sosyal-faşistler, diğer gruplar - dan devrimcilere saldırmışlar, ve üç kişiyi yaralamışlardır.

Partizan ve HK, platforma ek olarak, Enver Ata'nın öldürülmesinin kınanması yanında, bunun da kınanmasını talep etmiştir.

FİDEF bu iki olayın aynılaştırılmasının yanlış olduğu gerekçesiy le bu öneriye karşı çıkmıştır.

Sonuçta, platforma ek olarak konmak istenen aşağıdaki iki paragraf geçen yıllardaki o "başarılı" eylembirliğini gerçekleştiren opor tünist ve revizyonistlerimizin üçe ayrılmasına neden olmuştur:

" Bu platform tartışmalarına katılan örgütler, örgüt içi ve örgüt ler arası mücadelenin ideolojik çerçevede sürdürülmesi gerekti ği inanç ve ortak görüşlerinden hareketle:
A) Yunanistan'ın Lavrion kampında nedenleri ne olursa olsun, 3 devrimcinin yaralanmasıyla sonuçlanan olayı,
B) İsveç'in Uppsala kentinde ileri sürülen nedenleri ne olursa olsun, Enver Ata isimli devrimcinin öldürülmesiyle sonuçlanan o layı şiddetle kınarlar."

İşte üçe bölünmenin temeli bu konudaki tavır olmuştur.

Bir bölüm siyasi yoğunluk, çeşitli ilkesiz ve faydacı nedenlerle bu formülasyonların platforma ek olarak girmesinde ısrar etmiştir. Ve bunlar ilk grubu oluşturmuştur. Bu gruplar şunlardır: Av. Dev-Genç, ATİF, Devrimci İşçi, DİDF, Devrimci Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu, İşçinin Sesi, Partizan, Proleter Dayanışma, Roja Welat.

PKK, eylemini bütünüyle savunduğu için kendi başına kalmıştır.

Lavrion kampındaki olayın kınanmasıyla hemfikir olmayan FİDEF dı şında Ala Rızgari, Komkar, KKDK, Tekoşin, Kürdistan Devrimcileri, Kürt-Kom, İşçi Gerçeği, Birlik Yolu gibi çoğu sosyalfaşist ve Troç kist gruplar da üçüncü bir grup oluşturmuşlardır.

Ayrılığın bu ilk aşamasında, ayrılığın platform üzerinde yapılan tartışmada platformun şu ya da bu maddesi üzerindeki anlaşmazlık tan çıkmadığının tespiti önemlidir. Ayrılığın görünürdeki temeli, iki karşı-devrimci eylem karşısında takınılan tavırdaki ayrılık - lardır.

Bu ayrılıklar —eğer amaç gerçekten birliği sağlamak olsa, amaç 1982 ve 1983'teki eylembirliklerini mutlaka gerçekleştirmek olsa— ayrı yürüyüş için kesinlikle temel olamayacak olan ayrılıklardır. 1982'de, **cuntanın niteliği konusundaki değerlendirmede ay rılığın bile** birlikte yürümesini engellemediği bu güçlerin, şim di böyle bir ayrılıkta ayrı yürümeyi gündeme getirmeleri kendile ri açısından saçma olması gerekir. Bu konuda görüş ayrılığı olduğunun platforma konmasının —eğer amaç birlikte yürümek olsaydı— engeli neydi? Biz söyleyelim: Hiçbir şey! Eğer bütün güçler eyle min siyasi platformunda anlaşıyorsa, o zaman iki somut eylemin de

gerlendirilmesi —eğer mutlaka platforma ek yapılmak isteniyorsa— konusundaki ayrılıklar tespit edilerek, kamuoyuna açıklanarak da eylembirliği mümkündür!

Peki bu yıl oportünist-revizyonistlerimiz bunu niye yapmadı?

Bunun bir tek açıklaması vardır: Geçen yıllarda yapılan ve sonradan katılanların tümü tarafından övülen eylembirlikleri, oportünistlerimiz-revizyonistlerimiz açısından bugün pek istenen, yararlı şeyler olarak görülmemektedir. Görünen odur ki, özellikle Partizan ve HK'nın tabanı sosyal-faşistlerle eylembirliği konusunda rahatsızdır. Diğer yandan PKK'nın tecrit edilmesi için bir fırsat çıkmıştır. Hal böyle olunca, geçen yıllardaki eylem birliklerinin bu yıl tekrarlanmasından fazla yarar ummayanlar; geçen yıllarda yaptıklarının özeleştirisini yapma ihtiyacı duymadan, o eylembirliğini parçalamanın yollarını aramışlardır. Bu noktada, iki karşı devrimci eylemin değerlendirilmesi **bahane** olmuştur. Sorun budur! Başka birşey değil!

Bu üçe bölünmeden sonraki gelişmeler de aslında oportünist-revizyonist cephenin nasıl bir bataklık içinde olduğuna yeni örnekler vermiştir. Şimdi bir de bu gelişmelere bakalım:

****

PARTİZAN VE HALKIN KURTULUŞU'NUN İÇİNDE YER ALDIĞI EYLEMBİRLİĞİNİN PLATFORMU, 1982-1983'ÜN REFORMİST TEMELİ ÜZERİNDE YÜKSELMEKTEDİR!

****

Yukarıdaki üçlü ayrılıkta birarada kalan Av. Dev-Genç, ATİF, DİDF, Devrimci İşçi, Devrimci Kurtuluş, Halkın Kurtuluşu, İşçinin Sesi, Partizan, Proleter Dayanışma ve Roja Welat daha sonra aşağıdaki platformu çıkardılar. Bu platform temelinde 8 Eylül'de Köln'de yürüyüş yapacaklarını ilan ettiler.

Özellikle Partizancı menşevik oportünistlerin kendi başarısı olarak sunduğu ve devrimci olduğunu iddia ettiği bu platform üzerinde biraz durmakta yarar vardır. Çünkü bu platform, oportünist-revizyonist cephenin yapacağı yürüyüşlerin tümü içinde, bizim devrimci olarak değerlendirdiğimiz grupların çoğunlukta-ağırlıkta olacağı yürüyüşün platformudur.

Sözü geçen platform (ki bu platform 1983'te oportünist-revizyonist cephenin yaptığı eylemin, Partizan tarafından devrimci olarak değerlendirilen platformu temelinde yükselmektedir) aynen şöyledir:

" 12 EYLÜL'ÜN 4. YILINDA MERKEZİ YÜRÜYÜŞ PLATFORMU:

1) Faşist Diktatörlüğün devrimle yıkılması, yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması uğruna, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda, işçi sınıfımızın ve emekçi halklarımızın yürüttüğü devrimci-demokratik mücadeleyi desteklemek.
2) Cezaevlerinde faşizme karşı, insanlık ve devrimcilik onurunu korumak için, devrimcilerin, anti-faşistlerin can bedeli sürdürdükleri direnişleri desteklemek.
3) Faşist Diktatörlüğün tüm demokratik hak ve özgürlükleri gaspeden, terör ve idamları meşrulaştıran, insan haklarını yok eden Anayasasına, sahte demokrasisine, düzen partilerinin göstermelik karşı çıkışlarına ve bu çıkışlara her türlü desteğe karşı çıkıp, teşhir etmek.
4) Kürt Ulusunun kendi kaderini tayin hakkını kayıtsız, şartsız savunmak.
5) Başını ABD ve F. Almanya'nın çektiği saldırı örgütü NATO olmak üzere, Tüm Emperyalistlerin, Faşist Diktatörlüğü yaşatmaya yönelik her türlü desteğine karşı çıkmak.
6) Uluslararası planda, emperyalizmin savaş kışkırtıcılığının bir parçası olarak, Orta-Doğu'daki mevzilerini daha da genişletmek için, tehdit ve yayılma aracı olarak kullandığı, Faşist Diktatörlüğün bölgedeki savaş kışkırtıcısı politikasına karşı çıkmak.
7) F. Almanya'da artan işsizliğe, bir devlet politikası olarak sürdürülen sosyal ve demokratik hakların kısıtlanmasına, tehlikeli boyutlara ulaşan yabancı düşmanlığına, hazırlığı yapılan yeni yabancılar yasasına, iltica hakkının gaspına, Neo-Nazi ve gerici güçlerin saldırılarına karşı, yerli ve yabancı işçilerin birliğini ve ortak mücadelesini savunmak.

EYLEMİN TALEPLERİ:

1) Tüm Siyasi Tutuklular serbest bırakılmalı, Genel Af.
2) Faşist Diktatörlüğün işkence, idam ve katliamlarına son.
3) Sıkıyönetim kaldırılmalıdır, Faşist Anayasa iptal edilmelidir.
4) Düşünce, basın, toplantı, gösteri ve örgütlenme özgürlükleri ni yasaklayan yasalar kaldırılmalıdır.
5) Sınırsız grev, toplu sözleşme ve sendikal örgütlenme hakkı tanınmalıdır.
6) Faşist Diktatörlüğe yapılacak her türlü politik, askeri ve ekonomik destek durdurulmalıdır.
7) Yeni Yabancılar Yasası'na hayır. Yabancılara seçme ve seçilme hakkı tanınmalıdır.
8) Kürt Ulusu ve diğer azınlıklar üzerindeki ırkçı-şöven, asimilasyoncu baskılara son.

EYLEMİN İŞLEYİŞ BİÇİMİNE İLİŞKİN İLKELER:

1) Eylemin politik içeriği ve talepleri çerçevesinde her türlü ajitasyon ve propaganda serbesttir.
2) Bu platform çerçevesinde yürüyüşe katılanlar:
a) Eylemin hedefini kararlarını hareketlerde bulunamaz.
b) Eylemde örgütler, birbirlerinin örgütsel ve siyasi bağımsızlığını kabul eder; eylemin sıhhati açısından karşılıklı saygı temelinde her örgüt demokratik kamuoyu nezdinde sorumludur.
3) Eylemin platformuna katılmayan örgütler eyleme katılmak isteyorlarsa, biçime ilişkin ilkelere uymak zorundadırlar.
4) Platforma imza atanlar, platformun öngördüğü eylemlere de katılmak zorundadırlar."

Eylemin politik içeriğini belirleyen yedi madde üzerinde kısaca duralım:

Birinci maddede: Geçen yılki platforma göre iki yenilik vardır. Birincisi: Askeri faşist diktatörlüğün yıkılması yerine, "Faşist Diktatörlüğün" yıkılmasından sözedilmektedir. Biz geçen yıl "askeri faşist diktatörlük"ten kastedilenin ne olduğunun açıklanmamasını, "oportünistçe, bilinçleri karartan bir tavır" olarak eleştirmiştik. Şimdi "faşist diktatörlük" denerek, bir anlamda bu eleştirinin önü alınmaya çalışılmaktadır. Öyle ya, bu formül ile, artık kendilerinin yalnızca "cunta"ya karşı olmadıklarını gösterebilirler! Öyle ya, "askeri" olan cuntadır! Burada oportünist-revizyonistlerin atladığı gerçek şudur ki, cunta şimdi siviller giyinmiştir. Hal böyle olunca da, bugünkü şartlarda "faşist diktatörlük" deyimi altında, onların bir bölümünün anladığı; yine şimdi siviller giyinmiş cunta, en iyi halde onun sivil hükümetidir. Yine bir bütün olarak faşist devlet değildir. Yani oportünistlerin en azından bir bölümü açısından, bu formülasyonun değişmiş olması; Cuntanın faşizmle; ona karşı mücadelenin "faşizme karşı mücadele" ile eşitlenmesi anlayışının değişmiş olması anlamına gelmemektedir. Bu noktada yapılan değişikliğin nedeni, kimin ne savunduğu tutanaklara dayanarak devrimci kamuoyuna açılırsa, bu formülasyonun hangi anlayışlara dayanarak yapıldığı görülecektir. Bu noktadaki değişiklik, bu platformu imzalayanların birçoğu açısından şekildeki bir değişikliktir.

İkincisi, askeri faşist diktatörlüğün yıkılmasından söz edilen 83 platformuna şimdi "devrimle yıkılması" sözcüğü eklenmiştir. Biz geçen yılki platformu bu noktada da eleştirmiş, bırakalım devrim propagandasını merkeze koymayı, ondan **söz bile** edilmediğini belirtmiştik. Şimdi bu eleştirimize karşı "devrim" sözü "söz" olarak platforma konmuş! Ama anlayışta değişen birşey yok. Bir tek devrim sözünün girmesi, platformun bu maddesini devrimci kılmıyor. Yapılan yalnızca bir "estetik operasyon" olarak kalıyor.

Nitekim bu maddenin devamında, geçen yılın platformunda eleştirdiğimiz formüller aynen yeralıyor. Geçen yıl sözü geçen yerle ilgili şunları söylemiştik:

" Devamla, "yerine halkın kendi demokratik iktidarının kurulması" deniyor. Bu da yine nereye çeksen gider bir formülasyondur. Emperyalizm şartlarında işçi sınıfı önderliğinde olmayan bir "halkın kendi iktidarı" mümkün mü? Değilse, bu neden açıkça konmuyor? Burada kastedilen "halkın kendi iktidarı", acaba T"K"P'nin kasdettiği "ileri demokratik" iktidar; ya da "Ecevit tipi" bir halk iktidarı olmasın!?! Muğlaklık yıkılacak şeyde olduğu gibi, onun yerine konacak şeyde de sürüyor! İlginç olan, buna imza atanların tümünün kendini sosyalist-komünist görmesi!

*Ardından, "Türkiye ve Türkiye Kürdistanında işçi sınıfımızın ve halklarımızın değişik biçimlerde yürüttüğü devrimci-demokratik mücadele"den sözediliyor. Neden devrimci-demokratik mücadeleden sözediliyor da, **demokratik devrim** mücadelesinden sözedilmiyor? Birincisinde vurgulama mücadele, ikincisinde devrim üzerindedir!"*

Görüldüğü gibi, oportünist ve revizyonistler özde birşey değiştirmemiştir. Sadece devrim kelimesini koyarak işi "halledeceklerini" sanmışlardır!

İkinci madde: Bu madde, geçen yılki platformda olmayan yeni bir maddedir. Bu haliyle geçen yılın bütün "eylembirliği ortaklarının" imzalamasının önünde hiçbir engel yoktur. Bu noktada devrimci bir tavır, cezaevlerindeki devrimci tutukluların **gerçek kurtuluşu nun** devrimle olacağını bilince çıkartan tavırdır. Oportünistler bunu yapmıyor.

Üçüncü maddede: "Düzen partilerinin göstermelik karşı çıkışlarına ve bu çıkışlara her türlü desteğe karşı çıkıp, teşhir etmek" geçen yılki platformda olmayan birşeydir. Laf düzeyinde bir ilerleme anlamına gelmektedir. Çünkü geçen yılki platformda teşhir edilmesi gerekli olan olarak yalnızca "cuntanın demokrasi sahtekarlığı" konuluyordu. Biz bunu eleştirmiştik. Şimdi "düzen partileri" denerek bu teşhirin kapsamı genişletiliyor. Bu noktada sorun, buna imza atanların bundan somut olarak ne anladıkları, ve nasıl yaptıkları sorunudur. Mesela Dev-İşçi Demirel'i, Ecevit'i demokrasi mücadelesinin unsurları olarak değerlendirmektedir. Mesela HK eskiden beri Ecevit'i "halkımızın" bir parçası görür! vb. Bu yüzden bu yenilik de platformu imzalayanların bir bölümü açısından, onu devrimci yönde değiştiren bir yenilik değildir.

Dördüncü maddede: Geçen yıl parantez içinde yer alan (ayrı devlet kurma da dahil olmak üzere) eki kaldırılmıştır. Biz geçen yıl eylemin siyasal içeriğinin milli mesele ile ilgili maddesine şu eleştiriyi getirmiştik:

" "Kürt ulusunun (ayrı devlet kurma hakkı da dahil olmak üzere) kendi kaderini tayin hakkı" savunuluyor. Böylece "kendi kaderini tayin hakkı"nın Leninist yorumunun ayrı devlet kurma hakkından başka anlama gelmediği gerçeğinin üzeri küllenmeye çalışılıyor, kendi kaderini tayin hakkını savunma adına, mesela kültürel özerklik savunma, vb.nin yolları açılıyor.

Milli mesele konusunda ayrıca yalnızca bu sorunu koymak da eksiktir. Ülkemizde milli sorunun esası Kürt sorunudur. Ama bu hepsi değildir. Tüm milliyetlere tam hak eşitliği, Kürt ulusunun

kendi kaderini tayin hakkı, yani ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı yanında mutlaka savunulmak zorundadır.

Ayrıca Kıbrıs'ta faşist Türk işgaline karşı çıkmak da ülkemizde demokratlığın asgari gereklerinden biridir."

Şimdi getirdiğimiz eleştirilerden biri şekilde ortadan kalkmıştır, parantez kaldırılmıştır. Ama bunun ne için kaldırıldığı belli değildir. Geçen yıl "ulusun kendi kaderini tayin hakkı"ndan, ayrılık hakkı dışında şeyler anlaşıldığı olgudur. Şimdi ise bundan ne anlaşıldığı açıklanmadan, ulusun kendi kaderini tayin hakkı savunulmaktadır. Bu, bu yüzden yalnızca şekilsel bir ileriliği ifade etmektedir.

Eylemin siyasal içeriği bölümünde, geçen yıl olduğu gibi bu yıl da milli meselede söylenenler yalnızca Kürt ulusuyla sınırlıdır. Bu yanlıştır. Devrimci bir tavır değildir.

Eylemin talepleri bölümünde bu noktada "diğer azınlıklar üzerinde ki ırkçı-şöven, asimilasyoncu baskılara son" verilmesi istenmektedir. Bu da şekilde bir ileriliktir. Çünkü bu konuda yaygınlaştırılması gereken devrimci talep, geçen yılki eleştirimizde ortaya koyduğumuz gibi, "Kürt ulusuna ayrı devlet kurma hakkı ve tüm milliyetlere tam hak eşitliği"dir.

Kıbrıs konusunda eylemin ne politik içerik; ne talepler bölümünde tek söz yoktur.

Bu yanı ile eylemin platformu Türk şövenisti konumdadır.

Beşinci madde ile ilgili olarak: Bu madde, değişikliğe uğrayan maddelerden biridir. Ayrılığı görmek için önce geçen yılki maddeyi koyalım:

" 3) Başta ABD, Federal Almanya ve onların saldırgan örgütü olan NATO olmak üzere, emperyalistlerin askeri cuntayı yaşatmaya yönelik her türlü politik, askeri ve ekonomik desteğe karşı çıkmak."

Bu madde hakkında geçen yıl getirdiğimiz eleştiri şöyle idi:

" Bu madde de oportünist uzlaşmanın bir örneği ve özellikle kendilerini Rus sosyal emperyalistlerine karşı tutarlı mücadeleciler olarak gösteren Partizan menşeviklerinin tutarlılıklarının! bir işaretidir!

Bu maddede "Başta ABD, Federal Almanya ve onların saldırgan örgütü NATO olmak üzere emperyalistlerin" desteğine karşı çıkılıyor!

Buradaki emperyalistler lafı, Menşevikler tarafından Rus sosyal emperyalizmini de içerir olarak yorumlanıyor! İçerirse, adını niye koymadınız acaba? Bugün genel "kahrolsun emperyalizm" sloganını Rus sosyal-emperyalizminin birçok uşağı atmaktadır! Ayrım çizgisi Rus sosyal-emperyalizmi sorunudur! Burada neden böyle genel bir formülasyon seçildiğinin sebebi ortadadır! "Tüm güçler birleşecek". Bize, böyle bir birliğe "mübarek olsun" demek kalıyor!
Ardından yine sorunlara cuntaya karşı mücadele açısından yaklaşma bir kez daha sırıtıyor! Oportünist-revizyonist cephe, "cuntayı yaşatmaya yönelik" desteğe karşı! Biz komünistler ise emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin ülkemizde yalnızca "cuntayı yaşatmaya yönelik olan" "desteği"(!!!)ne değil, komprador patronağa devletini, faşist düzeni ayakta tutmaya yönelik tüm "desteğe" karşıyız. Kaldı ki, buna "destek" denmesi ayrı bir sorundur. Emperyalistlerin yaptığı destek, gerçekte kendi çıkarlarının korunmasıdır."

Şimdiki madde şöyle:

" 5) Başını ABD ve F. Almanya'nın çektiği saldırı örgütü NATO olmak üzere, Tüm Emperyalistlerin, Faşist Diktatörlüğü yaşatmaya yönelik her türlü desteğe karşı çıkmak."

Görüldüğü gibi, önce emperyalistler "tüm emperyalistler" olmuş. İkinci olarak, faşist cunta "faşist diktatörlük" olmuş.

Bunlar sorunun özünü değiştiriyor mu? Yoksa bunu her imzalayanın, karşısındakini "kazıkladığını" söyleyecek şekilde düzeltmeler mi? İkincisi olduğu bizce açıktır. Emperyalistler lafı ile, tüm emperyalistler lafı arasında belirleyici bir farklılık yoktur. Sorun Rus sosyal-emperyalizminin adının anılıp anılmaması sorunudur. Bu konuda gerçekte platform imzalayıcıları arasında laf düzeyinde bile olsa olmayan bir birlik, var gibi gösterilmektedir. Bizzat sosyal-emperyalizmin doğrudan savunucularının bu platformda imzası olduğu bilindiğinde, uzlaşmanın kokuşmuşluğu daha açık ortadadır.

Faşist diktatörlük konusunda da, bunun içeriği platformu imzalayanlar tarafından değişik doldurulmaktadır. Bu noktalarda muğlak formülasyonlar, varolan çelişmelerin üzerini örtmeye yaramaktadır.

Altınca maddede: geçen yılki platformdan değişik olarak, "Ortadoğu daki mevzilerini genişletme" konusunda isimlendirilen ABD'nin ismi çıkarılmıştır. Bu genellikte bunu Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarının da imzalamasının önünde engel yoktur. Nitekim İşçinin Sesi imzayı basmıştır.

Yedinci maddede; ve daha önceki maddelerde, emperyalizmden söz edildiği yerlerde tek kelimeyle Batı Alman emperyalizminden söz edilmemesi; onun intikamcılığının, militarizminin, içteki faşistleşmenin açıkça teşhir edilmemesi; Batı Almanya'da yapılacak bir yürüyüş için hazırlanan bir platformda bunun olmaması, o platformu yapanların devrimciliği ve o platformun niteliği hakkında bilgi vermektedir.

Geçen yılki platformdan değişik olarak, demokratik hakların kısıtlanması, yabancı düşmanlığı.. vb.nin devlet politikası olduğunun söylenmiş olması, getirilen eleştiriler karşısında suçun üzerini örtmeye yarayan bir fonksiyon görmektedir.

Geçen yılki platformda varolan, ve bizim olumlu olarak değerlendirdiğimiz, Alman ve yabancı işçilerin mücadele birliğini sağlamak için Türk milliyetçiliğinin kışkırtılmasına karşı mücadele görevi, bu yıl nedense platformdan çıkartılmıştır.

Bir bütün olarak ele alındığında; 1984 yılında devrimci örgütlerin ağırlıkta olduğu oportünist-revizyonist yürüyüşün platformu; geçen yılki platformun çok kaba reformist bazı yanlarının üzerini devrimci laflarla örtmeye çalışan, ve fakat 1982-1983'ün reformist platformlarının çerçevesini devrimci bir biçimde reddedip atmayan; o çerçeve içinde bazı kelime ekleme-çıkarmalarla işi "halletmeye" çalışan reformist bir platformdur. Bu platform 12 Eylül'de devrimin propagandasını merkeze koymamaktadır.

Bu platform bu niteliğiyle Rus sosyal-emperyalizmine karşı olduğunu söyleyen hem devrimci gruplar; hem ortayolcular; hem İşçinin Sesi gibi Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığı konusunda T"K"P'nin diğer kanadı ile yarışan karşı-devrimci bir grup; hem Kürt milliyetçisi Roja Welat tarafından imzalanması mümkün olan bir platformdur. Platformdaki muğlaklıklar sayesinde, platformu imzalayan her grup, onun kendi görüşlerini yansıttığını söyleyebilir. Fikirbirliği olmayan noktaların muğlak-genel formülasyonlarla halledilmesiyle, varolan çelişmelerin üstü de örtülmüştür.

Eylemin talepleri baştan sona reform talepleridir, ve fakat bu reform talepleri devrime bağlı ele alınmamaktadır. Hal böyle olunca da "siyasal içerik"te edilen devrim laflarının gerçekte reformizmi gizlemek için bir maskeden başka birşey olmadığı açıktır.

İşleyiş bölümüne ilişkin ilkelerde, ajitasyon-propaganda özgürlüğü sınırlandırılarak oportünist uzlaşma tamamlanmıştır.

İşte devrimcilerin ağırlıkta olacağı yürüyüşün durumu budur!

****

REZİLLİĞİN SÜRMESİ - YENİ SAFLAŞMALAR

****

Gelişmeler, yukarıda platformunu yayınlayıp kısaca tavır takındığımız kesimin 8 Eylül'de Köln yürüyüşünü ilan etmesi; buna karşı FİDEF ile birlikte gidenlerin 15 Eylül'de yine Köln'de yürüyüş yapacaklarının duyulması ile bitmedi.

8 Eylül'de yapılması planlanan yürüyüşe 20 gün kala, daha önce FİDEF ile birlikte diğerlerinden ayrılan Komkar ve bazı diğer gruplar, Dev-İşçi ile görüşerek, kendilerinin daha önce ayrıldıkları, yukarda platformunu yayınladığımız gruplarla birlikte yürümek istediklerini, bunun için platformda bazı değişiklikler yapılmasını istediklerini belirttiler. (Bu noktada Komkar'ın neden Fidef'ten ayrıldığının gerekçelerini bilmiyoruz. Ama bunda PKK'ya karşı tavrının rol oynamış olması ihtimali ilk akla gelendir.)

Tabii "bütün devrimcileri"(!) birleştirmekten yana olan Dev-İşçi bunu olumlu buldu. Ve diğer platform yandaşlarına bu öneriyi götürdü. Platform yandaşlarından Proleter Dayanışma da Dev-İşçi ile aynı tavrı takınırken; diğerleri getirilen önerilerin içeriği üzerine tartışmayı reddettiler! Bu çok ilkeli(!) oportünistler, daha önce üzerinde birleşilmiş bir platformu yeniden tartışmaya sokmanın ilkesizlik olduğu tavrını takındılar! Diğerleriyse onları "sekter"likle vb. suçladılar.

Sonuçta Dev-İşçi, Proleter Dayanışma ve Fidef cephesinden gelen diğerleriyle birlikte bir toplantı yaptı. Bunlarla anlaştıktan sonra, 8 Eylül yürüyüşüne iki hafta kala hem eski platform yandaşları, hem de yeni "ortak"ların katıldığı bir toplantı yapıldı. Sonuçta eski platform yandaşlarından bir bölümü platform üzerine tartışmayı reddettiler. Ve bunun üzerine Dev-İşçi ve Proleter Dayanışma diğerleriyle birlikte yürüyeceklerini açıkladılar.

Platformda bunların değiştirmek istediklerinin ne olduğu konusunda yapılan konuşmalardan çıkan sonuç, bunların "tüm emperyalistler" lafı yerine, emperyalistler lafının kullanılmasını istemeleri, ya da beşinci maddenin tümüyle çıkmasını istemeleridir.

Platformcular bu teklife içerik olarak cevap vermemişler; yalnızca kendilerinin kabul edilen bir platform üzerinde tartışmayacaklarını söyleyerek sorunu geçiştirmişlerdir!

İşte bu çok büyük(!!!) ayrılık temelinde yeni bir bölünme olmuştur.

Şimdi bütün bu gelişmeler sonucu ortaya çıkan oportünist-revizyonist cephenin eylemlerine, onlara katılan güçler ve eylemin platformları açısından bakalım:

Av. Dev-Genç, ATİF, DİDF, İşçinin Sesi, Partizan, HK, Roja Welat yukarda yayınladığımız platform temelinde 8 Eylül'de Köln'de yürüyor. Bu yürüyüş, ona katılan örgütler açısından Devrim ile Karşı-Devrim arasına kesin sınır çekmeyen, devrimci ve karşı-devrimci grupların ortak bir platform temelinde birlikte yeraldığı; kokuşmuş uzlaşmalar temelinde ortaya çıkan; ve devrim propagandasını merkeze koymayan, reformist — ama üstü yer yer geçen yıllarda getirilen eleştiriler karşısında — devrimci laflarla örtülmeye çalışılan reformist — bir platform temelinde yapılan bir eylemdir.

Ala Rızgari, Denge Komal, KKDK, Proleter Dayanışma, Komkar, Tekoşin, Kurtuluş, Kürdistanlı devrimciler, Kürt-Kom, Devrimci İşçi, İşçi Gerçeği, Birlik Yolu grupları ise, daha önce Dev-İşçi'nin kabul ettiği ve yukarda yayınlamış olduğumuz platformun devrimci laflarını biraz daha eksilten bir platform temelinde, yine 8 Eylül'de Köln'de yürüyecektir. Bu yürüyüş devrimci gruplarla; açıkça Rus sosyal-emperyalizminin propagandasını yapan karşı-devrimci bazı gruplar, ve hakkında kesin değerlendirme yapamadığımız bazı grupların ilkesiz bir temelde gerçekleştirdikleri, özü itibarıyle reformist bir temelde yükselen bir eylembirliğidir.

PKK da şimdiki durumda 8 Eylül'de fakat Duisburg'da yalnız yürüme yi planlamaktadır. Onun yürüyüşünün devrimci bir platform temelin de olmayacağı, çizgisi temel alındığında açıktır.

T"K"P'nin İ.Bilen takımı 15 Eylül'de Köln'de yürüyecektir. Bu kar şı-devrimcilerin eylemi, Karşı-Devrime hizmet eden bir eylem olacaktır.

İşte bu 12 Eylül'de ortaya çıkan dört ayrı revizyonist-oportünist yürüyüşün öyküsü budur!

İlkesiz, faydacı oportünistlerin 12 Eylül yürüyüşlerinin hiç biri gerçekten devrimci bir öze sahip değildir.

Biz bütün devrimcileri; ilkesiz, faydacı, oportünist yöneticilerin eylembirliklerini terketmeye; devrimci 12 Eylül yürüyüşüne katılmaya çağırıyoruz!

Kahrolsun revizyonizm ve her türden oportünizm!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Bolşevizm yenecektir!

****

V.i.S.d.P.: U.T.W., P.O.BOX 461, LONDON E8 4JB, England.

Bizim bu bildiride verdiğimiz bilgi, T"K"P'nin İ. Bilen takımının 15 Eylül'de yürüyeceği noktasında yanlış çıktı. Bunlar da — 15 Eylül'de ayrı yürüyüş için izin almış olmalarına rağmen — 8 Eylül'de Ala Rızgari, Denge Komal, KKDK, Proleter Dayanışma, Komkar, Tekoşin, Kurtuluş, Kürdistanlı Devrimciler, Kürt-Kom, Devrimci İşçi, İşçi Gerçeği, Birlik Yolu gruplarının düzenlediği yürüyüşe katıldı. FİDEF'in bu yürüyüşe — yürüyüş çağrısında ve destekleyenler içinde adı geçmemesine rağmen — hangi gerekçelerle, hangi pazarlıklar temelinde katıldığı ne bu yürüyüşü düzenleyen ve destekleyenlerce, ne de Fidef tarafından açıklanmadı.

Geçen yıllar oluşturulan eylembirliğinin parçalanması konusunda, oportünist-revizyonist cephenin elimize geçen yayınlarında şimdilik yalnızca HK ve PKK doğrudan tavır takındı.

Devrimci İşçi'nin içinde yer aldığı "eylembirliği"nin yürüyüşe çağrı bildirisinde ise bu konu da üstü kapalı olarak şunlar söylendi:

"Tüm güçlerin katılmasını sağlayarak tek bir yürüyüşün yapılması için haftalarca süren görüşmelere, tüm harcanan çabalara rağmen, bazı örgütler bizim dışımızda ayrı bir yürüyüş yapmayı tercih ettiler.

Elbette bu durum, Federal Almanya'daki Türkiyeli ve Kürdistanlı anti-faşist güçler açısından olumsuzdur."

Bu takımın devrimci kamuoyuna sunduğu bilgi şimdilik bu kadar. Bu açıkça, gerçek gelişmelerin üzerini örtmek, gizlemektir.

Aynı konuda Fidef, birlikte yürüdüğü diğer oportünistlerden daha da ileri giderek, sanki aynı yerden başlayan iki ayrı yürüyüş, daha önceden bu şekilde planlanmış ve oportünist-revizyonist cephenin geçen yıllardaki eylembirliğinin parçalanması anlamına gelmiyormuş gibi bir tavır takındı. Fidef'in savunduğu karşı-devrimci revizyonist görüşlerin yaygınlaştırılmasını üstlenmiş Türkiye Postası adlı yayın organının 40. sayısında, yürüyüş haberi aynen şöyle verildi:

"Fedaral Almanya'da 8 Eylül günü BİRİ Köln'de, ötekisi Duisburg'da olmak üzere iki ayrı gösteri ve miting düzenlendi. KÖLN'DEKİ GÖSTERİLER yirmi bir Türk ve Kürt örgütünün Ebertplatz'da toplanmasıyla başladı. ALANI DOLDURAN BİNLERCE KİŞİ DAHA SONRA İKİ AYRI KOLDAN YÜRÜYÜŞE GEÇTİLER. Ala Rızgari, Birlik Yolu, Denge Komal, Proleter Dayanışma, KKDK, Kurtuluş, Dİ, İşçi Gerçeği, Komkar, Kürdistanlı Devrimciler, Kurd-Kom (KKDK-KHE), Tekoşin taraftarları, Gerçek ADK-DİBAF ve Fidef'in birlikte yürüdükleri birinci KOL kent içinde yürüyüşten sonra tekrar Ebertplatz'a dönerken, ATİF, DİDF, Av.Dev-Genç, İşçinin Sesi, Roja Welat ve Devrimci Kurtuluş'un oluşturdukları İKİNCİ YÜRÜYÜŞ KOLU Neumarkt alanına yürüdü. Aynı gün Feyka Kurdistan da Duisburg kentinde Johannismarkt'tan başlayıp August-Bebel-Platz'da son bulan bir başka yığınsal ve coşkulu protesto gösterisi düzenledi."

İşte karşı-devrimci revizyonistlerin yürüyüş haberi böyle! 8 Eylül'de 3'ü Köln'de, biri Duisburg'da olmak üzere d ö r t ayrı yürüyüş olmuş tur! Olgu budur! Ama karşı-devrimci revizyonistler için olgular geçerli değildir. Onlar elçabukluğu marifet(!) yürüyüşün birini hepten yoksay - mışlar (bizim yürüyüşümüzü); iki ayrı yürüyüşü birleştirip 'bir yürüyüşün iki ayrı kolu' yapmışlar; böylece dört yürüyüş, iki yürüyüş haline gelivermiştir. Bu kadar az satır içinde bunca çarpıtmayı becermek için gerçekten usta olmak gerekir. Fidef'li revizyonistler sahtekarlıkta, yalanda; gerçeklerin üstünü örtmede "usta" oldukla rını bir kez daha göstermişlerdir.

Oportünist-revizyonist cephenin eylembirliğinin bozulması konusunda doğrudan tavır takınan (şimdiye kadar) ve sebepler konusunda açıklama getiren iki grup (şimdiye kadar elimize geçen ya yınlardan gördüğümüz bu), HK ve P KK oldu.

HK, çıkardığı Emeğin Sesi özel sayısında, "Yürüyüş görüşmeleri" başlığı altında bir yazıda, kendi açısından gelişmeleri değerlendirdi. Bu değerlendirmede HK, esas olarak Devrimci İşçi'yi onun tutarsız olduğu noktasında ve doğru olmayan gerekçelerle eylembirliğini bozduğu noktasında eleştiriyor. HK'nın özellikle Devrimci İşçi'nin daha önce gerçekleştirilen eylembirliğinden çekilme gerekçesi konusunda söyledikleri ilginçtir. Onlar şöyle diyorlar:

"Devrimci İşçi ise, platformdan çekildiğini ve artık iki yürüyüş olacağını söylerken, gerekçesi neydi?.. BAZILARI İNANMAKTA TEREDDÜT EDEBİLİR, AMA GERÇEK OLAN BUYDU; KONUŞMA METNİNDE 'TÜM EMPERYALİSTLER' TERİMİNİN GEÇMESİ İDİ! DİĞER PLATFORMDA AYRI YÜRÜYÜŞ YAPANLARIN GEREKÇESİ 'TÜM' kelimesi... ÇÜNKÜ BUNDAN SOSYAL EMPERYALİZM DE ANLAŞILABİLİRMİŞ!!! vs. Ö K Ü Z A L T I N D A B U Z A Ğ I A R A M A K B U N A D E N İ R!

Diğerlerinin tereddütünü anladık da, Devrimci İşçi niye kraldan çok kralcı kesiliyor veya sosyal emperyalistler konusunda evhama kapılıyor!! Eğer Sovyetler emperyalistse — ki bizce öyledir — bu terim cuntaya destek olan tüm emperyalistlere karşı çıkışı ifade ediyor. ZATEN BU MADDE KABUL EDİLİRKEN DE BUNUNLA SOSYAL-EMPERYALİSTLER KASTEDİLİYOR DENMEDİ. TABİİ HERKES DİLEDİĞİ GİBİ YORUMLAYABİLİR." (ES özel sayı, Eylül 1984)

İşte, sosyal-emperyalizme karşı HK'nın mücadelesi!!! O, eylembirliğinin "tüm" lafı yüzünden

Devrimci İşçi tarafından bozulmasını yanlış buluyor. Ve bununla "sosyal emperyalizmin de kaste - dildiğini" düşünmeyi, "öküz altında buzağı ara - mak" olarak yorumluyor. Yani HK için, 12 Eylül i çin hazırlanan bir platformun devrimci olması i- çin, onun Rus sosyal-emperyalizmine de yönelmesi şart değildir! Herkesin kabul edebileceği lastik bir formül kullanılır. Devrimci İşçi burada 'sosyal-emperyalizm kastediliyor' derse, HK 'hayır, öküz altında buzağı arıyorsunuz' der! Ama eleştiri başka yerden gelirse, mesela "sosyal-emperyalizme tavır nerde?" diye sorulursa, bu kez de "tüm emperyalistler tabii ki onu da içeriyor" (*) diyebilir. Yaptığı da budur.

HK'nın aynı yazıdaki bir başka değerlendirmesi daha ilginçtir. HK şöyle diyor:

" Devrimci İşçi son anda tavrını değiştirip revizyonistlerle birlikte tavır almasa idi, kendi aralarında birlik oluşturamayan revizyonistler de 8 Eylül yürüyüşüne katılmak zorunda kalacak - lardı... Onlar son anda 8 Eylül yürüyüşüne katılmak istemeleri ayrı bir eylem yapamayacaklarını bildikleri içindi..."

Bu değerlendirme; karşı-devrimci revizyonist grupların, devrimci gruplar olmadan eylem yapamayacakları değerlendirmesi, bütünüyle fantazi ürünü bir değerlendirmedir. Onlar bal gibi kendi başlarına eylem koyacak güçte ve durumdadırlar. Açıktır ki onlar devrimci gruplarla eylembirliği yaparak, bu çevreler içinde etkilerini arttırmaya çalışırlar. Ama bu hiçbir şekilde, onların, devrimciler olmadan eylem düzenleyemeyeceği anlamına gelmez. 1981 12 Eylül'ü buna örnektir. Bu değerlendirmenin ardında yatan düşünce, aslında HK nın karşı-devrimci revizyonistlerle eylembirliğini doğru ve olumlu gören; ancak onların böyle eylembirliklerine zorlanmadan girmeyecekleri, onları zorlamak için ise devrimcilerin eylembirliği oluşturması gerektiği düşüncesidir. HK, Devrimci İşçi'yi eylembirliğinden çekilerek, revizyonistleri — devrimcilerin yapacağı — yürüyüşe katılmaya zorlama(!!!) fırsatını(!) kaçırttığı için eleştiriyor. Yani HK gerçekten, karşı-devrimci revizyonistlerle eylembirliğinden yanadır. Birlikte hareket etmekten yanadır. Nitekim İşçinin Sesi'yle girişilen eylembirliği bunun açık ispatıdır.

HK'nın sözü geçen yazıda yaptığı, "Sonuç olarak şunu belirtelim ki, 8 Eylül yürüyüşü devrimci bir platformda yapılmakta, bu anlamda revizyonist, reformist düşüncelere bir alternatiftir" değerlendirmesi de, onun devrimci platformdan ne anladığını göstermektedir.

PKK, Serxwebûn'un 33. sayısında "Neden ayrı bir yürüyüş?" başlıklı bir yazı ile konu hakkında tavır takındı. O bu yazıda, "Cuntanın rahminden doğan tasfiyecilik ve provokasyona karşı etkin mücadele ve kararlı tavır" ile "12 Eylül faşizmine karşı mücadele"nin "diyalektik bir bütünlük" arzettiğini, hal böyle iken, "sosyal-şövenizm cephesinde başını Devrimci İşçi'nin çektiği, reformist teslimiyetçi milliyetçilik cephesinde ise başını TSKP'nin çektiği" bir "güruh"un; "tasfiyecilik ve provokasyonu sol içi bir olay olarak göstermeye çalıştıkları" için eylembirliğinin gerçekleşmediğini açıklıyor. Somut olarak ne olduğu konusunda ise bilgi vermiyor.

OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN EYLEMLERİ VE BİZİM EYLEMİMİZ ÜZERİNE

Yukarıda belirttiğimiz gibi, bu 12 Eylül'de Batı Almanya'da oportünist-revizyonist cephe (PKK dışında) iki "ayrı" yürüyüşte biraraya geldi.

Oportünist-revizyonistler her ne kadar iki "ayrı" yürüyüş yapsalar da, onlar, yukarıda bildiri de ortaya konduğu gibi, daha başından itibaren platformun özüne ilişkin çelişkiden değil, pratik bazı gelişmelere ilişkin takınılacak tavırlar üzerine anlaşamamalarından dolayı ayrılmışlardır.

Biz ise, geçen yıllarda olduğu gibi, bu yıl da kendimizi oportünist-revizyonist cepheden, onların bir bölümünün kaba, bir bölümünün ise ince reformist eylem ve platformlarından, onlara karşı, devrimin propagandasını merkeze koyan, devrimci 12 Eylül eylemini koyarak ayırdık.

Oportünist-revizyonist cephenin unsurları ayrı güzergâhlarda yürümelerine rağmen, yürüyüşleri aynı alanda başlıyordu:(*) Dolayısıyla tüm oportünist-revizyonist cephe yürüyüş öncesinde başlangıç yerinde biraraya geldiler.

Biz daha önce planladığımız şekilde, eylem günü sabah erken saatlerde, 8.00-8.30 arası eylem alanında toplanmaya başladık. Bizim alana vardığımızda, bizim dışımızda, karşı-devrimci Komkarcılar bizden önce alana gelmişlerdi. Bizim alana girmemizden kısa bir süre sonra, aşağı-yukarı tüm gruplardan insanlar gelmeye başlamışlardı. Biz alana yürüyüşe gelen kitlenin hemen hepsinin göreceği bir yere pankartlarımızı (Bolşevik Par-

---

(*) Bu bağıntıda; Batı Berlin'de Bolşevik Partizan taraftarlarının bazı devrimci gruplarla gerçekleştirdikleri ve geçen sayımızda bilgi verdiğimiz açlık grevi üzerine eylembirliğinin ortak platformunda da sosyal-emperyalizm doğrudan adlandırılmamakta; genel olarak "emperyalistler" hedef alınmaktadır. Böyle bir formülasyon, ona imza atanların bir bölümünün sosyal-emperyalizmi kabul etmediği gözönüne alındığında, aradaki farkları gizleyen bir formülasyondur; yanlıştır. Bizim açımızdan yapılması gerekli olan şey; böyle bir formülasyonun yeraldığı platforma imza attığımızda; bizzat o platforma bir dipnot düşerek; eylembirliği içinde yer alan bizlerin, "emperyalistler" içinde Rus sosyal emperyalizmini de saydığımızı belirtmektir. Bunun yapılmamış olması; ve bunu eleştirmemiş olmamız hatadır.

(*) Burada ilginç olan birşey şudur: Biz, Devrimci İşçi'nin içinde yer aldığı, karşı-devrimci revizyonistlerin ağırlıkta olduğu yürüyüşü düzenleyen gruplardan önce, yürüyüş izni için polise müracaat ettik; ve Ebertplatz'dan başlayan bir rota istedik. Polis bizim bu isteğimizi kesinlikle reddetti; aynı yerden iki ayrı yürüyüşün başlayamayacağını bildirdi. Biz bunun üzerine başka bir rota istemek zorunda kaldık. Bizden sonra aynı alanda yürüyüş başlama müracaatı yapanlar ise, polisten izin alabildiler! Görünen, en azından iz ni alanların polisle ilişkilerinin "iyi" olduğudur.

tizan, Eylem Birliği Adına Devrim ile Karşı-Devrim Arasındaki Ayrım Çizgilerinin Ortadan Kaldırılmasına Hayır!, Kahrolsun Emperyalizm, Sosyal-Emperyalizm ve Her Türlü Gericilik!, Yaşasın Kürt Ulusunun Ayrı Devlet Kurma Hakkı!, Dünya Emperyalizmine Ölüm!, Batı Alman Emperyalizmine Ölüm! ve kızıl bayraklar) açarak propagandamızı yapmaya başladık.

Bizim sözlü olarak da propagandamızın başladığı sırada, alanda bulunan tüm diğer oportünist - revizyonistlerden çıt çıkmıyordu. Ve bizim gerek attığımız sloganlar, gerekse megafondan yapılan konuşmalarımız kitlenin önemli bir kesimi tarafından duyuluyordu. Bu durum, oportünist-revizyonist cepheyi rahatsız etmeye yetmişti! Bizim önümüzde bulunan HK, kendi megafonundan, megafonu sonuna kadar açarak bant çalmaya başladı, ancak onların bizim propagandamızı sabote etmeye yönelik bu girişimleri propagandamızın etkisini zayıflatmada pek başarılı olamadı, sesimizin hem kendi kitlelerine, hem de yakın çevremize ulaşmasını engelleyemediler. Ayrıca yer yer "Halkın kurtuluşu engellenemez" ve "Yaşasın TDKP" sloganları atarak da bize karşılık vermeye çalıştılar, bunda da pek başarılı olamadılar, zira kendi kitleleri atılan sloganları düzenli ve tekrarlayarak atmıyordu. Genel olarak tüm oportünist-revizyonist cephenin üzerine ölü toprağı serpilmişcesine bir sessizlik hakimdi ve HK da bundan nasibine düşeni almış gözüküyordu. Partizan'ın durumu da HK'ninkinden farklı değildi. Partizancılar da bizim yanımızdan geçerken, "Düzene isyan, halka önder Partizan", "Kahrolsun faşist cunta" gibi sloganlar attılar. Onlar bu sloganları, bizim konuşmalarımızı bastırmak ve attığımız sloganlara karşılık olarak atıyorlardı. Biz konuşmamızın yanında "Karşı-devrimcilerle eylem birliğine hayır!","Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türlü gericilik!", "Yaşasın Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkı!", "Karşı-devrimcilerle elele böyle nereye?", "Sosyal-faşistlerle devlet yıkılmaz!" "Batı Alman emperyalizmine ölüm" vb. sloganları orada bulunan 150'nin üzerinde kitlemizle güçlü bir şekilde üçer kez tekrar ederek attık.

Eylem alanında oportünist-revizyonist cephenin tabanında esas olarak bir uyuşukluk, militan olmayan, en fazlasından bizim propagandamıza karşı yer yer "militan"laşan bir hava vardı. Öyle ki, Partizan'ın korteji önümüzden geçerken bizim "Karşı-devrimcilerle elele böyle nereye!", "Sosyal - faşistlerle devlet yıkılmaz!" sloganlarımıza karşılık, onlar "Kahrolsun faşist cunta" sloganını bize karşı atıyorlardı. Hattâ saflarından, "Ne olmuş yani, onlar da faşist cuntaya karşı değiller mi?" gibi, çok bilmişcesine bize laflar atılıyordu. Bunun yanında yer yer "Komprador patron - ağa devletini yıkacağız - Halk iktidarı kuracağız" sloganını atarken, yer yer Partizan saflarından da katılanlar oldu.

Bizim bu alandaki eylemimiz yaklaşık olarak 9'dan 11'e kadar aralıksız sürdü. Daha sonra Partizan, HK, Dev-Sol ve karşı-devrimci İşçinin Sesi ile Roja Welat'ın alanın bir başka tarafına kendi yürüyüşlerini başlatmak üzere diğer sosyal-faşist ve orta-yolculardan kendilerini "ayırma"larından sonra, biz de blok halinde, bulunduğumuz yerden onların toplandıkları alana doğru yürüyüşe geçtik, bu arada onların alanına girmeden önce 5-10 dakikalık bir ara mitingi yaptık. (Toplandıkları yerin tam karşısında!)

Daha sonra tekrardan yürüyüş halinde, toplandıkları alana, "Bolşevizm Yenecektir!" sloganını atarak girdik. Ve alana girdikten sonra, "Kahrolsun oportünizm-revizyonizm ve her türlü gericilik!", "Yaşasın Marksizm-Leninizm!", "Yaşasın Marx Engels-Lenin-Stalin!" sloganlarını, alanda bulunanların duyacağı bir şekilde kitlesel olarak haykırdık. Zaten biz girerken tüm yüzler bize çevrilmişti, bizim alana girmemizden sonra ve "Yaşasın Marks-Engels-Lenin-Stalin!" sloganını atmamıza karşılık, Partizan saflarından "Yaşasın Marx-Engels-Lenin-Stalin-Mao!" sloganı atıldı.

Biz burada yaptığımız Türkçe ve Almanca konuşmalarla oportünist-revizyonist cepheyi teşhire devam ettik ve devrimci 12 Eylül yürüyüşüne katılmaları için oradaki devrimcilere çağrıda bulunduk. Buradaki eylemimiz de yaklaşık yarım saat sürdü, orada kitlemizle topluca Enternasyonali söyleyerek eylemimizi noktaladık. Bu arada alanın hemen her tarafına propaganda sloganlarımızı içeren fırlatma kağıtlarından attık. Fırlatmaları attığımız sırada, yer yer Partizan şefleri, "kitleyi rahatsız" ettiğimizi ileri sürerek, "Ne milletin suratına fırlatıyorsunuz?" gibi laflarla rahatsızlıklarını açığa vurdular. Ancak önemli bir engellemeyle karşılaşmadan, her iki alanda da propagandamızı yaptık.

Bu 12 Eylül'de, şimdiye kadar yaptığımız benzeri eylemlerden daha iyi bir propaganda ve bu propagandaya bağlı teşhir yürüttük. Tüm oportünist-revizyonist cephenin gözüne diken gibi battık. Şimdiye kadar yaptığımız bu tür eylemlere kıyasla propagandamız daha etkili oldu ve tüm oportünist-revizyonist cephenin tabanına ulaştı. Oportünist-revizyonist cephenin saflarında genel olarak suskunluk ve uyuşukluk hakim olmasına karşılık, her iki alanda da bizim saflarımızda milli - tanca bir karşı çıkış ve sesimizi duyurma çabası vardı.

Ayrıca oportünist-revizyonistlerin toplandıkları her iki alanın da çeşitli yerlerinde, "TKP/ML(BOLŞEVİK)" imzalı sloganlar yazılmıştı. Bunlardan, "Karşı-Devrimcilerle Eylem Birliğine Hayır!" sloganının önüne, karşı-devrimci Komkarcılar bir döner tezgâhı, bir yayın masası ve, sloganı iyice kapatamadıkları için, bir de bez pankartı sopasından çıkartarak germişlerdi. Alanın bir başka tarafına da "Bolşevizm Yenecektir!" sloganı yazılmıştı. Kitlenin alanda toplanmasından kısa bir süre sonra da bu sloganın önüne T"K"P'li sosyal-faşistler araba "park" etmişlerdi! Ancak gene de sloganın oradan geçen kitle tarafından görünüp okunmasını engelleyemediler.

Diğer alanın girişinde ise — Partizan ve HK'nın yürüyüşünün başlayacağı alan —, o alana gelen kitlenin hemen hepsinin görebileceği bir yere, "Bolşevizm Yenecektir!", ve karşı-devrimci İşçinin Sesi'nin yazmış olduğu "TKP-İşçinin Sesi" sloganının yazılı olduğu bir duvara, "Karşı-Devrimcilerle eylem birliğine hayır!" sloganı yazıl

mıştı. Ayrıca gene aynı alanda, TKP/ML(B) imzalı "Komprador Patron Ağa Devletini Yıkacağaz! İşçi-Köylü Diktatörlüğünü Kuracağız!" sloganı vardı.

HK ve Partizan oportünistlerinin olduğu alandan, kendi yürüyüşümüzün başlayacağı yere gidildi. Bizim yürüyüşümüze toplam 170 kişilik bir kitle katıldı, bunlardan 4-5 tanesi İranlı, 2 tanesi de Afganlı idi. Bu yürüyüş sırasında GDS'ten ve Spartaküs'den bildirilerini dağıtmak ve yayınlarını satmak için gelenler de vardı.

Bizim yürüyüşümüz yaklaşık olarak yarım saat sürdü ve bitiş yerinde Almanca-Türkçe bitiş konuşmaları yapıldıktan sonra, toplu olarak Enternasyonal'in söylenmesi ile eylemimiz son buldu.

Bizim yürüyüşümüzde, oportünist-revizyonistlerin olduğu yerdeki, bizim kitlemizde olan canlılık ve militanlık yoktu. Genel olarak kitlede bir yorgunluk ve uyuşukluk hakimdi, atılan sloganlarımız çoğunluk tarafından atılmıyordu. Ayrıca gerek yürüyüşümüzün başladığı yer ve yürüyüş kolunun geçtiği yerde, gerekse bitiş yerinde, dışımızda bizi görüp izleyen Türkiyeli ve Almanların sayısı parmakla sayılabilecek kadar azdı. Bu yönüyle bakıldığında, yürüyüşümüz, kendi kendimize ve kendimiz için yapılmış bir yürüyüştü.

Tüm bu olumsuzluklara rağmen, bu 12 Eylül'de oportünist-revizyonist cepheyi daha etkin ve hemen hemen onların etkiledikleri tüm kitleye daha yakından ulaşarak teşhir ettik. Oportünist-revizyonistlerin "devrimci"sinden, karşı-devrimcisine kadar hemen hepsi bundan rahatsız oldular. Onlar bu rahatsızlıklarını, karşı-devrimci KOMKAR'ın bizi polise jurnalliyerek "Bunlar provokatör bir grup" demeleriyle, HK ve Partizan ise propaganda mızı bastırma çabalarıyla açığa vurdular. Ancak herşeye rağmen propagandamızı engelleyemediler. Eylemimiz özellikle onların alanında başarılı idi.

EYLEMLERE KATILMA DURUMU:

Bu yıl yapılan yürüyüşlere katılma durumu şöyle:

1. yürüyüş: Bizim yürüyüş: 170 kişi

2. yürüyüş:

PSKT (Roja Welat)	100 kişi
Partizan	970 kişi
İşçinin Sesi	180 kişi
TDKP	1350 kişi
Volksfront	100 kişi
Av. Dev-Genç	220 kişi
Anarşistler (Alman)	150 kişi
D.Kurtuluş	175 kişi
MLPD	20 kişi
Kawa	80 kişi
TOPLAM	3345 kişi

3. yürüyüş:

KKDK	150 kişi
P.Dayanışma	80 kişi
Komkar	560 kişi
Kurtuluş	110 kişi
Kürt-Kom	100 kişi
Dev-Yol	800 kişi
Fidef	1075 kişi
Gerçek	120 kişi
Birlik Yolu	100 kişi
İşçi Gerçeği	65 kişi
Tekoşin	10 kişi
GIM	45 kişi
Kürdistanlı dev....	70 kişi
TOPLAM	3285 kişi

4. yürüyüş: PKK'nın yürüyüşü: 1500 kişi

Bu sayılar, PKK dışındaki gruplarda önemli sayıda kayıplar olduğunu gösteriyor. PKK'nın somut olarak bu 12 Eylül'de bu gücü seferber edebilmiş olmasında kuşkusuz 15 Ağustos eylemlerinin yaptığı propagandanın payı vardır.

Bu yazı kaleme alındıktan sonra, elimize Menşeviklerin "Mücadele" adlı gazetesinin 93. sayısı geçti.

Menşevikler sözü geçen yayında, eylemler hakkında diğer şeylerin yanında şu bilgiyi veriyorlar:

"Bilindiği gibi, bu yılki eylem esas olarak halk güçlerini kapsıyordu. Rus sosyal-emperyalizminin uşakları bu yıl tecrit edildiler. Bilindiği gibi, Devrimci İşçi de bunların kuyruğuna takıldı. Sosyal-faşist güçlerle kolkola olan, için de Devrimci İşçi'nin de yer aldığı diğer odağın gerçekleştirdiği eylem miskinliğin, gevşekliğin, tükenmişliğin cırtlak sesini yansıtıyordu.

Ayrıca bilindiği gibi PKK da yaptığımız eylem birliğine kamuoyunun bildiği gelişmelerden ötürü alınmamıştı. Bunlar da Duisburg'da ayrı bir gösteri düzenlemişlerdi.

Kısacası bu yıl üç yürüyüş vardı. Bu hiç de bizim içinde yer aldığımız devrimci platformun hükmettiğini yürüyüşü zayıflatmıyordu."

Sondan başlayalım:

Menşevikler, olguları olduğu gibi aktarmama konusunda, çok ayrı olduklarını iddia ettikleri T"K"P'den aslında pek ayrı değillerdir. T"K"P dört yürüyüşten iki yürüyüş yapmıştır; Menşeviklerse dört yürüyüşten üç yürüyüş yapmıştır. Her ikisi de Batı Almanya'da bu yıl yapılan tek devrimci yürüyüşü yapılmamış gibi görüp gösterme noktasında birleşmiştir. Menşeviklerin bizim ayrı yürüyüş yaptığımızı bilmemeleri mümkün değildi. Çünkü bu yürüyüşün ön görüşmelerine kendileri de resmen davet edilmiştir. Çünkü binlerle bildiri ile yürüyüş kamuoyuna duyurulmuştur. Çünkü en geç bizzat kendi eylem yerlerinde bütün Menşevikler bizim ayrı yürüyüş yapacağımızı öğrenmişlerdir. Bütün bunlara rağmen, "Kısacası üç yürüyüş vardı" demek, açıkça yalan söylemektir. Yalancının mumu da bilindiği gibi uzun yanmaz!

"Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarının bu yıl tecrit edildiği iddiası da olguların çarpıtılmasıdır. Olgu, öncelikle Partizan ve HK'nın, onunla birlikte Dev-Genç'in ve sosyal-faşistlerin İşçinin Sesi kanadının; bu yıl T"K"P'nin diğer kanadından, ve Devrimci İşçi'den, ve bir dizi Kürt milliyetçisi ve sosyal-faşist örgütten ayrı yürümüş olmasıdır. Buna "Rus sosyal-emperyalizminin

uşaklarının tecrit edildiği" damgasını basmak; gerçeklerle uyuşmamaktadır. Ve evet, Menşeviklerin — birçok yerde tersini söyleseler de — burada açıkça İşçinin Sesi'ni, Rus sosyal emperyalizminin uşakları içinde ele almadığını göstermekte dir.

Bu, "Dev-İşçi"nin "sosyal-faşist güçlerle kol kola olduğu" tespitinin yapıldığı yerde de açıkça görülmektedir. Evet, Dev-İşçi, T"K"P'nin bir kanadı ile, ve bir dizi sosyal-faşist güçle "kol kola" idi. Peki ama, Menşeviklerin kendileri biz zat T"K"P'nin bir diğer kanadı ile, başka sosyal faşist güçlerle kolkola değil mi idi? Menşevikle rin buradaki tavrı, "yavuz hırsız" tavrıdır!

"Devrimci platform" sorununa gelince: Menşe - vikler geçen yılki, T"K"P'nin İ.Bilen takımının da imzaladığı platforma da devrimci diyordu; şim di ona göre bazı değişikliklere uğramış bu platforma da devrimci diyor! Yani özde değişen birşey yoktur! Bu yılki platformun lafzının biraz devrimcileştirilmiş olması, onun reformist özünü gözlerden gizlememelidir. Bizzat Menşevikler açıkça bu yılki platform ile, geçen yılki platform arasında özde bir fark olmadığını açıkça tespit ediyorlar!

Menşevikler aynı sayı Mücadele'de bir de "12 Eylül Eylem birliği toplantıları üzerine" bir ya zı yayınlamışlar. Onlar bu yazıda kendi açıların dan eylembirliği toplantılarının nasıl geliştiği hakkında bilgi veriyorlar.

Onlar bu yazıda önce kendilerinin PKK'ya karşı tavrı ile; HK, Dev-Yol, Av.Dev-Genç gibi opor tünist-revizyonist grupların aynı konudaki tavrı arasında fark olduğunu; kendilerinin ilkeli oldu ğunu, diğerlerinin ise 'mal bulmuş mağribi' mantığı ile hareket ettiklerini söylüyor. Menşeviklerin bu konudaki tavrı ile, diğer oportünist-re vizyonistlerin tavrı arasında özde hiç bir fark yoktur. Özde, hepsi de sözkonusu kendi kullandıkları şiddet olduğunda, devrimciler arasında da şiddet kullanılmasından yanadırlar. Ve bunu pratikleri ile ispatlamışlardır. Bu yüzden onların şimdi PKK karşısındaki tavrı sahtekarca, faydacı bir tavırdan başka birşey değildir.

Menşevikler aynı yazıda İşçinin Sesi'yle eylem birliği konusunda şunları söylüyor:

"Sırası gelmişken, gerek İşçinin Sesi, gerekse de bir-iki sosyal-faşist teşkilat ve grubun neden bizim platformumuzda kaldığını kısaca açıklayalım. Birinci olarak bizim bu örgütlerin niteliği hakkındaki görüşlerimiz açık ve nettir. Bize göre bu örgütler bu nitelikleri ile şu durumda karşı-devrimci saftadırlar. İkinci olarak İşçi - nin Sesi gerek bu iki olay, gerekse de aynı bir platformda yer almak için baştan beri bizimle bir likte tavır almıştır. Onun bu olaylara yaklaşımı "devrimci" tavrına tekabül etmemektedir. Tersine onun gerek T"K"P, gerekse de diğer sosyal-faşist lerle olan çelişmesi, gerekse de gelinen noktada değişen güç dengesi, İşçinin Sesi'nin bizim platformda yer almasını zorunlu kılmıştır. Bizim karşı-devrimcilerin arasındaki çelişmeden yararlanmamamız gerektiği sonucu çıkarılabilir mi? Tabii ki hayır. Ancak onun bu niteliğini unutarak ilkesiz bir birlik kurma temelinde değil, onun niteliğini hiçbir zaman akıldan çıkarmayarak kendi il kelerimiz ve düşüncelerimiz doğrultusunda olacak tır."

Evet, "karşı-devrimciler arasındaki çelişme - lerden yararlanma" adına; güya devrimci bir platforma, "karşı-devrimci olduğu konusunda kuşku olmayan" sosyal-faşistlerle birlikte imza atmak! Menşeviklerin taktik adına yaptıkları bu! Önce ta bii bu çok 'taktik ustası!!!' Menşeviklere sormak lazım: T"K"P'nin diğer kesiminin, ve diğer sosyal-faşistlerin; bugün iktidarda olan karşı-devrimcilerle çelişkisi yok mu? O zaman neden bundan yararlanmadınız? İkinci olarak yine sormak lazım: İşçinin Sesi'nin 180 kişisi sizin yürüyüşünüze katılmasaydı; bu platformu imzalamasa idi; kaybınız büyük mü olurdu?

Menşevikler, İşçinin Sesi'nin "bizim platform da" yer almaya "zorunlu kaldığı" tespitini yapıyor! Biz, Menşeviklere soruyoruz: Eğer siz bu platformda mesela sosyal-emperyalizm konusunda açık tavır noktasında ısrar etseydiniz, İşçinin Sesi'nin böyle bir platformda yer alması mümkün müydü? İşçinin Sesi'nin Menşeviklerle imzaladığı platformda, İşçinin Sesi'nin bugünkü siyasetiyle çelişen birşey yoktur. Sorun budur! Yoksa Menşeviklerin göstermeye çalıştığı gibi değildir. Rus sosyal-emperyalizminin UŞAĞI T"K"P'nin İşçinin Sesi kanadı, bugün açık bir biçimde, Menşeviklerin "karşı-devrimciler arasındaki çelişkilerden yararlanma" taktikleri sayesinde devrimci kesim içinde elini-kolunu sallayarak dolaşmakta, yoğun propaganda yapmaktadır. Kullanılan, yararlanılan birileri varsa, o da aslında devrimci örgütlerin tabanıdır!

Menşevikler sözü geçen yazılarında platformun niteliği konusunda da şunları söylüyorlar:

"Yoğun tartışmalar sonucu esas olarak devrimci anlayışların yer aldığı bir platform ortaya çıktı. Şurası açıktır ki, mevcut örgütlerin durumlarını gözönüne aldığımızda, tümüyle bizim görüşlerimizi yansıtan bir platformun ortaya çıkması mümkün değildir. Eğer böyle olmuş olsaydı, bu toplantılara katılmaya gerek kalmazdı. Bundan dolayı da platform maddelerinin bazıları çok açık olmayarak, bazıları ise sulandırılarak çıkarıldı. Ama her halükârda mevcut durumu dikkate aldığımızda, esasta doğru temel üzerinde yükselen bir platform ortaya çıktı."

Bu yılki platformda, geçen yıl Menşeviklerin imzaladığı ve devrimci olarak değerlendirdiği platforma göre lafta bazı değişiklikler vardır. (Bunlar için bkz. bildirideki tavrımız.) Menşevikler bu iki platformu da devrimci olarak değerlendirerek, aslında bizim söylediğimizi, yani bu yılki platformdaki değişikliklerin özde olmadığını, dolaylı olarak tasdik ediyorlar. Yukarıda alıntı yaptığımız yerde Menşevikler bazı maddelerin sulandırılarak çıkarıldığını söylerken, bunların hangileri olduğunu, neden, nasıl taviz verildiğini — eğer verilmişse — ortaya koymayarak, suçunu örtmeye çalışıyor. Eğer somut olarak kimin ne savunduğu, kimin ne taviz verdiği konulursa, Menşeviklerin de diğer oportünistlerin de yüzü iyice açığa çıkacaktır.

(Devamı s.41'de)

Devrimci Yılmaz Güney'i yitirdik!

9 Eylül 1984'te, Yılmaz Güney, faşizmin zindanlarında yakalandığı mide kanseri hastalığının sonucunda aramızdan ayrıldı.

Yılmaz Güney, Paris'te yapılan ve 3000'e yakın kişinin katıldığı bir cenaze töreni ile Pere Lachaise mezarlığına; Paris Komünü savaşçılarının ve diğer bir dizi Komünist, devrimci önder ve savaşçının gömülü olduğu mezarlığa gömüldü.

Onun ölümü üzerine, yalnızca devrimciler üzüntülerini belirtmediler. Bir dizi karşı-devrimci unsur; ve bir dizi burjuva sanatçısı da, Yılmaz Güney'in siyasi kişiliği ile bütünleşmiş olan sanatçı kişiliğini birbirinden ayırarak, onun büyüklüğü üzerine övgüler dizdiler.

Özellikle Yılmaz Güney'in karşı-devrimci olarak değerlendirdiği TİKP'li sosyal-faşistlerin, onun ölümü ardından onu övmesi; bu karşı-devrimcilerin onursuzluğunun bir belgesidir.

Biz komünistler, Yılmaz Güney'i nasıl değerlendirdiğimizi, Yılmaz Güney'in cenaze töreninde dağıtılan bir bildiride şöyle ortaya koyduk:

HER TÜRDEN EMPERYALİZME VE FAŞİZME KARŞI SAVAŞAN

DEVRİMCİ YILMAZ GÜNEY'İ YİTİRDİK!

Onun siyasi mücadelesinin olumlu ve olumsuz yanlarından öğrenerek anısını ve devrimci mücadelesini yaşatalım!

Her milliyetten işçiler, emekçiler!
Devrimciler, Yoldaşlar!

Tüm dünyanın tanıdığı isimlerden birisi olan Yılmaz Güney, yapılan açıklamalara göre, yakalandığı hastalıktan kurtulamayarak aramızdan ayrılmıştır.

O'nun ölümü ile Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden komünistleri, devrimcileri, işçi ve emekçileri, devrimden yana bir mücadele arkadaşlarını yitirmiş oldular. O'nun ölümü ile bizler, ABD emperyalizmine ve Avrupa'daki diğer emperyalistlere olduğu kadar, Rus sosyal emperyalizmine karşı da mücadele eden bir anti-emperyalisti yitirdik! Onun vakitsiz ölümü ile, işçi sınıfı ve emekçilerden yana olan sanat alanında daha bir dizi değerli eserler verebilecek bir devrimci sanatçıyı yitirdik!

Yılmaz Güney, Kürt milliyetine mensup, bundan dolayı da doğduğu andan itibaren Türkiye'de ulusal zulüm altında yetişmiş olan ve ender devrimci sanatçı; devrimci aydınlardan birisidir. Edebiyat ve özellikle sinema alanında verdiği devrimci eserlerle dünya çapında haklı bir üne kavuşmuştur. O, işçi sınıfı ve emekçilerin kurtuluşunu sağlayacak bir devrimden yana mücadele içinde emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının baskılarına olduğu kadar, onların "satın alma" siyasetine karşı da ölünceye kadar direnen ve bu yönüyle diğer sayısız "aydın" bozuntularından kalın hatlarla ayrılan bir örnektir. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarının gelişen mücadelesinin etkisi ile devrimci saflara çekilen, ya da geçmişteki eserleriyle devrimci işlevler üstlenen birçok aydın, ya faşist Türk devletinin baskısından yılarak, ya da mevki-ün-para karşılığında kişiliğini satarak devrimden uzaklaşmışlardır. Bugün ortamın böyle "aydın"larla dolu olduğu bir sırada, Yılmaz Güney'in bu noktadaki büyüklüğü daha iyi anlaşılmaktadır.

Yılmaz Güney, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin mücadelesinin yükselmeye başladığı 1970'li yıllardan bu yana faşist Türk devletinin azgın saldırılarına uğramıştır. Kuşkusuz ki ona yönelen bu saldırılar tüm devrime karşı yönelen genel saldırının bir parçasıydı. 12 Mart faşist cuntası döneminde işkencelerden geçirilen, baskıya uğrayan ve yıllarca hapis cezası ile zindanlara doldurulanlardan birisi de Yılmaz Güney'dir. Daha sonra, halkların gelişen mücadelesine bağlı olarak çıkarılmak zorunda kalınan genel af ile dışarıya çıkan Yılmaz Güney, daha büyük bir hızla devrimci sinema ürünleri ortaya koymaya başlamıştır. Bu sıralarda faşist bir hakimin öldürülmesi olayıyla bağıntılı olarak, Yılmaz Güney için yine yıllarca süren bir hapishane hayatı başlamıştır. Faşist Türk devletinin zindanları, her alanda işkence ve baskının, kötü beslenme, sağlık kontrolünden yoksunluk ile vb. tamamlanan birer öldürücü kurumlardır. Birçok devrimcinin, komünistin somut ölümünün doğrudan sebebi bu durumdur. Faşist düzenin iliğine kadar sömürüp ezdiği, yetersiz beslenmek zorunda kalan emekçilerin devrimci evlatları bu zindan koşullarında, bir başka durumda giderilebilir olan hastalıkların sonucu olarak da ölmektedirler. Onların gerçek katili bu yüzden Türk hakim sınıflarının bu faşist devletidir. Yılmaz Güney de uzun yıllar işte bu koşullardaki zindanlarda yaşamak zorunda bırakılmış yüzbinlerden birisidir.

Ama yakalanıp zindana atılmak, Yılmaz Güney için "herşeyin bitmesi" anlamına gelmemiştir. O, içerde de mücadeleyi sürdürmüştür. Yeniden özgürlüğe kavuşmak için umudunu, devrimcilikten nedamet getirenlere verilebilecek "özel af"lara vb. değil, devrimci bir tarzda hapishaneden kaçma eylemine bağlamıştır. Nitekim o, 12 Eylül faşist darbesinden sonra, uzun bir dönem yapılan hazırlıkların ürünü olarak hapishaneden kaçmayı başarmıştır. Ölünceye kadarki kısa sürgün hayatında da Yılmaz Güney elinden geldiğince emperyalizme, sosyal-emperyalizme, Türk faşist devletine karşı çeşitli alanlarda, kendi düşüncesi doğrultusunda mücadele yürütmüştür.

Onun her türlü baskıya karşı olduğu kadar "satın alma" siyasetine karşı da sonuna kadar direnmesi; büyük ününe karşılık bir burjuva olup çıkma yolunu değil, ölünceye kadar işçi sınıfı ve emekçilerin devriminden yana tavır takınabilmesi,

ancak onun sanatçı yönünü devrimci bir siyasi kişiliğin üzerine yükseltmesi ile mümkündü. Gerçekten de bir dizi çok kötü örneklerin olduğu bir ortamda, Yılmaz Güney'in emperyalizme ve faşizme karşı daima mücadele eden, direnen bir sanatçı olması, onun devrimci bir siyasi kişiliğe sahip olmasıyla açıklanabilir ve böyle açıklanmalıdır.

Daha şimdiden şurası açıktır ki, Yılmaz Güney'in edebiyat çalışmaları veya sinemadaki yeri, yaşamının değişik kesitleri, kişiliğinin değişik yönleri vb. birçok kurum ya da insan tarafından araştırılacak, incelenecek, değerlendirilecektir. Biz, bugünkü görevlerimiz açısından Yılmaz Güney'in siyasi kişiliğinin, ideolojik-siyasi bakımdan teori ve pratiğinin öne çıkarılmasını; bunun incelenmeye çalışılmasını doğru buluyoruz.

Yazılarından ve pratiğinden izleyebildiğimiz kadarıyla Yılmaz Güney her türden emperyalizme karşıdır. Bugün dünyada yalnızca batılı emperyalistler ve ABD emperyalizmi yoktur. Aynı zamanda Rus sosyal emperyalizmi, emperyalist dünyanın güçlü bir parçası durumundadır. Birçok insanın, grubun, "ilericilik", "komünistlik" adına Rus sosyal emperyalizmine dayandığı bir ortamda, her türden emperyalizme karşı tavır alıp, onları emperyalist olarak mahkum etmek çok önemlidir. İşte Yılmaz Güney, teorik olarak Rus sosyal emperyalizmine de tavır alan, Rus sosyal-emperyalizminin uşaklarını "uşak" olarak mahkum edebilen Türkiye'deki sayılı devrimci aydınlardan birisiydi.

Yılmaz Güney, Türkiye'de kendilerine aydın diyen, ama aydın olmayı Marksist-Leninist olmanın karşıtı sayan, en iyi halde Kemalistlikleriyle övünen "aydın"ların tersine, kendisini komünist olarak adlandırmaktan, Marksist-Leninist olduğunu açıklamaktan çekinmeyen bir aydındı.

Türkiye'de kendilerini aydın olarak adlandıranların büyük çoğunluğu reformist-revizyonist baştaklıkta, parlamentarist hayallerle, "bu hükümet o hükümet" değişikliklerini devrimin yerine geçirme "çalışmalarıyla" yetinirken, Yılmaz Güney, yazılarında açıkça şiddete dayanan silahlı devrim fikrini savunmuştur.

Yılmaz Güney, kendisini sadece bir bölüm reformist burjuvalardan yukarda sayılan ve sayılabilecek başka bazı önemli noktalarda olumlu olarak ayıran birisi değildir. O aynı zamanda kendisine "komünist", "Marksist-Leninist" diyen bir bölüm örgüte göre bazı noktalarda olumlu bir tarzda kendini ayırabilmiştir. Bunların hangi noktalar olduğu, yapılacak karşılıklı tartışmalar-incelemeler içinde ortaya konulmak zorundadır, konulacaktır.

Bir ilk tavrın ögeleri olarak ortaya koymaya çalıştığımız bir dizi olumlu nokta, kuşkusuz ki Yılmaz Güney'in siyasal yönünün tamamı değildir. Onun devrimci mücadele yaşamı içinde hataları-yanlışları da vardır. Biz, ölen şehitlerimizin ardından yaptığımız değerlendirmelerde de Bolşevik metoda bağlı kalmalıyız. Bolşevik metod bize, böyle durumlarda da Marksizm-Leninizm açısından yapılması gerekli olanın, olgunun iki yanını da ortaya koymak olduğunu; devrimci kitlelerin gerçek temelinde eğitilmesi gerektiğini; şehitlerimizin olumlu yanları öne çıkarılıp örnek alınırken, yanlışlarına karşı da bilinçlenmek gerektiğini vb. öğretmektedir.

Örneğin Stalin, kusursuz bir işçi ve Parti için paha biçilmez bir parti işçisi" olan Telija yoldaşın ölümünün ardından şöyle diyordu:

"Parti çevremizde ölen yoldaşların ardından aşırı bir övgüyle sözetmek adet olmuştur. Olumsuz yanları gizlemek, olumlu yanları ise abartmak gönümüzdeki tazimin belirleyici özelliğidir. Tabii ki bu akla uygun bir adet değildir. Biz bu adeti gütmek istemiyoruz..." (J.Stalin, BE, c.2, s.36)

Marksizm-Leninizm açısından gerçek bize, Yılmaz Güney'in devrimci olma esas özelliğinin yanında, kendisinin doğrudan sorumluluğunu üstlendiği teori ve pratiğin olduğu gibi, örneğin Mayıs dergisi üzerinden dolaylı sorumlusu olduğu Mayıs'ın teori ve pratiğinin mutlaka eleştirilmesi gereken önemli yanlışları olduğunu söylememizi gerektiriyor. Doğrudan Mayıs dergisine ve Yılmaz Güney'e yönelik eleştirilerimiz için Bolşevik Partizan No: 13, Aralık-Ocak 1984 ile, No: 14 - 15, Mart/Nisan 1984 tarihli sayılarına bakınız.

Bugüne dek binlerce devrimci, komünist, faşist Türk devletine karşı mücadele içinde şehit oldular, oluyorlar! Biz, özellikle bugünkü koşullarda, devrim için can verme, bunu göze alıp savaşma özelliğinin bir bölüm reformist-revizyonist sağcı tarafından alaya alınması, küçümsenmesini kararlılıkla geri çeviriyoruz! Biz, aynı zamanda ölenlerimizin ardından inanılmaz efsaneler dizilmesini, kısa gün kârı için adeta "ölüm tacirliği" yapılmasını da reddediyoruz. Devrimci kitlelerin yanlış bir metod ve yanlış-eksik bilgi ile eğitilmine karşı çıkıyoruz.

Devrimciler, yoldaşlar!

Yılmaz Güney öldü, ama onun uğruna mücadele ettiği devrim mücadelesi ölmedi, ölmeyecek! Bu mücadele, emperyalizmin uşağı faşist Türk devletini yıkma; işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinç ve örgütlülük seviyeleri ölçüsünde sosyalist devrim yolunda yürüme; tüm dünyada sınıfsız komünist toplumu gerçekleştirme mücadelesi olarak sürüyer, sürecek!

Yılmaz Güney'in ölümünden duyduğumuz acı ve üzüntüyü, emperyalizme, sosyal-emperyalizme, faşist Türk devletine karşı mücadele azmine çevirelim! Bizleri her gün yeni bir acıya boğan; Türk, Kürt, Ermeni, Arap milliyetlerinden işçi ve emekçi kitlelere hayatı zindan eden faşist Türk devletini yıkmak için; sosyalist devrimin yolunda yürüyebilmek için; Komünizm hedefini gerçekleştirebilmek için işçi sınıfının bolşevik partisine ihtiyaç vardır! Güçlerimizi öncelikle böyle bir partinin yaratılması çalışmasına seferber edelim!

Yılmaz Güney'in adı ve mücadelesi yaşayacak!

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Ne cunta, ne parlamenter maskeli faşizm! Tek yol demokratik halk devrimi!

Kahrolsun emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilik!

Yaşasın proleter dünya devrimi!

Biz Yılmaz Güney'in doğrudan ve dolaylı sorumluluğunu taşıdığı siyasi teori ve pratiğin tam

bir eleştirisini, bildiride de ortaya konduğu gi bi, henüz yapmış değiliz. Yaptığımız değerlendir me, bir ilk değerlendirmedir. Mutlaka geliştiril mek ve derinleştirilmek zorundadır, ve bu yapıla caktır da.

Ama daha şimdiden, Yılmaz Güney'in görüşlerini savunduğunu söyleyenlerin, onun adına hareket edenlerin (kasdettiğimiz Mayıs dergisi adına konuşanlardır), onun ölümü ardından gelişen olay - larda, birçok yerde onun görüşleriyle uyum içinde hareket etmediğini tespit etmek zorundayız.

Mesela Batı Berlin'de yapılan Yılmaz Güney ' i anma toplantısında Mayıs adına hareket edenlerin tavrı buna örnektir.

Bu konuda Batı Berlin'deki Bolşevik Partizan okuyucularının çıkardığı bir bildiri şöyledir:

Y. GÜNEY RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİN PROPAGANDACILARI İLE BİRLİKTE ANILMAZ!

Batı Berlin'de Yılmaz Güney'i anmak için bir top lantı yapılmak istendi. Bu toplantının hazırlığı için Mayıs dergisi ve Halk-Evi adına elimize şu çağrı geçti:

YILMAZ GÜNEY'İ ANMA TOPLANTISINI HAZIRLAMAK İ- ÇİN BULUŞMAYA ÇAĞRI

Arkadaşlar,
Kara dokuz Eylül günü, içimizden biri, Türkiye Kürdistan halkının bir militanı, devrimci, se- narist, rejisör, oyuncu, yazar ... aramızdan e bediyen ayrıldı!..
Yeri zor doldurulabilecek bir can daha kaybet- tik...
Acımızı güce dönüştürebilmek için 29.9.1984 gü nü Batı Berlin'de anma toplantısı yapmak isti- yoruz. Toplantının içeriğinin ve hazırlık ça- lışmalarının görüşülebilmesi için Batı Berlin' de faaliyet gösteren tüm siyasi yoğunlukları.. buluşmaya çağırıyoruz.

MAYIS DERGİSİ HALKEVİ

Hazırlık toplantısına gittiğimizde gördük ki, Yılmaz Güney'in devrimci yaşamı boyunca karşı ol duğu, mücadele ettiği Rus sosyal emperyalizminin propagandacısı birtakım güçler de, "geniş eylem- birliği" adına bu toplantıya çağrılmıştır. Somut olarak sorulan soru üzerine, toplantı düzenleyi- cileri T"K"P'nin İ.Bilen kanadı ve PKK dışında bütün "sol" siyasi yoğunlukların toplantıya çağ rıldığını açıkladılar. Rus sosyal-emperyalizmi - nin açık propagandacılığını yapan TKP/B gibileri nin çağrıldığı bu toplantıya sözü geçenlerin çağ rılmamış olmasının hiçbir anlamı yoktu. Doğru o- lan, Yılmaz Güney'in tüm emperyalist güçleri(Rus sosyal emperyalizmini de) işçi sınıfının ve ezi- len halkların düşmanı olduğu gerçeğini gören ve gösteren devrimci bir sanatçı olduğunu gözönüne alarak, eylembirliğine yalnızca devrimci güçleri çağırmaktı. Özellikle Güney'in görüşlerini temel alıp savunduğunu söyleyen Mayıs dergisi adına ko nuşanlar, izledikleri eylem birliği siyaseti ile kendilerinin gerçekte hiç de Yılmaz Güney'in doğ ru olan görüşlerini savunmadıklarını gösterdiler.

Geniş eylem birliği adına Yılmaz Güney'in ölümün den önce yazdığı en son yazıda:

"Onlar, yani ABD ve Sovyetler, aralarındaki yoğun mücadeleye karşın, bölgede devrimci bir ge lişme sözkonusu olursa, aralarında anlaşıp geli- şen devrimci hareketleri, Filistin örneğinde ol- duğu gibi, boğmaktan çekinmezler. Her iki yan i çin de, bir proleter devrim, ya da proleter dev- rimine açık ulusal demokratik devrimler kabul e- dilemezdir. Proletaryanın nihai kurtuluşu için, Kürt ulusunun devrimci kurtuluşu için, emperya - lizme ve sosyal emperyalizme karşı savaşı önleri ne koyanlar, her iki yan için de ezilmesi gere - ken hedeflerdir..."

diyerek mahkum ettiği Rus sosyal emperyalistleri nin açık propagandacıları ile Yılmaz Güney'i an- maya kalktılar. Son yazısında:

"Ve biz, proletarya önderliği dışında herhan- gi bir siyasal gücün, Türkiye-Kürdistan'da faşiz mi dize getireceğine, burjuva anlamda bile olsa, siyasi özgürlükler ortamı yaratacağına inanmıyo- ruz"

diyerek, Türkiye'de gerçekten faşizmin yıkılışı- nı proletarya önderliğinde devrime bağlayan Yıl- maz Güney'i savunma adına yola çıkanlar; onu, pro letaryanın düşmanı olduğu açıkça belli olan ve devrim yerine reformu savunan Rus sosyal emperya lizminin uşakları ile birlikte anmanın yollarını aradılar.

Bunun için hazırlanan eylembirliği çağrı tas- lağında, Yılmaz Güney'i kendine devrimci diyen birçok grup ve kişiden ayıran temel noktalardan biri olan konuda, Rus sosyal-emperyalizmi konu - sunda tek söz edilmedi.

Biz Yılmaz Güney'i, Rus sosyal-emperyalizmi - nin açık propagandacıları ile birlikte anılma ça balarını, onun devrimci mirasına bir saldırı ola rak görüyor, mahkum ediyoruz.

Rus sosyal-emperyalizminin açık propagandacı- ları ile amaçlanan eylem birliğinin gerçekleşme- miş olması sorunun özünü değiştirmiyor.

Sovyetler Birliği Komünist Partisi (Bolşevik) Tarihi

"SBKP(B) TARİHİ/KISA DERS" ÇIKTI!!
FİATI: 10 DM

Aşağıda Hamburg'da Bolşevik Partizan sempatizanlarının, Özal'ın Hamburg'a gelmesi sırasında yapılan bir yürüyüş üzerine değerlendirmelerini içeren bir haber ile; bu yürüyüş için çıkarılan bildiriyi yayınlıyoruz.

Özal Hamburg'da protesto edildi

Askeri faşist cuntanın izniyle kurulan "sivil hükümet"in başkanı Özal, bir vesile ile Hamburg'a geldi.

Onun gelişi, çeşitli grupların katılımıyla gerçekleşen 400 kişilik bir yürüyüşle protesto edildi.

Yürüyüşe katılanların ancak 100 kadarı Türkiyeli gruplara mensuptu. Biz de çok az bir güçle propaganda yaptık. Yürüyüşün sayısal güçsüzlüğü, en başta devrimci hareketlerin giderek güç kaybetme olgusu olmak üzere, yürüyüşün hafta içinde olması ve grupların seferber edebilecek güçlerini daha iyi seferber etmeme gerekçeleri ile açıklanabilir. Ayrıca "demokrat" geçinen kitlede de hemen hemen hiçbir ilginin olmaması önemlidir. Mesela 1980 öncesi bu tür eylemlere, CHP'li geçinen kitleler bile katılırken, bugün "devrimci", "demokrat" geçinenlerin bile ilgileri azalmaktadır.

Yürüyüş, ESAS itibariyle, ANTİ-AMERİKANCI/ANTİ-CUNTACI bir karaktere sahipti. Yürüyüşte Amerikan bayrağı yakıldı. Polis yürüyüşe saldırdı ve üç kişiyi eylem yerinde tutukladı. Bunun üzerine yürüyüşte bulunan grupların bazıları — mesela Dev Sol — eylem yerinde kalarak, tutuklananların serbest bırakılması için direnmekten yana tavır takınırken, — ki bu tavır doğru idi — Dev-Yol buna yanaşmadı ve meydanı terketti. Sonuçta Dev-Sol'un önerisi taban bulmadı ve böylece yürüyüş dağıldı. Biz yürüyüşe çok küçük bir bir güçle, ajitasyon-propaganda yapmak için gittik. Aşağıdaki bildiriyi dağıttık. Yürüyüşte Almanca/Türkçe bildiri çıkaran başka hiçbir grup olmadığı için, bizim bildiriler kapışıldı. Bildiri çok kısa sürede bitti. Eylemi ortak düzenleyenler, yalnız Türkçe yazılı kısa bir bildiri çıkarmışlardı. Eylem yerinde yoğun olarak dağıtmadılar. Biz, yürüyüş sonrası bildiriyi yeniden çoğaltarak, ertesi gün Altona semtinde dağıttık.

Kısacası, eylemdeki propagandamız olumlu oldu diyebiliriz. Bundan böyle bu tür eylemlere sadece propagandacı olarak değil, gerektiğinde ve gücümüz elverdiğinde, blok olarak da katılmayı düşünüyoruz.

Aşağıda, eylemi ortak düzenleyen oportünist - revizyonist cephenin bildirisinin kısa bir eleştirisini sunuyoruz:

Bildiride değinmeden geçemeyeceğimiz İNCİLER şunlardır:

a) "12 Eylül 1980'de askeri bir darbeyle İKTİDARI GASPEDEN askeri faşist cunta, TOPLUMUN TÜM kesimleri üzerinde uyguladığı DEVLET TERÖRÜNÜ aralıksız devam ettiriyor" diyorlar.

İktidarın gaspedilmesi saçmalığını bir kenara bırakırsak; bu cümlede anlatılanlarda "askeri faşist cunta"nın SINIFLARÜSTÜ bir güç, bir iktidar olduğu anlayışı kesindir.

Çünkü, "toplumun tüm kesimleri" üzerinde "devlet terörü" estiren bir güç, ancak toplumun HİÇBİR SINIFININ TEMSİLCİSİ OLMAYAN, uzayda yaşayan bir güçtür! Aksi taktirde "askeri faşist cunta"nın, kendi temsil ettiği sınıfa da "devlet terörü" uyguladığı saçmalığına varılır.

Bu kokuşmuş revizyonist, pespaye tez, yıllardır Komünistlerin mahkum ettiği bir anlayış olmasına rağmen, 'bizim' "ATİF"in o değerli ve bir o kadar da "yüksek bilgili teorisyenleri" nasıl olmuşsa bu zırvalığı "yutuvermiştir"!!

Ama bitmedi, dahası var! Bildiri sahipleri sakın Ecevit, Demirel, Türkeş ve Erbakan'a uygulanan "terörü" "devlet terörü" olarak anlamasınlar? Biz, yazdıklarının başka bir anlama gelmeyeceğini belirtelim.

b) "4 yıldır Türkiye halkları baskıyı, terörü, işkenceyi, kısacası zamları ve zulmü yaşıyor" denilmektedir.

Sorunun bu şekilde ortaya konması, Cumhuriyetin kuruluşundan 1980'e dek şu veya bu dozajda devamlı süregelen baskı, işkence, sömürü ve zulmü gözlerden gizleme, ve aklama tavrıdır. Cuntayı da ha iyi teşhir adına da yapılsa, yapılan yanlıştır.

c) Özal "Buradaki haklarımızı savunmak bahane siyle, 1986'da başlayacak olan serbest dolaşım hakkımızı, sigorta primlerimizi, geriye dönüş yasasını Alman yetkililerine karşı PAZARLIK konusu yapmak amacındadır. Yıllardır bizleri el kapılarında çalıştırıp sömürdükleri yetmiyormuş gibi, insanca yaşama ve çalışma TALEPLERİMİZİ DE ALMAN meslektaşlarına SATMAYI AMAÇLIYOR" denmektedir.

Bu alıntıda önce bir-iki saçma mantığa değinelim. Mesela, Özal'ın bizlerin "insanca yaşama ve çalışma taleplerimizi Alman meslektaşlarına SATMAYA" kalkması saçmalıktır. Eğer Özal bizim taleplerimizin önceden savunucusu idiyse, böyle bir cümlenin anlamı olur. Yok ama Özal öteden beri bizim taleplerimizin savunucusu değildiyse — ki değildir —, bu cümle anlamsızdır.

İkincisi, bu cümlede verilen mesaj şudur: Aslında "Alman yetkilileri" "insanca çalışma ve yaşama taleplerimizi" savunur durumdalar!!! Amahın zır Özal, bu "taleplerimizi" — veya haklarımızı— satıyor!!! "Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi" sloganını bayramdan bayrama da olsa hatırlayan ATİF'in kulakları çınlasın!!

Devam edelim. Bildiri sahipleri, Batı Alman emperyalizmi demeye veya Batı Alman hükümeti demeye dilleri varmadığı için, "Alman yetkilileri", "Alman meslektaşları" deyiveriyorlar! Doğrusu bu kadarı da başarıdır. Bir de kalkıp, "sayın Alman yetkilileri" deselerdi ne dersiniz! Biz, "Alman yetkilileri" vs. ifadelerini, sadece Batı Alman emperyalizmini ve siyasi temsilcilerini akladığı için değil; aynı zamanda BÜYÜK ALMAN ŞÖVENİZMİNİN propagandasına hizmet ettiği için de RED EDİ

YORUZ!

Bilindiği gibi, II.Dünya Savaşı sırasında, Almanya'nın bir kesiminde proletarya, Rusya kızıl ordusunun yardımıyla iktidarı ele almıştır. O zamandan bu yana, Komünistler, artık Almanya'dan bir bütün olarak sözetmezler; Batı ve Doğu ayrımını yaparlar.

"Zavallı ATİF" bu 'tuzağa' da düşmekten kurtulamamış. Eh, ne de olsa, amaç hiçbir şey, eylem herşeydir(!) oportünist mantığı, onun yolunu aydınlatmaktadır.

Bizi merak ettiren bir diğer husus şudur: DKP ve Fidef gibi Rus sosyal emperyalizminin uşakları, nasıl olur da "Doğu Almanya"yı unuturlar!Birlik aşkı, bu tür "ufak-tefek" tavizleri gerekli kılacak kadar kuvvetli midir? Görünen o ki, birlik aşkı herşeye kadirdir!!!

d) Bildiride Özal hükümeti hakkında yapılan genel değerlendirme de çok ilginçtir. Şöyle deniyor: "İnsan hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alan bu YÖNETİMİN başbakanı olan Özal'ın bizleri aldatma çabalarını boşa çıkartalım."

Doğrusu çok "isabetli" bir tespit yapılmıştır! Ne de olsa, bildiri sahipleri eylemlerinin merkezine, devrimin değil de reformun propagandasını koşmuş durumdalar. Bu onların yıllardır eylemler de biraraya gelmelerini sağlayan ORTAK ÖZELLİK - TİR. Bunlara ancak böylesi "tespitler" yakışıyor.

Sonuç olarak, bu bildirinin reformist-revizyonist ve milliyetçi şöven düşüncelerin hakim olduğu bir bildiri olduğunu söylemeliyiz.

Böylesi bir bildiri temelinde "eylem" yapılmasının da gerçekten üzücü olduğunu belirtelim.

Hamburg'dan
BP sempatizanları

28 Eylül 1984

ÖZAL'IN BATI-ALMANYA 'GEZİSİNİN' AMACI NEDİR?

Özal Batı Almanya hükümet yetkilileriyle yapacağı görüşmelerde:

"Türk-Alman ticaretinin dengelenmesini, Türk işçilerinin biriken yapı tasarruflarının Türkiye de toplu konut için kullanılabilmesini ve Türkiye'de iş yapacak Alman işadamlarına Alman hükümetinin yardım edip teşvikte bulunmasını isteyecek."

Ayrıca "son yıllarda sürekli olarak Almanya'da bazı mihraklar Türkiye'deki gelişmeleri ters göstermeye çalışıyorlar. Yeni rejime karşı da sürekli propaganda yapıyorlar, Başbakan'ın gidişi, orada yapacağı temaslar, bu propagandaların dengelenmesine de yardımcı olacaktır." (2 Eylül '84 Hürriyet)

İşte faşist Özal'ın Batı Almanya gezisinin amacı budur!

Bu amacın özü nedir?

a) Batı Alman emperyalizminin Türkiye'yi bugüne kadar olduğundan daha yoğun ve insafsızca sömürmesi, talan etmesi demektir.

b) Batı Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin binbir zorlukla biriktirdikleri tasarrufların "yeni" oyunlarla, "yeni" dolaplarla yağmalanması demektir. Özal'ın işçilerin tasarruflarına el koymak için ileri sürdüğü "toplu konut fonu", bizlere Ecevit'in "halk sektörü" projesini hatırlatmaktadır. Her iki proje de, işçilerin birikimlerini yağmalamayı hedeflemektedir.

c) Batı Almanya'da çalışan Türk, Kürt ve diğer milliyetlere mensup komünistlerin, devrimcilerin faşist Türk devleti ve onun bir biçimi olan askeri faşist cuntanın sivil görünümlü Özal hükümeti aleyhine yürüttükleri faaliyetlerin Batı Alman devleti ve hükümeti tarafından daha yoğun bir takibata tabi tutulması ve giderek iyice boğulması, yokedilmesini hedeflemektedir. Faşist Özal'ın bu isteklerinin Batı Alman devleti ve hükümeti tarafından büyük bir memnuniyetle karşılanacağı başından bellidir. Nitekim Kohl, "TÜRKİYE'YE İHTİYACIMIZ BÜYÜKTÜR" diyerek bu gerçeği dile getirmiştir. Öyle ya, "terörizme" karşı savaşta ortak çıkarlar sözkonusudur. Bunun içindir ki, Özal ve Kohl hükümeti nezdinde Türk ve Batı Alman devletinin bu yönde işbirliği yapmaları çok doğaldır.

Özal hükümeti, izlediği ekonomik politika ile emperyalizme ve sosyal-emperyalizme kapıları sonuna kadar açmıştır. O böylece Türkiye'nin zenginliklerinin uluslararası sermaye tarafından yağmalanmasını sağlama almıştır. İMF'nin Türkiye için uygun gördüğü "reçete"sini harfiyen uygulayarak, işçiler, köylüler ve dar gelirli memurlar için hayatı iyice yaşanmaz bir duruma getirirken, özellikle tekelci kompradorların ceplerini ve kasalarını iyice şişirmesini sağlamıştır. Enflasyonun %50 üzerinde olduğu Türkiye'de, işçilere verilmek istenen ücret zammı, brüt olarak %25-30 civarındadır.

Özal hükümeti, komünist, devrimci ve ilerici bütün örgütlerin dağıtılması, üyelerinin işkence de hunharca katledilmesi politikasını olanca hızı ve azgınlığı ile devam ettirmektedir.

Özal hükümeti, Türk ulusu dışındaki Kürt ulusuna ve diğer milliyetlere yönelik asimilasyon politikasını bütün hızıyla sürdürmektedir. Özel olarak Kürt ulusuna yönelik saldırılar son bir ay içerisinde doruk noktasına ulaşarak kitle katliamına, soykırımına dönüşmüştür. 4000 askeri komando seferber edildiği "Şemdinli" operasyonu, 30 Ağustos günü uç noktasına ulaşarak silahlı çatışmalara dönüşmüştür. Faşist Özal hükümeti, Türk devletinin Ortadoğu'da öncelikle ABD'nin jandarması olma yönündeki politikasını büşük bir kararlılıkla izlemektedir. Mesela "Şemdinli" operasyonunda Türk ordusunun İran ve Irak Kürdistanı sınırlarına kadar taşması bunun açık bir kanıtıdır.

Yine Özal hükümeti, Türk devletinin, Kıbrıs'ın kuzeyini kendine bütünüyle bağlama emperyalist politikasının kararlı savunucusudur.

Kısacası Özal hükümeti, askeri faşist cunta - nın sivil görünümünden başka birşey değildir.

Bizler bu gerçeğin de bilincinde olarak, Özal hükümetine karşı yürütülecek mücadelenin işçi sı nıfı önderliğinde demokratik halk devrimi mücade lesine bağlı ele alınması gerektiği görüşündeyiz.

Bu perspektifle, açıktır ki mücadeleyi sadece cuntaya karşı yürüten, faşist Türk devletinin si lahlı mücadele ile parçalanması hedefini tamamen bir kenara bırakan, oportünist ve revizyonistler le Özal hükümetine karşı da gerçek anlamda bir mü cadele sözkonusu olamaz.

Son olarak faşist ve KATİL Özal'ın Batı Alman ya ve Hamburg "gezisi"ni nefretle kınayarak, hay kıralım:

KAHROLSUN ASKERİ FAŞİST CUNTANIN SİVİL GÖRÜ - NÜMLÜ ÖZAL HÜKÜMETİ!

KAHROLSUN ŞEMDİNLİ VE İRAN, IRAK KÜRDİSTANI SINIR BOYLARINDA YAPILAN SOYKIRIMI!

DEVRİMCİLERİN İDAMINA SON! İŞKENCEYE SON! SİYASİ TUTUKLULARA ÖZGÜRLÜK!

Hamburg
BP Sempatizanları
3/9/1984

##########

(S.15'ten devam) BÖLGEMİZDEKİ GREVLER...

yen bizlerin; "grevin en ön saflarında" yer alıp grevi şurada ya da burada kontrolümüz altına almaya ve yürütmeye imkan var mıdır?

Görüşüme göre bu soru teşkilatımız içinde tartışılması ve cevap bulunması gereken sorunlardan birisidir. Yıllardan beri Batı Almanya'da çalışan örgütlü sempatizanlarımızın ve Parti üyelerinin, Batı Almanya'da bulundukları sürede yürüttükleri sendikal mücadele yeterli midir? Batı Almanya'da bulunan 2 milyon civarında Türkiyeli işçinin ve Batı Alman komünistlerine yardımcı olmamız bu çalışma biçimiyle yeterli midir?

Genelde toparlarsam:

Grev hareketi, Batı Alman tekelci burjuvazisinin özellikle bir kanadının kendisi için kullandığı ve kendi potasında erittiği bir hareket olarak sona erdi.

Tabii ki bu hareket içinde aktif olarak çalışan işçilerin ve sendikacıların bir kesimi, daha doğrusu ufak bir azınlığı, bu mücadele içinde sendika ağalarını biraz daha iyi tanıdı. Bunlara ML bilimi taşınabilse, ufak bir kesimi en azından süreç içinde Marksist-Leninist saflara gelebilirdi. (Fakat bu soruna yazımın içinde değinmiştim.) Ama bugünkü şartlarda olsa olsa bazıları ya revizyonistlerin, ya da oportünistlerin safında yer alabilirler. Bu da Batı Almanya'da Komünist bir partinin inşasının kaçınılmaz bir görev olarak Batı Alman proletaryasının önünde durmaktadır. Bize de büyük bir sorumluluk düşmektedir.

Sorumluluğumuzu yerine getirmede daha da gecikmeyelim!

..'den Şefik
2.7.1984

##########

(s.26'dan devam)

(3)- Ayrım Çizgileri, S.15'te bu rapordan geniş alıntılar yayınlanacak.

(4)- Mao Zedung, "Çengtu Konuşmaları: Stalin Sorunu Üzerine", Schramın Mao Konuşuyor'unda, s.101.

(5) Hoca, Seçme Eserler, c.2, s.860-1, Tiran.

(6) "SBKP'nin 50. Yıldönümü (1903-1953)", SBKP Merkez Komitesinin Ajitasyon ve Propaganda Dairesi ve Marks-Engels-Lenin-Stalin Enstitüsü, New Century Publishers, 1953. Yayıncının notu, s.2

(7) age, s.28.

(8) age, s.29.

(9) age, s.30.

(10) J. Stalin, SSCB'de Sosyalizmin Ekonomik Sorunları, International Publishers, 1952, s.30.

(11) (age, s.26)

(12) "SSCB'de Sosyalizmin Nihai Zaferi Üzerine"de Stalin'in yaptığı alıntı. Pravda, 14 Şubat 1938, J.V.Stalin, Eserler, c.14, s.320'de. Red Star Press, London.

(13) age, s.26.

(14) Pravda, 13 Ocak 1954, s.4.

(15) "Doktorlar ve Profesörler Kılığındaki Katiller ve Aptal Ajanlar", age, s.1.

(16) age, s.29.

(17) Eserler, c.14, age, s.321.

(18) Pravda, 28 Mart 1953, s.1.

(19) Pravda, 3 Nisan 1953.

(20) age.

(21) age.

(22) "Stalin'e Karşı Kampanya ve Uluslararası Komünizm"de "Kişiye Tapma ile İlgili Kruşçev'in Gizli Konuşması", Columbia University Press, 1956, s.2.

(23) age, s.28.

(24) age, s.29.

(25) age, s.64.

(26) age.

(27) age, s.64-65.

(28) age, s.80.

(29) age, s.84.

(30) age, s.20.

(31) age, s.22.

(32) age, s.23-24.

(33) age, s.24.

(34) Bolşevik, 15 Eylül 1948, s.51.

(35) age, s.28.

(36) Bu, Ayrılık Çizgileri, S.15'te gösterilecek.

##########

(s.35'ten devam) 12 EYLÜL'ÜN 4. YILDÖNÜMÜ

Bir bölüm sosyal-faşistle, devrimci bazı laflarla üstü örtülmeye çalışılan ince reformizmin damgasını vurduğu bir platform temelinde eylem birliği gerçekleştiren Menşeviklerin, yazının sonunda "ilkesiz temeldeki eylem birliklerini red" etmesi ve "Yaşasın halk güçlerinin doğru temeller üzerinde yükselen eylem birliği" şiarını atması, laf ile pratik uyumsuzluğunun en güzel örneklerinden biridir!

##########

PKK İÇİNDEKİ GELİŞMELER VE OPORTÜNİST-REVİZYONİST CEPHENİN TAVRI ÜZERİNE BİRAZ DAHA

PKK, kendisinden ayrılanlara karşı şiddet eylemlerine devam ediyor. Enver Ata'nın öldürülmesinden sonra, 7 Ağustos'ta da Batı Almanya'da Zülfü Gök adlı eski bir PKK'lı öldürüldü. PKK bu cinayeti de savundu.

Bu, PKK ile oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurları arasındaki çelişmeleri derinleştirdi. Aralarını açtı. Revizyonist-oportünist cephenin hemen bütün unsurları, PKK'nın bu eylemlerini "mahkum" ettiler. 12 Eylül'ün dördüncü yıldönümünde, PKK, oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurları tarafından eylembirliğinden dıştalandı.

PKK, gerek Enver Ata'nın, gerekse Zülfü Gök'ün öldürülmesini yayın organlarında saldırgan bir şekilde savunur, bunlara teorik gerekçeler getirmeye çalışırken (bu gerekçeler üzerinde geçen sayımızda durduk); oportünist-revizyonist cephenin diğer unsurları da son cinayetleri kendi açısından PKK'yı tecrit etmenin bir aracı olarak kullanmaya çalıştılar. Ve yayınlarda, çıkardıkları bildirilerde bu eylemleri teşhir eden tavırlar takındılar. Bu tavırlar PKK tarafından bu gruplara karşı da — fırsat bulunduğunda — saldırı ile cevaplandırıldı.

Mesela Batı Berlin'de "PKK karşı-devrimci saldırılarını sürdürüyor" başlıklı bir bildiri dağıtan Partizan menşevikleri, PKK taraftarlarının sopalı-bıçaklı saldırısına uğradılar.

Gelişen olaylar, ve oportünist-revizyonist cephenin çeşitli unsurlarının takındığı tavırlar, onların ilkesizliğine yeni örnekler verdi. Bu yüzden, bize önemli görünen bazıları üzerinde durmak istiyoruz.

****

DEVRİMCİ İŞÇİ İLE PKK ARASINDAKİ TARTIŞMA: PRAGMATİST-OPORTÜNİST İKİ GRUBUN BİR BİRİNİ SUÇLAMASI

****

Devrimci İşçi, 23 Haziran 1984 tarihli 24. sayısında, "Malum bir anlayış üzerine" başlıklı bir yazı yayınladı.

Devrimci İşçi, bu yazıyı yazmasının sebebi olarak şunları söylüyordu:

"Bir süredir PKK ve bu grubun çeşitli ittifaklarının yayın organlarında Devrimci Harekete karşı, ideolojik-siyasal bir polemiğin sınırlarını fazlasıyla aşan ve saldırı halini alan bir kampanya sürdürülmektedir. Yazılarda hakim olan dil ve mantık, Türkiye ve Kürdistan solunda yabancı olmayan, tanıdık bir mantıktır. Solun geniş kesimlerinde çeşitli derecelerde varolan, topluma, halka, diğer sol örgütlere ve kendi örgüt içi ilişkilerine belli bir bakış tarzına denk düşen bu anlayış, belki de en uç ifadesini ve çarpıcı sonuçlarını PKK'da bulmaktadır.

Bizi bugün böylesi bir yazı yazmaya itin sadece PKK yayınlarında dile gelenler değildir. Bugün özellikle bu örgütün yönetimi, kendi tabanına, militanlarına karşı belli bir pratik tavır almaya başlamıştır. 12 Eylül sonrası yazdıkları ve pratik davranışlarıyla aşılmaya çalışılan bir döneme yeniden dönmek anlamına gelebilecek bu tavır gerçekten ilginçtir." (agd, s.18)

Yazının devamında:

"Bugün PKK yayınlarında dile gelen eğilimin bir tek gruba ait olmadığı bilinmelidir. BÜTÜN BİR SOLA ÇEŞİTLİ DERECELERDE EGEMEN OLAN BİR BAKIŞ AÇISI İLE KARŞI KARŞIYAYIZ" deniyordu. Okuyucu bu radaki bu tezi akılda tutmalıdır. Çünkü Devrimci İşçi'nin "bütün sola... egemen olduğu"nu söylediği bu "bakış açısı" konusunda daha sonra söyledikleri ilginçtir. Bunun üzerinde biraz ilerde duracağız.

Devamla, Dev-İşçi kendilerinin Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi içinde "sol içinde belli bir bakış açısını egemen kılmaya çalıştıkları nı" belirterek FKBDC pratiğini övüyor, ve şunları söylüyor:

"Bizler açısından sorunun diğer bir önemli yanı, PKK ile girmiş olduğumuz bir yılı aşan ortak çabalarımız ve faaliyetliliğimizdir. Bugün gelinen noktada bu ilişkinin bütün boyutlarında olmasa bile, ele aldığımız sorun itibariyle kısmi bir değerlendirmesi kaçınılmaz gibi görülüyor. Çünkü gerek FKBDC pratiğinin, gerek bu süreçte girdiğimiz diğer güç ve eylem birliklerinin bizler açısından önemli bir unsurunu sol içi ilişkilerde belli bir bakışı egemen kılma çabası oluşturuyordu. Bu konuda PKK da diğer gruplar gibi belli bir eleştiri özeleştiri süreci içinde idi ve 1,5 yıllık süreçte özellikle FKBDC olarak çeşitli sol içi olumsuzluklara karşı ortak tavırlar geliştirilmeye çalışılmıştır. Oysa bugün bu tavırlarda belli değişiklikler gözleniyor." (ay)

Yani kısaca toparlanırsa, Dev-İşçi'ye göre:

* Türkiye 'sol' hareketi içinde, solun tümüne — şu veya bu ölçüde — egemen olan, "diğer örgütlere ve kendi iç ilişkilerine ilişkin yanlış bir bakış açısı mevcuttu(r)".

* Dev-İşçi (ya da daha doğrusu bugün Dev-Yol'un Dev-İşçi'de kalan kesimi) bu yanlış bakış açısına karşı mücadele etmiştir. FKBDC içinde ve FKBDC olarak bu noktada doğru bakış açısını hakim kılma çabası verilmiştir.

* Bu konuda PKK da diğer gruplar gibi bir özeleştiri süreci içinde idi. Ve fakat şimdi gelinen noktada bu doğru tavırlardan uzaklaşma, 12 Eylül öncesine dönme (PKK açısından) sözkonusudur.

Dev-İşçi'nin bu şekilde özetlenebilecek görüşleri, hiçbir noktada gerçeği olduğu gibi yansıt-

mamaktadır.

Birinci olarak, bugün "en uç ifadesini ve çarpıcı sonuçlarını PKK'da bulan" yanlış bakış açısının, hiç ayrımsız 'bütün sol' içinde egemen olduğunu söylemek kesinlikle yanlıştır. Ve bu noktada 'sol' içinde bugün artık en azından bu noktada belirlenmiş olan kalın ayrım çizgilerini ortadan kaldıran; ve aslında hiçbir somut isim verilmediği için, PKK dışındaki bütün oportünist - revizyonist grupların — bu arada en başta da — Dev-İşçi'nin temeli üzerinde yükselmiş olduğu Dev Yol'un bu noktadaki pisliklerinin üzerini örtmeye yarayan bir tespittir. Bu genellikteki böyle bir tespit; hiçbir grubu somut olarak karşısına almayan, ve (PKK dışında) hiçbir gruba "acı vermeyen", herkesin bu hali ile katılabileceği — tabii, kendisini dışta tutup, diğerlerini kastederek — bir tespittir. Biz, komünistler olarak, bu konuda teorik tavrımızı Menşeviklerle ayrılığımız ertesinde berrak bir şekilde ortaya koyduk. Yaptığımız da dediğimize uygun oldu. Bu yüzden biz, en azından bu konuda tavrımızı berrak bir şekilde formüle ettiğimiz 1981 ortalarından bu yana, bu konuda doğru Marksist-Leninist tavrı savunuyoruz, uyguluyoruz, ve "bütün sol" içinde oportünist ve revizyonistlerle aynı kefe içinde yer almayı kesinlikle reddediyoruz. 12 Eylül öncesi için de, bu noktada ayrım sız bir genel tespit, görüşümüze göre bu noktada varolan farklılıkları gözlerden gizleyen bir tespittir. Dev-İşçi bunu yapmak zorundadır, çünkü bu konuda henüz geçmişin hesabını vermemiştir. Biz geçmişin unutulmasından-unutturulmasından yana değiliz. Bu yüzden bu konudaki gerçekleri ortaya koymuş olduğumuz 1981 Kasım'ında yayınlanmış olan bir yazıdan yeniden şu alıntıları yapmak istiyoruz:

DEĞİŞİK DEVRİMCİ TEŞKİLATLARA KARŞI TAVIR

Bugün Türkiye'deki hemen hemen tüm devrimci teşkilatlar teorik olarak, devrimci teşkilatlar ve kişiler arasındaki çelişmelerin şiddet kullanılmadan, barışçı yöntemlerle çözülmesinden yana olduklarını yazmakta, söylemektedirler. Yine devrimci teşkilatlar teorik olarak, devrimciler arasındaki şiddet kullanımının karşı devrime hizmet ettiğini de kabul etmektedirler.

Ama iş pratiğe, uygulamaya geldi mi değişmekte; teorik olarak savunulanlar geçerliliğini yitirmektedir. Bunun bir dizi örnekleri vardır. Bütün örnekler birbirine benzediğinden biz sadece bir kaç örnek verip; tümünün ortak noktalarını ortaya koymaya çalışacağız:

Devrimci teşkilatlar arasındaki çatışmalarda adından en çok söz edilen, bu konudaki en kötü örnek olan örgüt kuşkusuz PKK (UKO ya da Apocular diye de biliniyorlar. YN) dır. Bu örgüt kendi dışındaki hemen hemen bütün devrimci teşkilatlardan devrimcilere karşı şiddet eylemleri yürütmüş, bu karşı devrimci eylemlerde onlarca devrimci hayatlarını kaybetmiştir.

Bu örgüt TDKP (HK),TKP/ML Hareketi (DHB), KUK gibi örgütlerle resmen savaşa girmiş, bu örgütlerle PKK arasındaki çatışmalar karşılıklı olarak birbirlerine sistemli şekilde pusular kurup kadrolarını yok etmeye yönelmiştir.

PKK'nin eylem çizgisinde sistemleşen bir şekilde kendini gösteren diğer devrimci teşkilatlara fiili saldırı, kendi dışındaki tüm devrimci teşkilatlara karşı şiddet kullanma, bu teşkilatın aşırı milliyetçi görüşlerinden kaynaklanmaktadır. Bu teşkilat Kürdistan'ı sömürge; kendisi dışındaki tüm devrimci güçleri ise ya sosyal-şoven (eğer örgütlenmede milliyet ayrımı yapmıyor ve tüm Türkiye'de milliyet temelinde değil, sınıf ayrımı temelinde örgütlenmeyi savunuyorsa) ya da milli hain (eğer PKK gibi milliyet ayrımı temelinde örgütlenmeyi savunuyor ve fakat PKK dışında örgütleniyorsa) görmekte idi. (Şimdiki görüşlerini tam bilmiyoruz)

Bu örgütün kuruluş bildirisinde bu konuda şunlar söylenmekte idi:

> "PKK'nin yerine getirmesi gereken görevlerden biri de halkımızı kendi ulusal özüne (abç) suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal-şoven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır. Ve ikna yöntemi ile çözülmesi gereken halk saflarındaki sorunlardan ayırır."

Burda "halk saflarında" görülmeyen ve "ivedilikle dağıtmak" için "şiddet" kullanılacağı bildirilen örgütler; gerçekte PKK dışındaki devrimci örgütlerin hemen hemen tümüdür. PKK'nın pratiği kendi programını doğru bulmayan herkesi düşman gören bir pratik olmuştur. Ve PKK çeşitli devrimci örgütlerle çatışmasında bu örgütlerin "sosyal-şoven" "ajan provokatör" vs. olduğunu iddia ederek karşı devrime hizmet eden, devrimciler arasında çatışma körükleyen tavrını teorik olarak gerekçelendirmeye çalışmıştır.

PKK'nın HK ile giriştiği ve Türkiye devrimci hareketine çok ağır zararlar veren çatışmaları sırasında çıkardığı bir bildiri bu konudaki anlayışlarını sergilemek açısından ilginçtir. PKK sözü geçen bildiride şu iddiaları ileri sürüyordu:

> "Diğer sosyal şoven akımlar gibi, ajan provokatörlerin yönetimindeki (abç) HK hareketinin de ülkemizdeki varlık nedeni Türk sömürgeciliğidir. Efendilerine karşı görevlerini, çıkarlarını her alanda tam anlamıyla savunarak yerine getiren bu ajan provokatörler..."
>
> "Bir çok köylerimizde taş ve sopalarla kovulan bu MİT örgütlenmesi..."
>
> "Yalnızca 1979 yılı içinde dört devrimcinin katli bile "HK"nu yöneten ajan provokatörlerin cezalandırılmadıkça saldırılarını sürdüreceklerini açığa koymaktadır. Ama devrimciler onlara anladıkları dilden ve hak ettikleri cezayı vereceklerdir." (Nisan 1979 da dağıtılan "Yurtsever Kürdistan Halkına" başlıklı bildiriden. Bildiri Ulusal Kurtuluşçular imzası ile dağıtılmıştı)

Görüldüğü gibi PKK'nın karşı devrimci eylemlerini haklı göstermek için kullandığı mantık basit, anlaşılır bir mantıktır. Onlara göre HK'nun yöneticileri ajan provokatördür. HK 1979 yılı içinde dört devrimci öldürmüştür. Bu ajan provokatörler cezalandırılmadıkça saldırılarını sürdüreceklerdir. Onun için cezalandırılmaları gerekir. Bu "cezalandırma" pratikte kendini HK'dan kişilere pusu kurup, katletmek biçiminde gösteriyordu.

Hiç bir ispat gereği duyulmayan iddialar (ajan provokatör-MİT vs) ve feodal-küçük burjuva intikamcılık (onlar dört devrimci öldürdü - biz de onlardan öldüreceğiz!). İşte bu iki unsur, PKK nın aşırı milliyetçiliği ile birleşince PKK'nın kendi dışındaki devrimci örgütlere karşı uyguladığı eylem çizgisi çıkıyordu ortaya.

Kendi dışındaki devrimci örgütlere karşı böyle tavırlar takınan PKK ne yazık ki bu konuda yalnız değildi. PKK bu konuda yalnızca en olumsuz örnek olarak diğerlerinden ayrılıyordu.

PKK ile çatışmaya giren örgütlerden bir olan TDKP (HK) da bu konuda önemli olumsuzluklar içinde idi (hala da öyledir). PKK ile çatışmasında HK'na; PKK'nın HK'na saldırması ve şiddet uygulaması, PKK'yı "MİT ajanı teşkilat" "ajan provokatör teşkilat" ve "karşı devrimci"ilan etmek için yetti. Onlar bu tezlerinin "ispatı" olarak PKK'nın HK taraftarlarına ve diğer devrimcilere saldırılarını gösterdiler. İspatlamadıkları bir çok dedikodu yaydılar. Biz, HK ile PKK (UKO) arasındaki çatışmanın nasıl başladığı konusunda tam bir bilgiye sahip değiliz. Bu konuda her iki taraf ta önce karşı tarafın kendisine saldırdığını, saldıranların cezalandırılmasının doğru olduğunu savundular. Bizce önce kimin saldırdığı önemlidir ama tayin edici değildir. Devrimci tavır, -eğer devrimcilerin birbirlerine saldırmaları, birbirlerini kırmaları gerçekten yanlış görülüyorsa- devrimci görülen bir teşkilattan fiili bir saldırı gelmesi halinde. daha sonra

ona fiili saldırı ile cevap vermek, intikam almak değildir. Yapılması gereken sorumluluğunun bilincinde davranarak girişilen saldırıyı karşı devrimci eylem olarak eldeki bütün araçları kullanarak teşhir etmek, eylemi yapanları, bunu savunanları tecrit etmeye çalışmaktır. Yapılması gereken intikam uğruna provoke edilen çatışmayı daha da genişletmek ve körüklemek değil, çatışmanın gelişmesini önlemek için elden geleni yapmaktır. HK-önce PKK'nın HK'na saldırdığını var saysak bile- yanlış davranmış, intikamcı bir şekilde çatışmayı körüklemiştir. HK da teorik olarak "halk saflarındaki çelişmelerin şiddet yöntemlerine baş vurmadan çözülmesi"ni savunduğundan, PKK ile girdiği çatışmayı haklı göstermek için PKK'nın "karşı devrimci" olduğunu ilan etti.

Onlar bu tespiti yaparken, esasta PKK'nın izlediği siyasi çizgiden çok, PKK'nın HK'na karşı tavrını kıstas olarak aldılar. Böyle bir kıstas tabii ki herhangi bir teşkilatın genel niteliğini belirlemek için yeterli bir kıstas değildir.

HK bu hatalı, kolaycı, ispat gereği duymadan "provokatör" "karşı devrimci" vs. yaftaları asan tavrını yalnızca PKK'ya karşı kullanmadı. Onun bu tavrı siyasi-ideolojik ayrılıkları olan diğer devrimci teşkilatlara karşı da kendini gösterdi.

Mesela HK, Partizan'la tabanı arasına bir duvar çekebilmek; ve tartışmayı engelleyebilmek için önce Partizan'ın "provokatif" eylemlerinden söz etti, daha sonra yer yer Partizan'dan arkadaşlara saldırma yolunu tuttu; bu saldırılar bir olayda bir Partizan sempatizanının HK taraftarlarınca pusu kurup öldürülmesine dek vardı. Sorunun HK -Partizan arasında bir çatışmaya dönüşmemesi, ancak Partizan'ın görüşlerini savunduğu teşkilatın bundan önceki yönetiminin sorumlu tavrı sonucudur.

Yukarda PKK'nın kendi dışındaki devrimcilere karşı eylem çizgisini belirleyen üç unsurun aşırı milliyetçilik, feodal-küçük burjuva intikamcılık, ve ispatsız iddialar ileri sürmek olduğunu belirtmiştik. HK'da bu üç unsurdan ikisi, ispatsız iddialar ileri sürmek, bunlar üzerine siyaset inşa etmek ve intikamcılık kendini göstermektedir.

HK bugün de olumsuz tavırlarını sürdürmekte,PKK'dan sonra şimdi de Devrimci Halkın Yolu'nu "provokatör" teşkilat olarak değerlendirmekte; ama iddialarını ispatlama gereği duymamaktadır.

Devrimci teşkilatların birbirlerine karşı tavırları, birbirleriyle ilişkileri konusunda Dev Yol da geçmişte olumsuz bir tavır izlemiştir. Dev Yol taraftarları yer yer 'ioeolojik-siyasi' görüş ayrılıklarını şiddet yöntemleri ile çözmeye kalkmışlardır. Geçmişte H.Yolu dergisi ve Kurtuluş dergisinin görüşlerini savunan devrimcilere Dev Yol taraftarları silahla saldırmış; bu gruplardan bazı devrimciler bu saldırılarda hayatlarını kaybetmişlerdir.

Elazığ'da bir miting sonrasında bütün devrimci grupların devrimci olarak değerlendirdikleri Ali Rıza Koşar adlı devrimci , Dev Yol taraftarı bir unsur tarafından katledilmiştir.

Kars'ta TKP/ML'in görüşlerini savunan Ergun Altun yine Dev Yol taraftarlarınca katledilmiştir.

Dev Yol'un yöneticileri bu gibi, kendi taraftarlarınca düzenlenen karşı-devrimci eylemleri hiç bir dönemde ve hiç bir şekilde mahkum etmemişlerdir. Bu eylemleri yapanlar ise, bu eylemleri doğru eylemler olarak savunmuşlar; ve eylemlerin yönelidiği kişiler hakkında ispatsız, ipe-sapa gelmez iddialar ileri sürmüşlerdir.
Ama aynı Dev Yol yöneticileri, diğer grupların taraftarlarından kendi gruplarına sempati duyan herhangi bir kişiye bir tek saldırı bile gelse, bunu o grubu 'provokatör teşkilat' olarak ni -

telemek için yeterli gerekçe saymışlardır.

Bu konuda Dev Yol'un tavrı için tipik bir örnek olarak Hasan Çakmak adlı Dev Yol taraftarı bir devrimcinin 15 Ocak 1979'da Tunceli'de Partizan taraftarı bir devrimci tarafından önce işkence edilmesi, sonra katledilmesi olayıdır.

Bu olay önce bölgesel olarak; sonra da merkezi olarak TKP/ML I. Merkez Komitesi tarafından derhal 'karşı-devrimci bir kat - liam eylemi' olarak nitelendirilmiş; bu olayın failleri ile bağlar kesilmiş; ve olayın faili devrimci çevre içinde teşhir ve tecrit edilmiştir. TKP/ML I. Merkez Komitesi, karşı-devrimci bu eylemin failini hala devrimci gördüğünden, "kısasa kısas", "intikam" anlayışına da karşı çıkmış; bu olayın failinin karşı-devrimci bir eylemin sorumlusu olarak devrimci çevre içinde teşhir ve tecrit edilmesi yolunu tutmuştur. TKP/ML I. Merkez Komitesinin bu tavrı, Dev Yol tarafından 'kısmi olarak savunma' şeklinde nitelendirilmiş; ve Dev Yol bizzat TKP/ML tarafından mahkum edilen bu olaydan yola çıkarak "Partizan grubu"nun (TKP/ML'yi kastediyorlar) "devrimci bir örgüt" olarak değil, "adi bir cinayet örgütü olarak" değerlendirildiğini ilan etmiştir. Onlar "Partizan grubu" dedikleri TKP/ML'in yönetici kademelerinin bu konuda takındığı tavrı "sorumsuzluk" olarak değerlendirmişler (bkz. "Halk güçlerinin birliği önündeki engeller yıkılacaktır", Partizan Yayınları, No: 6) ; Hasan Çakmak'ın katledilmesi karşı-devrimci olayının failinin 'cezalandırılması'nı talep etmişlerdir. Onların 'cezalandırma'dan anladığı ise 'kısasa kısas', yani Hasan Çakmak'ı öldürenin öldürülmesidir. Bu anlayış proleter devrimcilerin değil, feodal kafalıların ya da küçük burjuvazinin anlayışıdır. Bu şekilde bir davranış; devrimcilerin halk içinde zaten yaygın olan feodal intikamcılık, kan davası anlayışlarına teslim olması, ve bu anlayışları daha da yaygınlaştırması demektir. Bunun da ötesinde, Dev Yol'un, TKP/ML'i ve Partizan'ı doğru bulup savunan bir kişinin yaptığı karşı-devrimci bir eylemden yola çıkarak, bütün bir devrimci teşkilatın niteliği konusunda sonuca varması, gayri-ciddi bir tavırdır. Bu tavrın temelinde, her devrimci grubun kendi tabanını elinde tutabilmek için diğer devrimci gruplarla arasına kalın düşmanlık duvarları örme çabası yatmaktadır. Devrimci grupların büyük çoğunluğu, diğer devrimci grupları 'karşı-devrimci' ilan edebilmek, eylem birliklerinden dıştalayabilmek, tabanları arasında tartışmayı engelleyebilmek için dört gözle fırsat kollar durumdadır. Ve "ilk fırsat"ta da 'cinayet örgütü', 'provokatör', 'ajan', 'MİT'le işbirliği', vb. damgalar yapıştırılmaktadır. Devrimci çevre içinde ispatsız iddialar konusunda duyarlı olma, ispatsız iddiayı kesinlikle kabul etmeme, ispatsız iddianın iftira olarak reddedilmesi yönünde bir anlayış ve eğitim de olmadığından, bu gibi gayri-ciddi yaftalar, küçük-burjuva şeflerin hedeflediği doğrultuda 'başarıya' ulaşmakta, devrimci örgütlerin tabanı birbirine düşman olmaktadır.

İspatsız iddialarla çalışma, ve feodal intikamcılık duygularını körükleme konusunda bir başka olumsuz örnek Devrimci Halkın Birliği'dir. Bunlar da aynı HK gibi, PKK ile çatışmaya girmişler - dir, ve iki taraf birbirinden onlarca devrimci katletmiştir. DHB de PKK'yı karşı devrimci ilan etmiş, bunda da kıstas PKK'nın DHB'ye fiili saldırısı olmuştur. DHB, PKK(UKO) bizzat DHB'ne karşı fiili saldırıya geçmeden önce onun karşı devrimci olduğunu söylemiyordu. Tersine, doğru bir şekilde HK'nu PKK(UKO) ile çatıştığı noktasından eleştiriyordu. Ne zaman ki PKK DHB'den de devrimcilere karşı silah çekti, işte o noktada DHB PKK'yı karşı devrimci ilan etti. DHB için de devrimciliğin kıstası görüldüğü gibi "kendi grubuna karşı" tavırdır.

Geçmişte devrimci teşkilatlar arasındaki ilişkiler konusunda

olumsuz ornekler daha uzatılabilir. Ama buna gerek yoktur. Çünkü bu tavırların hepsi birbirine benzetmektedir.

Geçmişte bu konuda bizim tavrımıza gelince:

TKP/ML henüz bölünmediği dönemde, TKP/ML'in birinci Konferansta (şubat 1978) seçilen birinci Merkez Komitesi döneminde, devrimciler arasındaki ilişkilerin nasıl ele alınması gerektiği konusunda gerek teorik olarak gerekse pratik olarak esasta doğru bir tavır ortaya konmuştu. Bu tavır devrimci gruplar arasındaki çatışmaların karşı devrime hizmet edeceği anlayışından yola çıkarak, mümkün olduğunca provokasyondan kaçınma, diğer gruplarla çatışma ortamı yaratacak eylemlerden kaçınma; intikamcı davranmama şeklinde bir tavırdı. Gerek Halkın Kurtuluşu'nun, gerek Dev-Yol'un olumsuz tavırları karşısında aynı sorumsuzluk içine girilse idi, bu gruplarla TKP/ML arasında çatışma mümkün ve muhtemeldi. Bu gruplarla TKP/ML arasında bir çatışmanın çıkmamış olması, o dönemdeki -içinde bugünkü Bolşeviklerin bulunduğu- TKP/ML'in yönetiminin doğru yaklaşımı ve tavrı sonucudur.

Partizan Yayınları 6'da, TKP/ML'in bu tavrı belgeleri ile ortaya konmaktadır. Nitekim TKP/ML yönetiminin bu doğru tavrı sonucunda Dev-Yol'un "adi cinayet örgütü" suçlaması geri çevrilmiş, Dev-Yol bu tespiti kaldırmak zorunda kalmıştır. Aynı şekilde HK nun "Partizan" adı altında TKP/ML'i "provokatör teşkilat" olarak değerlendirme yönündeki gelişmesi sonuçlanmamıştır.

Bizim geçmişte bu konudaki tavrımız temelde doğru bir tavır olmasına rağmen, yeterli değildi. Sorun yer yer yalnızca bizimle diğer gruplar arasında çatışma çıkmasının engellenmesi olarak kavrandı. Diğer grupların kendi aralarındaki çatışmalarda yer yer tavırsız kalındı. Devrimci görülen gruplar çatışmama yönünde yeterince zorlanmadı. Dışımızdaki devrimci grupların çatışmalarını adeta "oh olsun" tavrı ile seyredenler bizim içimizde de vardı. Bu konuda ne içimizde ve ne de dışımızda yeterli bir eğitim yapılmadı. Nitekim TKP/ML'in bir sempatizanının Dev-Yol sempatizanı bir devrimciyi katletmesi olayı bu konuda yanlış görüşlerin bizim içimizde de olduğunun belgesi oldu.

Bizim bu konuda tek eksik ve yanlışımız bu olmadı. Bunun dışında TKP/ML 1.Merkez Komitesi 8.toplantısında (1979 sonu) PKK'nın "ajan provokatör örgüt" olduğu tespitini yaptı. Bu tespit yapıldığında PKK'nın kendi belgeleri yeterince incelenmemişti, eylemleri konusunda da yeterli bilgi yoktu. Eldeki belge ve verilerle PKK'nın "ajan provokatör örgüt" olduğunu ispatlamanın imkanı yoktu. İspatlanabilir olan bir tek şey vardı: PKK, kendi dışındaki devrimci örgütlere karşı şiddet yöntemlerini kullanmayı red etmiyor, tersine bunu doğru bulup uyguluyor. Bu yöndeki eylemleri karşı devrimci niteliktedir.

İspatlanabilir olan şeyi savunacak yerde; ispatlanamaz bir iddia ileri sürülerek, PKK'nın genel niteliği hakkında böyle bir sonuca varmak, ciddi Marksist-Leninist bir tavır değildi. 1.Merkez Komitesinin bu tavrı, diğer örgütlerin hemen tümü PKK'nı karşı devrimci olarak değerlendirmesi karşısında yalnız kalmanın getirdiği baskı; ve diğer yandan da PKK'nın yer yer bizzat bizim arkadaşlarımıza karşı saldırı eylemlerinin gelişmesi sonucu ortaya çıkan bir tavırdı. Bu tavır, bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar tarafından eleştirilen bir tavır oldu. Bugün Bolşevik saflarda olan yoldaşlar 1.Merkez Komitesinin PKK konusunda aldığı bu kararın Marksist-Leninist yöntem açısından ilkesel sakatlığa sahip olduğunu (araştırma yapmadan sonuç koyma) savundular. Bu kararın kaldırılması yönünde bir mücadele yürüttüler. buna rağmen karar çoğunluk kararı olarak yürürlükte kaldı. Böylece "ispatsız iddia" ileri sürmede TKP/ML 1.Merkez Komitesi de diğer devrimci gruplarla en azından bu konuda aynı paralele düşmüş oldu. Geçmişte devrimci gruplar arasında var olan çelişmelerin çözümü konusunda TKP/ML tarafından yapılan en önemli hata

lardan biri bu idi.

Biz geçmişte devrimci grupların arasındaki çelişmelerin ele alınmasında ortaya çıkan olumsuzluklar konusunda yukarda verdiğimiz örneklerden yola çıkarak, bu olumsuzlukların nasıl önlene bileceği sorusuna şu cevapları veriyoruz:

1. Bütün devrimci gruplar, devrimci gruplar arasındaki çelişmelerin barışçı yöntemlerle, şiddet kullanılmadan çözülmesini ilkesel bir sorun olarak gördüklerini açıklamalıdır.

2. Bütün devrimci gruplar, kimden gelirse gelsin, kim başlatırsa başlatsın, devrimci gruplar ve devrimciler arasındaki çatışmaların karşı devrime hizmet ettiğini ilkesel olarak kabul etmeli ve açıklamalıdır.

3. Bütün devrimci gruplar, bu sorunu "ilkesel bir sorun olarak görmeyen" gruplara karşı ortak tavır almalı; onları en geniş çevrede eldeki bütün araçlarla teşhir ve tecrit etmelidir.

4. Tüm devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci gruplar arasındaki çatışmalarda da tavır takınmalı; çatışan grupları çatışmaya son verme yönünde zorlamalıdır.

5. Herhangi bir devrimci grubun, bir diğer devrimci gruba; ya da herhangi bir devrimci gruptan kişilerin, bir diğer devrimci gruptan kişilere yaptığı fiili saldırılar karşısında; bizzat saldırı sırasında saldırıya uğrayanların kendini koruması, savunması en tabii hakkıdır. Saldıranlar, saldırı içinde karşı devrimci konumdadırlar. Saldırı esnasında olan olayların sorumlusu, saldırıyı düzenleyenlerdir. Ancak saldırıya, intikamcı bir şekilde karşı saldırı ile cevap verilmesi red edilmelidir.

6. Devrimci gruplar, kendi dışlarındaki devrimci grup ve kişilere fiili saldırılarını haklı çıkarmak için; saldırılanlar hakkında "ajan" "ajan provokatör" "MİT'le işbirliği" "ajan provokatör örgüt" "karşı devrimci" vs. gibi değerlendirmeler yapmaktadırlar. Bu değerlendirmeler genellikle gerekçelendirilmemekte, en iyi halde sözü geçen kişi veya örgütün, bu değerlendirmeyi yapanlara yaptığı saldırı gerekçe olarak gösterilmektedir. Bu tavır red edilmelidir.

İlke olarak, ispatlanmayan iddialar red edilmeli; ispatlanmayan iddiaları yargı olarak ileri sürüp, bunun üzerine siyaset inşa edenler, iftiracı ve gayrı ciddi olarak değerlendirilmeli, bu tavır içinde olanlara karşı ortak tavır takınılmalı; bunlar teşhir, tecrit ve mahkum edilmelidir.

7. Herhangi bir teşkilat veya kişinin "karşı devrimci" "ajan provokatör" vs. olarak değerlendirilmesi için, o kişi veya örgütün belli karşı devrimci eylemler yapması yeterli değildir. Şurası bilinmelidir ki, yer yer devrimciler de karşı devrimci nitelikte eylemler yapabilirler. Sorun onların bunu düzeltip düzeltmeyeceği sorunudur.

Herhangi bir örgüt veya kişinin "karşı devrimci" olduğunu söylemek için, o kişi ve örgütün, hakim sınıflarla birleştiğini; düzeni savunduğunu; ya da herhangi bir emperyalist gücün ajanı olarak hareket ettiğini ispatlamak gerekir.

8. Herhangi bir teşkilat, bir diğer devrimci teşkilat hakkında yaptığı "karşı devrimci" değerlendirmesi konusunda tüm devrimci harekete karşı sorumludur. Böyle bir değerlendirme, suçlama karşısında tüm devrimci teşkilatlar, değerlendirmeyi yapan teşkilatı, iddiasını ispatlama yönünde zorlamalı, gerekçe, delil talep etmelidir. Bu yapılmazsa, suçlamayı getiren örgüt hakkında ortak tavır takınılmalı, teşhir ve tecrite yönelinmelidir.

9. Saldırıya uğrayan örgüt ya da kişi açısından tutulması gereken yol; saldırana aynı şekilde cevap vermek olmamalıdır. Tutulması gereken yol en geniş devrimci kamu oyu içinde teşhir ve tecrit yolu olmalıdır.

10. Bu konuda eğitime önem verilmeli. Devrimciler arasında, kamu oyu önünde -en ağır ve fakat gerçekten temelli polemiği de içeren- açık ideolojik mücadelenin ve eylem birliğinin önündeki engeller yıkılmaya çalışılmalıdır.

İşte gerçek durum böyledir. Hal böyle iken hiç ayrımsız "bütün bir sola çeşitli derecelerde egemen olan bir bakış açısı"ndan sözetmek, gerçeklerin çarpıtılması, ve Dev-İşçi açısından kendi kendine verilmiş bir "günah affettirmebelgesi"dir!

İkinci olarak: FKBDC'nin bu noktada doğru bakış açısını yerleştirmek için çaba sarfettiği bir safsatadır. FKBDC bu konuda, onu oluşturan grupların sağlam bir özeleştirisi temelinde değil, her birinin, diğerlerinin "günahları"na gözyumup affettiği yoz bir uzlaşma üzerine kurulmuştur. Bu yüzden de onun bu noktada "doğru düşünceyi hakim kılma çabası" bir masaldır.

Biz, Haziran 1982'de yayınlanan "Anti-Faşist Birleşik Direniş Cephesi Platformunun Eleştiri - si"nde bu konuda şunları söylüyorduk:

> Bugün bizim açımızdan şurası açıktır ki, Devrimci Yol ve PKK, devrimciler arası ilişkilerde, Türkiye'deki en sorumsuz örgütlerin başında gelmektedirler.
>
> Bugün PKK, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu taşımaktadır. Aynı şekilde, Devrimci Yol, onlarca devrimcinin katledilmesinin sorumluluğunu sırtında taşıyan bir örgüt durumundadır.
>
> Bu örgütlerden, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitleleri, devrimciler, bunun hesabını vermelerini istemektedirler. Bu örgütler şimdiye kadar hiçbir yerde, açıkça, devrimci bir tavır ile, on - larca devrimcinin öldürülmesinin gerektirdiği sorumlulukla bağdaşır bir şekilde devrimci kitlelere hesap vermemişlerdir.
>
> Böyle bir sorumluluk içinde bulunan bu örgütler, özeleştiri adına, "Platform"da konuyu büyük bir umursamazlık ve pişkinlik için de geçiştirmek için şöyle demektedirler:
>
> "Son derece önemli tarihi gelişmelerin yaşandığı bir dönemde sol güçler olağanüstü bir dağınıklık ve bölünmüşlük içinde o - lumsuz bir tablo sergilemişlerdir. Bu bölünmüşlüğün iç çatış - malara kadar vardırılması halk yığınlarını olumsuz bir biçimde etkilemiş, sol güçlerin iktidar alternatifi olmalarını engelle miştir." ("Platform", s.2)
>
> "Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi; temel görüşlerini geliştirme, oluşturma sürecinde idiler. Herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu. Grup lar arası yoğun bir rekabet havası egemendi...." ("Çağrı", s.1)
>
> Görüldüğü gibi, yüze yakın devrimcinin, kendisine devrimci diyen "sol güçler" tarafından öldürülmesinin hesabı, eğer buna bir 'hesap' denebilirse, işte böyle verilmektedir.
>
> Bu "iç çatışmalar"ı kim yapmıştır?
>
> Kimdir onlarca devrimcinin ölümüne sebep olanlar?
>
> Örgütleme Komitesinin yayınladığı yazıda bunlara cevap yoktur. Yani devrimciler arası çatışmaları örgütleyen örgütün kendisi, Örgütleme Komitesi içinde karşımıza geçmekte; "geçmişte çok fena şeyler oldu" demeye getirmektedir. Sorunu bütün "sol"un aynı şekilde yaptığı işlermiş gibi göstererek, genelleştirmekte; böylece kendisini kenardan temize çıkarmaktadır. Sanki kendi görüşlerini pratiğe geçirmek demek, devrimci öldürmek demekmiş gibi; devrimci katliamını meşru göstermek istercesine, "herkes kendi teorik görüşlerini pratiğe geçirmenin yollarını arıyordu" denmektedir.
> Onlarca devrimcinin ölümünden sorumlu olanlar, bu konuda açık ve köklü bir hesap vermedikleri sürece, içinden bal akan birlik sözcükleri de kullansalar; kitleleri zayıf yanlarından vurmak için birlik üzerine dokunaklı sözler de söyleseler; gerçek birliğin, devrimciler arasındaki kardeşçe dayanışmanın en amansız düşmanları olarak tanınmaya devam edeceklerdir.
> Hangi sebep ve niyetle olursa olsun, PKK ve Devrimci Yol'un bu konudaki sorumluluğunun devrimci kitlelerden gizlenmesine hizmet eden bir belgeye imza atanlar da, aynı sorumluluğu paylaşıyor demektir.
>
> Komünistlerin böyle bir sorumluluğu paylaşmaları düşünülemez.

Üçüncü olarak: PKK'nın sözü geçen konuda bir özeleştiri süreci içinde olduğu Dev-İşçi'nin bir uydurmasıdır. PKK gerçekte bu konuda özeleştiri yapmamıştır. Bu konuda biz geçmişte "Birkom hakkında düşüncelerimiz" başlıklı bir yazıda şu tespitleri yapmıştık:

> PKK değişik milliyetlerden emekçi yığınların ortak örgütlenmesini savunan bütün devrimci grupları "Türk solu" olarak nitelemiştir. (Bkz. Manifesto, s.43)
>
> PKK "ulusal şöven" olarak niteledigi bu gruplara karşı mücadele görevinin nasıl yerine getirileceğini şöyle açıklıyordu:
>
> "PKK'nın yerine getirmesi gereken görevlerden birisi de halkımızı kendi ulusal özüne karşı suç işlettirecek hale getiren faşist, sosyal-şöven ideolojileri ve güç mihraklarını ne pahasına olursa olsun ivedi olarak dağıtmaktır. PKK bu güçlerle savaşmayı bir şiddet sorunu olarak ele alır ve ikna yöntemiyle çözülmesi gereken halk safları arasındaki sorunlardan ayırır." (Manifesto, s.53) (abç)

Burada söylenenler açıktır.

Burada PKK, "ortak örgütlenme" diyen tüm devrimci örgütlerle kendi arasındaki çelişmenin; halk arasındaki çelişmeden **başka**; ikna yöntemiyle çözülmesi gereken çelişmeden **başka** tür bir çelişme olduğunu söylemektedir. Bu çelişmeyi şiddet ile çözülecek olan, düşmanlarıyla, düşman sınıflarla arasındaki çelişme olarak nitelemektedir.

Ve şimdi "tüm anti-faşist güçlerle birlik" çığırtkanlığı!

En katıksız ve katıklı Kemalist örgütlerle; Menderes'i "ikinci kuvayi milliyeciliğimizin önderi diye niteleyen Kıvılcımlılarla, 1961 Anayasasının "demokratik yorumcusu" "eski tüfek"lerle; Kemalizmi devrimci olarak tanıtan "yeni tüfek"lerle birlik!

PKK pratikte eski görüşünden vazgeçmiş; bunlarla birliğe yanaşmıştır. Buna karşılık diğerleri de PKK'nın (ve bu arada Dev Yol'un da) geçmişteki devrimci katletme eylemlerinin üzerine sünger çeken "platformları" imzalama lutfunu göstermişlerdir.

Al gülüm, ver gülüm!

Yaşa ve yaşat!

Ama dört örgütün yöneticilerinin bazı belgelere imza atmaları yeterli değildir.

Hatalar devrimci kitlelerin önünde açıkça eleştirilmeli; özeleştiri ile aşılmalıdır.

Örgütleme Komitesi içindeki örgütler platformlarında:

"Geçmişte hareketlerin çoğu henüz oluşum halinde idi" türünden "girizgahlarla", Ecevit'vari "geçmişe sünger çekme" planını uygulamaya kalkışıyorlar.

El altından "PKK'nın özeleştiri yaptığını" yayıyorlar.

- ve işte özeleştiri diye gösterilen (ya da geçiştirilen) yer:

> "Ayrıca sosyal-şövenizme ve reformist küçük-burjuva milliyetçilerine karşı verilen mücadelede, onların, kutsal ittifaklar kurup şiddet temelinde bize saldırmalarına, bu konuda her türlü tahriki yapmalarına, devrimci yöntemleri tümüyle dıştalamalarına karşılık biz, onların ideolojik mücadeleyi rayından çıkartıp şiddet temelinde bir mücadele haline getirme oyunlarına gelmemeliydik. Zorunlu savunmalar dışında, misilleme biçimindeki bir anlayışa bile yer verilmemeli, bazı yörelerde gelişen bu anlayışları önlemeliydik. Hareketin genelde böyle bir saptaması olmasa bile, mahalli düzeyde gelişen bu anlayışlar, mücadelemize zarar vermiştir.
>
> Sosyal-şövenlerin provokasyonlarına Dersim'de 'UDG'nin saldırılarına, Mardin'de parti çizgisinin gelişmesine ters düşmesine rağmen, şiddet temelinde karşılık verildi. Bunlar, zorunlu savunma mücadeleleri olsa bile, biz, bu durumların ortaya çıkmasına önceden olanak vermemeli, şiddet temelindeki mücadeleyi kesmeli, bu konuda her türlü çareye başvurmalı ve mücadeleyi ideolojik temelde tutmayı başarabilmeliydik. Bu, hareketimizin ve ulusal kurtuluş mücadelemizin daha çok çıkarına olacaktı. Bu konuda esas saldırgan, ideolojik mücadeleyle yetinmeyip onu şiddet temelinde yürütmek isteyen sosyal-şövenizm, feodal-komprador ve küçük burjuvaziden kaynaklanan eğilim, esas şiddet ögesini geliştiren bu kesimler olmasına karşı, biz daha uyanık olmalı ve bu tip yöntemlere itibar etmemeliydik." (Politik Rapor, s.116/17) (abç)

Özeleştiri denilen budur! Bu özeleştiri değil, devrimci yığınlarla alay etmektir.

Manifesto'dan yukarıya aktarılan tespitler "hareketin merkezi saptaması" değil de nedir? Sorun, örgütün bazı mahalli birimlerine; karşısındakinin tahrikine gelmeye indirgenip, geçiştirilemez.

Bütün bunlar, Bir-Kom'un "ilkesiz cephe" örgütleme komitesinin "ilkesiz" yurtdışı uzantısı olduğunu göstermektedir; "birlik" adına ilkesizlikler içinde yüzüldüğünü göstermektedir; komünistlerin görevinin böyle bir birliğe girmek değil; böyle bir birliği teşhir etmek olduğunu göstermektedir.

(Bolşevik Partizan 9/10, s.36-37)

- Buna ekleyecek birşey yoktur! PKK özeleştiri yapmamıştır. Dev-Yol bunu bile bile PKK ile cephe oluşturmuştur. Şimdi —o zamanlar çok reklamı yapılan bu "cephe"!!!nin dağılma sürecinde— PKK'nın geçmişte yaptığı "özeleştiri"den uzaklaştığı

tespiti, işe yaramaz bir özür arayışından başka birşey değildir.

Dev-İşçi daha sonra kendi açısından; kendisinin ve PKK'nın "cephe" çalışmalarını nasıl gördü günü değerlendiriyor. Dev-İşçi 12 Eylül sonrasın da bir birlik eğiliminin geliştiğini tespit ettikten sonra şunları söylüyor:

"Böylece cunta sonrasının iki yılında sol kesimde tabandan ve tepeden esen bir "birlik" eğilimi etkin oldu.

İşte, PKK ile bir ittifak ve vepheleşme çabaları, solda tabanda ve tepede hakim olan böylesine bir "birlik" psikolojisinin zemininde gündeme gelmişti. Bizim açımızdan ise sorun, böylesine kendiliğinden ve bir savunma içgüdüsü olarak ortaya çıkan birlik eğilimini yakalayabilmek ve ona devrimci bir içerik vermekti. Bu devrimci içerik de sadece birliğin siyasal programının radikalliği ile değil, bir araya gelenlerin geçmişteki düşünce ve eylemlerinin köklü bir değerlendirmesi, Türkiye toplumu karşısında halk demokrasisi açısından köklü bir kimlik değişikliği yapabilmeleri de demekti." (agd)

Biz, ortaya çıkan cephe programının eleştirisinde, sözkonusu cephe programının tutarlı anti-emperyalist, anti-faşist, devrimci bir program olmadığını ortaya koyduk. (Bkz. BP 16/6) Bu yüzden Devrimci İşçi'nin cephe konusunda amacı olarak tespit ettiği şey, gerçekle uyuşmamaktadır. Gerçek, Dev-Yol (Devrimci İşçi)'nin, cepheye katılan diğer oportünist-revizyonist örgütler gibi, varolan yenilgi ortamında ortaya çıkan "birlik" eğilimleri karşısında, kendiliğinden gelişmenin kuyruğuna takılmış olması, ve en çok birlikçi görünümü ile parsa toplamaya çalışmış olmasıdır. Bu "birlik"in sağlanması için arada varolan farkların, görüş ayrılıklarının üstünün örtülmesi; karşılıklı olarak eski "günah"ların affedilmesi yöntem olarak seçilmiştir. Cephe, "geçmişin köklü değerlendirmesi" temelinde değil; geçmişteki pisliklerin üstünün örtülmesi temelinde kurulmuştur. Cephe girişimi geçmişin doğru bir değerlendirmesinin önünde bir engel olmuştur. Gerçek durum budur. Hal böyle iken, Devrimci İşçi'nin "geçmişin köklü bir değerlendirmesi"nden sözetmesi, bunu kendi açısından cephe çalışmasının bir amacı olarak koyması; gerçeklerin çarpıtılmasıdır. (Ama Dev-İşçi'nin kendisi açısından burada söyledikle rinden sonuncusu; "köklü bir kimlik değişikliği yapabilme", bir anlamda doğrudur. Dev-Yol'in 12 Eylül öncesi çizgisinde varolan Euro-komünist unsurlar, 12 Eylül sonrasında adım adım geliştirilip, sistemleştirilmiş, ve ortaya açık Euro-komünist bir çizgi çıkmıştır. Bu anlamda, ama yalnızca bu anlamda, Dev-Yol'da (daha doğrusu onun Devrimci-İşçi kesiminde) bir "kimlik değişikliği" sözkonusudur. Bu kimlik değişikliği, oportünizm-revizyonizmin biçim değiştirmesi şeklinde bir kimlik değişikliğidir.)

Dev-İşçi, kendisinin cephe çalışmasına katılma motivlerini ortaya koyduktan sonra, PKK'nın bu konudaki motivlerini araştırma işine girişiyor. Dev-İşçi'nin bu konuda söyledikleri kısaca toparlanırsa şöyle:

PKK 12 Eylül öncesinde "devrimci" hareketten tecrit olma sürecine girmişti. 12 Eylül sonrasında hakim sınıfların devrimci harekete saldırabilmesi için en çok malzeme bu grupta vardı.12 Eylül sonrasında da tecrit süreci sürdü. Bu durumda "PKK açısından BİRLİK, TECRİTTEN KURTULUŞUN TEK YOLU İDİ."

Burada söylenmesi gereken ilk şey, Dev-İşçi'nin böyle bir değerlendirmeyi şimdi, PKK'nın "cephe"yi bozduğu noktada yaptığıdır. "Cephe"yi kurduklarında, Dev-İşçi'nin en azından dışa karşı böyle bir değerlendirmesi yoktu. Ve zaten böyle bir değerlendirmesi vardı ise, buna rağmen, bu temelde PKK ile birlik oluşturdu ise, bu onun ilkesizliği anlamına gelir. Eğer bu Devrimci İşçi için, gelişmeler temelinde yapılmış yeni bir değerlendirme ise; o zaman Dev-İşçi yazısında bunu tespit etmek; ve kendisinin PKK ile cephe çalışmasına girdiği noktada, en azından PKK'nın pragmatist tavrını desteklediği için özeleştiri yapmak zorundadır. Ama Dev-İşçi böyle birşeye ihtiyaç duymuyor.

Birlik için PKK'nın geçmişe ilişkin bir özeleştiri yapması zorunlu idi. "Yapıldı da!" "Ama bugün gelinen noktada bu özeleştiriye çok geçici bir taktik olarak başvurulduğunu gösteren bir sürece giriliyor."

Burada Dev-İşçi, yukarıda tavır takındığımız, PKK'nın geçmişine ilişkin özeleştiri yaptığı şeklindeki masalını bir kez daha tekrarlıyor. Ama masal tekrarlanma ile gerçeğe yakınlığı artmaz! Bu masalı Dev-İşçi anlatmak, tekrarlamak zorundadır, çünkü şimdi ayrılığı açıklayabilmek için, kendisinin ittifak kurduğu PKK'nın şimdikinden — lafta ve eylemde — değişik olduğunu göstermek zorundadır.

PKK, cephe çalışmaları içinde pragmatizmin örneklerini verdi. Pragmatizmin en açık örneği, "Acilcilerin kendi içlerinde ortaya çıkan bir ayrılıkta, ayrılanlardan birini vurmaları üzerine Cephe tarafından yapılan açıklamaya imza atması" dır.

Gerçekten de PKK'nın bir başka örgüt içindeki çatışmayı kınayan böyle bir bildiriye imza atması, ilkesiz, faydacı bir tavırdır. Ama bu yalnızca PKK açısından değil, bu bildiriye imza atan birçok örgüt açısından, bu arada —geçmişi ile hesaplaşmayan— Dev-İşçi açısından da kesinlikle gecerli bir tespittir.

Biz burada sözü edilen açıklama hakkında, bu açıklamanın hemen ertesinde şu tespiti yapmıştık:

"Birleşik Direniş Cephesi"nin yanlış bir tavrı üzerine

Kasım 1982'de "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi" adına "Örgüt içi ve örgütler arasındaki ilişkilerde devrimci tutum üzerine" başlıklı bir özel sayı yayınlandı. Bu özel sayının girişinde şu tavır takınılıyor:

"13 Ekim 1982 tarihinde THKP-C Acilciler örgütü ile bu örgütten ayrılan bir grup arasında meydana gelen olayda Müntecep Kesici adlı bir devrimci ölmüştür. Olaydan sonra ayrılanların bir bölümü ile Acilcilerin yaptığı ortak açıklamada 'Dönemin olumsuz yanlarına karşın, ülkemiz devrimci hareketleri nin aşma yolunda büyük mesafeler katettiği, sol içi çatışmaların giderilme çabalarının bulunduğu bir dönemde, oluşan bu gelişmenin sorumluluğu ağırdır. Sorunun bilincindeyiz' denilmiş ve 'sorumluluğun ağırlığını yükleniyoruz' denerek ortak bir özeleştiri yapılmıştır.

Bizler, olayın ayrıntısına girmeyi uygun görmüyoruz, ama bu olayın daha önce meydana gelmiş benzeri olaylardan farklı ele alınması ve ciddi bir politik değerlendirme yapılması gerektiğine inanıyoruz. Yaşadığımız dönemin özellikleri nedeni ile, sadece bu olaya karşı tavır alışı yetersiz ve eksik bulmaktayız. Ve bu olay karşısında tavır, gerek dönemin özellikleri gerekse Türkiye devrimci hareketinde gelenekleşmiş köklü bazı yanlış eğilimlere son verme açısından, daha önce benzeri olaylara takınılan tavırlardan farklı olmalıdır.

Özel sayıda daha sonra dönemin özellikleri sayılıyor. Bugün görevin "örgütlü mücadeleye ve örgütlenmeye olan inancı korumak ve pekiştirmek" olduğu söyleniyor. Kriz döneminden geçildiği söyleniyor. Ve sonuç olarak herkesin 'kendini yenilgiye uyarlaması' gerektiği tespiti yapılıyor.

Daha sonra FKBDC, örgüt içi, örgütler arası çatışmalara karşı çıkıyor; hep birlikte karşı çıkılması gerektiğini belirtiyor.

Önce, bu konunun yavaş yavaş FKBDC'ni oluşturan gruplar içinde de bilince çıkması, olumlu bir gelişmedir. FKBDC adına çıkan bir özel sayıda örgüt içi ve örgütler arası çatışmalara karşı tavır alınması olumlu birşeydir.

Ama özel sayıda savunulan görüşler bir dizi noktada da sakattır. Şöyle ki:

** Özel sayıda bu tavır, "dönemin özellikleri" ile, bugün birliğin gerekli olduğu ile, vs. açıklanıyor. Bu tavır bugünkü bu tavrın yenilgi gerçeği, ve grupların tek tek zayıflığı sonucu takınılan bir tavır olduğu konusunda bir fikir yaratıyor.*

** Bu, FKBDC'ni oluşturan grupların bu konuda geçmişte yaptıklarının hesabını devrimci kamuoyu önünde hala vermedikleri, hala özeleştiri yapmadıkları bilindiğinde, büsbütün kötüleşiyor.*

Özel sayıda yer alan "Bugün şunu belirtebiliriz ki, eğer devrimci hareketler 1975'lerle başlayan bu çatışmalara başlangıçta kararlı bir biçimde ortak tavır almayı başarabilselerdi, daha sonraki olumsuz gelişmeler önemli ölçüde engellenebilirdi" şeklindeki ifade özeleştiri değil; çeşitli grupların karşılıklı birbirlerinin günahlarını bağışlama açıklamasıdır. Bu olumsuz bir tavırdır.

** Birleşik Direniş Cephe özel sayısında "birlik" değişik örgütlerin yayın organlarında "saldırgan ve tahrik edici" bir dil kullanımına karşı çıkmaya kadar varıyor. Saldırgan ve tahrik edici dilden ne anlaşıldığı açıklanmadıkça, böyle bir 'birlik' isteği doğru değildir. Siyasi polemik tabii ki saldırgan olacaktır. Oportünizm; Marksizm-Leninizmin saldırılarına karşısında tabii ki tahrik olacaktır. Bu konuda 'barış' önerisi, tam oportünistçe, "ideolojik mücadeleden vazgeçelim, şimdi birlik zamanı" çağrısıdır.*

** Bizce en önemli sorunlardan biri de şudur:*

Biz "Devrimciler arasındaki çelişkiler nasıl çözülmeli?" şeklinde bir tartışmayı 1981 Kasım'ında başlattık. Ve bu konuda görüşlerimizi Bolşevik Partizan 14/4'te yazılı olarak tüm devrimci kamuoyunun denetimine sunduk. Örgütlere bu konuda tavır takınmaları için özel çağrı yaptık.

Bir ortak açıklama önerisi hazırlayarak örgütlere sunduk. Aynı öneriyi, Haziran 1982'de Bolşevik Partizan sayı 16/6'da basıp bütün devrimci kamuoyuna açtık. Bütün bunlar konusunda FKBDC ve onu oluşturan örgütler hiçbir tavır takınmadılar. Biz bu tavrı ciddi bir tavır olarak görmüyoruz. Bizim çağrımız hala geçerlidir. Bir kez daha kamuoyu önünde bütün örgütleri ortak çağrı önerimiz konusunda tavır takınmaya çağırıyoruz.

(Bolşevik Partizan 3/4, s.65)

Dev-İşçi şunları söylüyor: "Kürdistanlı bir çok grubun ortak hastalığı... daha baştan daha baştan belli bir devlete bağlanmalarıdır." "PKK ilk ortaya çıkışında bölge devletlerinin uzantısı bir örgüt olmamakla, öte yandan da Sovyetlere atfettiği modern revizyonizm tespiti ile kendini bu olumsuzluktan muaf tutan birkaç örgütten biri idi."

"Ama bu bağımsızlıkçı eğilimi, PKK'nın yurtdışına çıkmasıyla birlikte giderek terketmiştir. Önce bölge devletlerinden ya da etkin Kürt örgütlerinden bazılarına lanse olma ile başlanan bu süreç, modern revizyonizm tespitlerinin hasır altı edildiği bir Sovyetseverliğe dönüşmüş, sonunda yayın organında 'Kürt ulusal hareketinin dış desteksiz yaşayamayacağı ve Türkiye'de iç desteğe güvenemeyeceği' gibi tezlerle resmi bir ifadeye kavuşmuştur."

Burada Dev-İşçi, PKK'nın "sovyetseverlik" gibi özelliklerinin süreç içinde ortaya çıktığını söylemektedir. Buradaki tartışma açısından önemli olan sorun, cephe kurulduğu dönemde bu konuda durumun ne olduğu sorusudur. Burada sözü edilen konularda PKK, Dev-İşçi onunla cephe kurduğunda bugünden ayrı şeyler mi savunuyordu? Dev-İşçi yazısında durumun böyle olduğunu göstermeye çalışıyor. Yaptığı siyasi sahtekarlıktır. Biz, Bir-Kom kurulduğunda yayınladığımız eleştiri yazısında; daha kurulma aşamasında, bu birliği oluşturan gruplar arasında çeşitli konularda görüş ayrılıkları olduğunu, ve fakat bunların üzerinin örtüldüğünü açıklamıştık. Ayrılık noktalarından birinin de Sovyetler Birliği'nin değerlendirilmesi olduğunu belgeli olarak ortaya koymuş, şöyle demiştik:

> Onlar kendilerini ayrı gruplar olarak var eden sebeplere hiç değinmiyorlar; aralarında ayrılıkların var olduğunu, birleştiklerini söyledikleri yazılarında, açıklamalarda belirtmiyorlar. Yeri geldi mi, "birlik" adına, geçmişe "sünger çekme" yolunu tutuyorlar. "Birlik" adına ilkelerde pazarlığa girişiyorlar. "İlke"lerinden vaz geçmeksizin, ortak açıklamalarda onunla çelişen bir başka "ilke"ye imza atıyorlar. Birlik adına, herkesin kendine göre yorumlayacağı ve "kendine göre doğru" olan çok-anlamlı, çok-yorumlu ifadelerle dolu bildiriler çıkartarak "birlik" durumunu idare etmeye çalışıyorlar.
>
> Bütün bu söylediklerimizin birer iftira olmadığı, açık bir gerçeğin belirtilmesi olduğu ortadadır.
>
> **Örneğin, "sosyalist güçler", "sosyalist hareket" meselesini ele alalım.**
>
> Bu konuda Devrimci Yol'un görüşü şöyledir:
>
> "Sovyetler Birliği uluslararası planda bugün dünyada devrimin merkezi ya da kalesi değil; dünya devrimi hareketinin ayakbağıdır, zinciridir. Emperyalizmin eline son Afganistan ve Polonya olaylarını olduğu gibi yeni yeni kozlar vermekte ve onun güçlenmesine hizmet etmektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s.5)
>
> Bu konuda PKK'nın görüşü de şöyledir:
> "Ekim devriminin açtığı temel üzerinde gelişen sosyalist inşa (bugün —BN) dünyanın 1/3'ine hakim durumdadır." (PKK Programı, s.8)
>
> "Başta Sovyetler Birliği olmak üzere bütün sosyalist ülkeler, emperyalizme karşı mücadelede dünya devrim güçlerinin daha sıkı birliğini yaratmak; ideolojik, politik ve eylemsel planda daha güçlü ve ortak hareket edebilmek için, kendilerinden beklenen öncü görevini daha aktif bir biçimde yerine getirmelidirler." (Politik Rapor, s.26)

"Her ne kadar sosyalist ülkeler arasında bugün için tam bir birlik yoksa da, dünyayı devrimle değiştirme mücadelesinde, bu ülkelerin varlığı belirleyici bir güç oluşturmaktadır." (Program, s.8)

Görüldüğü gibi, "Sovyetler Birliği" birisi için dünya devriminin ayakbağı; diğeri için dünya devriminin belirleyici bir gücüdür.

Ama hem Dev-Yol ve hem de PKK "sosyalist güçler" şeklindeki muğlak bir formülasyona imza atabilirler ve buda "birlik" istemek olur!

Ya da örneğin Rus sosyal emperyalizminin Afganistan işgali ve Polonya'daki durum meselesini ele alalım.

PKK için durum şudur:

"Yeri gelmişken, Sovyetler Birliği'nin halk kurtuluş hareketlerine yapılan yardımlar kategorisinden olan, Afganistana yaptığı yardım üzerine birkaç söz söyleyelim.

Sovyetler Birliği gibi tüm sosyalist ülkelerin, ulusal kurtuluş hareketlerine, bağımlı ve sömürge ülkeler halklarına gerektiğinde ideolojik, politik, maddi ve askeri yardımda bulunmaları enternasyonalist bir görevdir. Eğer bunu yapmazlarsa, görevlerini yerine getirmemiş, veya yetersiz yaparlarsa görevlerini tam olarak yerine getirmemiş olurlar.

Bu çerçevede Sovyetler Birliği'nin Afgan halkına ve kurtuluş mücadelesine sağladığı yardım ve destek, emperyalizmin Afganistan'a müdahalesini durdurmuş; iç gericiliğin güçlerini zayıflatarak, onların iktidar olup Afganistanı emperyalizmin ve gericiliğin bir kalesi haline getirmelerini engellemiş, Afgan devrimcilerinin mücadelelerini zafere götürmelerine elverişli bir ortam yaratmıştır. Bu durumun olumsuz ve tartışılacak hiçbir yanı yoktur. Bugün Afganistan'da bazı sorunlar varsa, bunun nedeni Sovyet yardımı değildir; bunun nedeni dışta emperyalizmin müdahalesi, içte ise devrimcilerin yetersizliği - dir." (Politik Rapor, s.26/7)

Aynı konuda Devrimci Yol için de durum şudur:

"Sovyetler Birliği ... emperyalizmin eline son Afganistan ve Polonya olaylarında olduğu gibi, yeni yeni kozlar vermekte ve onun güçlenmesine hizmet etmektedir." (Devrimci İşçi, Nisan 1982, s.5)

Görüldüğü gibi, Rus sosyal emperyalizminin Afganistan'ı kendisine bağımlı bir ülke haline getirmek için giriştiği işgal eylemi birisi için enternasyonalist yardımdır ve bunu yapmazsa ayıp olurdu; diğeri için ise, bu hareketle emperyalizmin güçlenmesine hizmet etmiştir.

(Bolşevik Partizan 9/10, s.35)

Yani, PKK'nın "sovyetseverliği", Dev-İşçi'nin yazısında ortaya koymaya çalıştığı gibi, son dönemde ortaya çıkmış birşey değildir. Son dönemde bu konuda tavır — özde değişmemiş — sadece biraz daha berraklaşmıştır. O kadar!

Dev-İşçi daha sonra yazısının devamında "PKK'da olan sol'a da şamil" başlığı altında yaptığı genellemelerle Marksizm-Leninizme karşı — ve komiktir ki Marksizm adına!!! — burjuva demokrasisini savunan bir pozisyondan saldırıyor.

Dev-İşçi diğer şeylerin yanında şunları söylüyor:

".. PKK'da sergilenen uygulamalar sadece bu öğüte özgü bir orijinalite değildir. Bu tür uygulamaların en tam sonuçlarını, uluslararası Marksist hareketin tarihinde görebileceğimiz gibi, bu günkü uygulamalarda da görebiliriz. 1924 sonrası Sovyetlerinde, resmi tezlere aykırı düşenlerin toplama kamplarına gönderilmesi, kurşuna dizilmesi, ya da toplum dışına itilmesi, daha yakın tarihte Kamboçya'daki Pol Pot rejiminin katliamları, ya da ülkemiz solunun geniş bir kesiminin kendileriyle farklı düşünen insanları mezarlarını kazdırarak vurmaları, tutuklamaları, hepsinde ortak olan bir düşünce sistematiğinden kaynaklanmaktadır." (ay)

Burada Dev-İşçi, hiçbir ispat gereği duymadan 1924'te Bolşeviklerin uygulamaları ile Pol Pot'un uygulamalarını; ve PKK'nın karşı-devrimci uygulamalarını bir ve aynı kefeye koyup, aynı göstererek; Marksizm-Leninizme saldırmaktadır. 1924 sonrası (Neden 1924 sonrası acaba?.. Daha açık söylenemez mi? Neden Stalin dönemi denmiyor?-YN) Sovyetlerinde "resmi tezlere aykırı düşenlerin toplama kamplarına gönderilmesi", dünyanın bütün ülkelerinde burjuvazinin anlattığı bir "öcü masalı"dır. Burada Dev-İşçi'nin resmi tezlere "aykırı düşmek"ten kasdettiği içinde, hem açık Karşı-Devrimin propagandasını yapanlar; hem de Parti içinde, işçi sınıfı içinde, ve emekçi halk içinde yanlış görüşleri savunanlar vardır. Bunların iki sini aynı kefeye koymak, burjuvazinin her zaman başvurduğu numarasıdır. Sovyetler Birliği'nde gerek Lenin, gerek Stalin döneminde bu iki ayrı kategori birbirinden ayrı olarak ele alınmış; Parti içinde; işçi sınıfı ve emekçi halk içinde yanlış görüş savunanlara (bu anlamda resmi tezlere aykırı düşenlere) karşı esasta tartışma ve ikna yöntemi uygulanmıştır. İdari tedbir, ideolojik mücadelenin sonunda gündeme gelmiştir. Bu anlamda, Lenin ve Stalin döneminde hiç kimse "resmi tezlere aykırı düştüğü" gerekçesiyle takibata uğramamış, toplama kamplarına gönderilmemiştir! Bu olmamıştır, ama Karşı-Devrimin açıkça propagandası yasaklanmış; açık karşı-devrimci propaganda yapanlara diktatörlük uygulanmıştır.

Toplama kampına gönderilenler "resmi tezlere aykırı düştükleri için" değil, proletarya diktatörlüğünü yıkmaya yönelik propaganda yaptıkları

ve eylemlere giriştikleri için toplama kamplarına gönderilmiştir. Gerçekler bunlardır.

Bu gerçekleri burjuvazi her zaman tersyüz etmiş; ve hiçbir zaman burjuvaziye demokrasi vereceğini söylemeyen proletarya diktatörlüğünü "fikir özgürlüğünü" savunma bayrağı ile kötülemeye çalışmıştır. Proletarya diktatörlüğü, işçi sınıfı ve emekçi halk için fikir özgürlüğünün en geniş olduğu diktatörlüktür. Ama toplumun çok küçük bir kesimini oluşturan asalakların elinden 'özgürlüğünü' alır proletarya diktatörlüğü. İşte burjuvazinin gürültüsünü ettiği de bu özgürlük - tür. Kendi özgürlüğüdür. O, kendi özgürlüğünü bütün toplumun özgürlüğü imiş gibi gösterir. Kendi sine proletarya diktatörlüğünde uygulanan diktatörlüğü, bütün topluma uygulanmış diktatörlük olarak gösterir.

Şimdi Dev-İşçi'nin yaptığı da budur. "Resmi tezlere aykırı düşenlerin toplama kamplarına gönderilmesi" biçimindeki kötü ünlü "öcü masalı"yla Dev-İşçi gerçekte proletarya diktatörlüğünün burjuvaziye uyguladığı baskıları kınamaktadır! Küçük-burjuva örgütlerinin karşı-devrimci yöntemleri ile, Bolşeviklerin devrimci yöntem ve uygulamalarını bir ve aynı göstererek; PKK'nın, Pol Pot un sorumluluğunu Stalin'e yükleyerek, Dev - İşçi Marksizm-Leninizme saldırmaktadır.

Devrimci İşçi, belli bir somut tarihi durumda karşı-devrimci görüşlerin bastırılmasında şiddet yöntemlerini tümüyle reddeden pozisyonu ile bütünüyle sahtekar burjuva demokrasisinin alanı için de hareket etmektedir. Biz bu konuda Dev-İşçinin şimdilik açıkça saldırmadığı 1924 öncesi Sovyetler Birliği'nden, Lenin'den bir alıntı yapalım. Lenin, XI.Parti Kongresine sunduğu Merkez Komitesi Siyasi Raporunda, Yeni Ekonomik Politikanın gerekliliğini, ve zorluklarını anlattığı yerde; içinde bulunulan bu zor durumda, Yeni Ekonomik Politikanın "kapitalizme geri dönüş olduğunu" söyleyenleri vuracaklarını! belirtiyor. Şöyle diyor:

" Böyle şeyleri vaaz eden Menşevikler ve Sosyal-Devrimciler, biz kendilerine böyle şeyleri söyleyenleri kurşuna dizeceğimizi söylediğimizde hayret ediyorlar. Onlar hayret ediyor, ama sorun açıktır: Eğer bir ordu geri çekiliyorsa, onun saldırıda olduğundan yüz kez daha fazla disipline ihtiyacı vardır, çünkü saldırı sırasında herkes ileri atılır. Ama eğer şimdi herkes geriye doğru koşmaya başlarsa, bu kaçınılmaz ve ani sonumuz anlamına gelir.

Tam da böyle bir anda en önemli olan şey, geri çekilmeyi düzenli bir biçimde gerçekleştirmek, geri çekilmenin en son sınırını kesinlikle saptamak ve paniğe kapılmamaktır. Ve (Böyle bir durumda -ÇN) bir Menşevik çıkar da: 'Siz şimdi geri çekiliyorsunuz, ben ise her zaman geri çekilmekten yana idim, ben sizinle hemfikirim, ben sizin adamınızım, gelin birlikte geri çekilelim' derse; biz ona: 'MENŞEVİZMİ KAMUOYU ÖNÜNDE PROPAGANDA EDENİ, BİZİM DEVRİM MAHKEMELERİMİZ KURŞUNA DİZMELİDİR, ONLAR BUNU YAPMIYORSA, ONLAR BİZİM DEĞİL, ARTIK HER KİMİNSE BAŞKALARININ MAHKEMELERİDİR' deriz."

Görüldüğü gibi, devrimin belli bir anında artık karşı-devrimci oldukları tescil edilmiş; ve proletarya diktatörlüğünün varlığını tehdit eden görüşlerin kamuoyu önünde savunulması 'diktatörce' yasaklanmakta, bir zamanlar işçi hareketi içinde bir akım olan, süreç içinde karşı-devrimci hale gelen Menşevizmin kamuoyu önünde propagandası Lenin tarafından 1922'de İDAM TEHDİDİ ile yasaklanmaktadır.

Hal böyle iken, "resmi tezlere aykırı düşme"nin ne anlamda olduğu; savunulan görüşlerin niteliğinin ne olduğu; içinde bulunulan somut tarihi durumun ne olduğu, vb. hiç sözkonusu edilmeden, genel bir "1924 sonrası resmi tezlere aykırı düşenlerin toplama kamplarına gönderilmesi"ne karşı çıkmak, kesinlikle burjuva liberali bir konumdan proletarya diktatörlüğü düşüncesine saldırmak anlamından başka bir anlama gelmez.

Aynı Devrimci İşçi gibi, Menşevikler, Sosyal-Devrimciler de mesela 1922'de proletarya diktatörlüğünün o günkü şartlarda Menşevizmin propagandasını yasaklamasına; "demokrasi", "fikirlerin çatışması" vb. adına karşı çıkıyordu. Lenin aynı yazının devamında şunları söylüyor:

"Onlar bunu bir türlü kavramıyor ve şöyle diyorlar: 'Bu adamlar da amma diktatör pozlara sahipler.' Onlar, bugün de hala biz, Menşevikleri, onlar bizimle Cenevre'de kavga ettiği için (Lenin'in kasdettiği, 1903 2.Kongredeki kavgadır. - ÇN) takip altında tutuyoruz sanıyor. Ama eğer biz tuttuğumuz bu yolda yürümemiş olsa idik, iktidarı iki ay bile elde tutamazdık. Gerçekten de Otto Bauer'in, İkinci ve İkibuçukuncu Enternasyonalin, Menşeviklerin ve Sosyal-Devrimcilerin sundukları şu vaızlar onların gerçek niteliğini göstermektedir: 'Devrim çok ileri gitti. Senin bugün söylediğini biz her zaman söyledik. Bize bu söylediğimizi bir kez daha tekrarlamamız için izin verin.' Biz onlara şöyle cevap veriyoruz: 'Bize bunları söylediğiniz için, sizi duvara dizme izni verin! Ya siz görüşlerinizi açıklamaktan vazgeçersiniz, ya da bizim Beyazların doğrudan saldırısı döneminden daha zor şartlar altında bulunduğumuz şu anda, illa da siyasi görüşlerinizi yaymakta ısrarlı iseniz, o zaman bizim size en kötü ve en tehlikeli Beyaz unsurlara karşi davrandığımız biçimde davranmamızı hoşgörün!' Bunu unutmamalıyız!" (Lenin, c.33, s.269, Almanca)

Dev-İşçi yazısının devamında burjuva demokrasisi savunuculuğuna "felsefi derinlik kazandırma" çabası! içinde şunları da söylemektedir:

"Evet, bilginin gerçekliğe doğru ilerleyişinin sayısız yönleri vardır. Çünkü gerçeklik sonsuz yönlüdür. Ve doğru bilgi (bilimsel bilgi) gerçekliğin bu sonsuzluğu içinde gerçekliğe en yaklaşık olanıdır. Bu nedenle de mutlak değil, izafidir. Öyleyse, 'tek doğru görüş', 'mutlak doğrulara sahip önder' bütün bunlar birer safsatadır. Öyleyse, bir örgüt içindeki birbirinden farklı düşüncelerin hepsi de gerçekliğin belli bir ifade edilişidir. Bunlardan biri gerçekliğe en yakın olanı olabilir, ama diğerleri de gerçekliğin abartılmış ya da eksik bir biçimde ifade edilişidir." (ay)

Burada, Devrimci İşçi; ince bir biçimde, "tek doğru görüş", "mutlak doğrulara sahip önder"e karşı giriştiği polemikte, bilinemezciliği savunu -

yor. Bu, özellikle edilen felsefi lafların siyasi plana yansıtıldığı noktada çok açık görülüyor. Söylenen felsefi laflar siyasal plana indirildiğinde, Dev-İşçi yazarı nedense "doğru" bilgi kavramını terkedip; "bir örgüt içindeki birbirinden farklı düşüncelerin hepsi de gerçekliğin belli bir ifade edilişidir. Bunlardan biri gerçekliğe en yakın olanı olabilir, ama diğerleri de gerçeğin abartılmış ya da eksik bir biçimde ifade edilişidir" diyor. Böylece, mutlak doğru bilgiye karşı polemik adına; bilginin görecelliliğini savunmak adına; gerçekte içinde bulunulan anda doğru ile yanlış arasındaki ayrım çizgileri ortadan kaldırılıyor. Diyalektik adına bilinemezcilik gündeme getiriliyor. Öyle ya, nihayet herkes gerçekliğin belli yanlarını ortaya koyuyor. Herkes doğru ya da herkes yanlış. Kimsenin bir diğerine "Sen yanlışsın" diyecek hali yok! Ne de olsa "bilgi göreli"dir! Mutlak doğru/mutlak gerçek'e karşı çıkma adına Dev-İşçi gerçekte son çözümlemede, nesnel gerçeğe karşı çıkıyor. Çünkü nesnel gerçeğin varlığını kabul etmek, kaçınılmaz olarak mutlak gerçeğin de varlığını kabul etmek sonucuna götürmek zorundadır. Lenin çok açık bir biçimde:

"Materyalist olmak için, duygu örgenlerimizle bize açınlanan nesnel gerçeği kabul etmek gerekir. Nesnel gerçeği, yani insandan ve insanlıktan bağımsız olan gerçeği kabul etmek, şu ya da bu yolda MUTLAK GERÇEĞİ kabul etmek demektir" diyor ("Marksizm ve Ampiriokritisizm", s.139-140). Lenin'in deyimi ile: "insan düşüncesi, kendi doğası gereği, bize mutlak gerçeği, göreceli gerçeklerin bir toplamından başka birşey olmayan mutlak gerçeği verebilme yeteneğindedir ve verir de. Bilimlerin gelişmesinin her yeni aşaması bu mutlak gerçek toplamına yeni tohumlar ekler, ama her türlü bilimsel önerme gerçeğinin sınırları görelidir, bilimlerin ilerlemesi sırasında bazan genişler, bazan daralırlar." (age, s.142)

Lenin, insan düşüncesinin mutlak gerçeği verebilme yeteneğini ilke olarak kabul edip, her türlü bilimsel önerme gerçeğinin sınırlarının göreli olduğunu ortaya koyduktan sonra; şunları söyler:

"Diyalektik, Hegel'in de zamanında açıkladığı gibi, göreciliğin, yadsımanın ve şüpheciliğin bir ögesini kapsar, ama diyalektik göreciliğe indirgenemez. Marks ve Engels'in diyalektik materyalizmi, elbette ki göreciliği kapsar, ama ona indirgenmez; yani diyalektik materyalizm, bütün bilgilerimizin göreliliğini nesnel gerçeğin yadsınması anlamında değil, ama bilgilerimizin bu gerçeğe yaklaşmasının sınırlarının tarihsel göreliliği anlamında kabul eder." (age, s.144-145)

Daha sonra Lenin bilginin doğruluğunun ölçütünün ne olduğu sorusunun tartışması içinde şunları söyler:

" Yaşamın, pratiğin görüş açısı, bilgi teorisinin ilk ve temel görüşü olmalıdır. Ve bu, profesörce skolastikliğin sonu gelmez uydurmalarını yolu üzerinden temizleyerek, kaçınılmaz bir biçimde materyalizme varır. Küşkusuz, unutmamalı ki, pratiğin ölçütü, aslında, insanın herhangi bir fikrini tümüyle hiçbir zaman, ne doğrulayabilir, ne de çürütebilir. Bu ölçüt de, insanın bilgilerinin 'mutlak' bilgiler olmasına izin veremeyecek kadar 'belirsiz'dir; bununla birlikte idealizmin ve bilinemezciliğin bütün çeşitlerine karşı dinmez bir mücadeleye elverecek kadar da belirlidir. Eğer bizim pratiğimizce doğrulanan şey tek, son nesnel gerçek ise, bundan, bu sonuca giden tek yolun materyalist anlayış üzerine kurulu bilimin yolu olduğu sonucu çıkar. Örneğin, Bogdanov, Marks'ın paranın dolaşımı teorisini, yalnızca 'zamanımız' için nesnel bir gerçek olduğunu kabule hazırdır, ve, bu teoriye 'tarih-üstü nesnel' bir gerçek olarak bakılmasını 'dogmacılık' olarak nitelemektedir. Bu da yeni bir kafa karışıklığı. Napoleon'un 5 Mayıs 1821'de ölmesini sonsuz bir gerçek yapan aynı basit nedenden ötürü, bu teorinin pratikle uygunluğu da, gelecekteki herhangi bir koşulla değiştirilemez. Ama, pratiğin ölçütü —yani şu onyıllar içerisinde bütün kapitalist ülkelerin gelişme çizgisi— Marks'ın teorisinin şu ya da bu bölümlerinin veya şu ya da bu formüllerinin değil de, genel olarak bütün ekonomik ve toplumsal teorisinin nesnel doğruluğunu gösterdiğinden, burada Marksistlerin 'dogmacılığından' sözetmenin burjuva ekonomisine bağışlanmaz bir ödünde bulunmak demek olduğu açıktır. Marksistlerin paylaştıkları Marks'ın teorisinin nesnel bir gerçek olduğu görüşünden çıkarılabilecek tek sonuç şudur: Marks'ın teorisiyle çizilmiş yolu izleyerek nesnel gerçeğe (gene de onu sonuna dek tüketmeksizin) gitgide daha çok yaklaşıyoruz; herhangi başka bir yolu izleseydik, yalan ve kafa karışıklığından başka bir yere varmazdık."

(Lenin, "Materyalizm ve Ampiriokritisizm", s.139-140; 142; 143; 144-145; 151-152, Sol Yayınları)

(age, s.151-152)

İşte tam da bu sözler, Marksistler açısından belirleyici önemdedir. Marks'ın teorisi nesnel bir gerçektir! Ancak Marks'ın teorisiyle çizilmiş yolu izleyerek nesnel gerçeğe gitgide daha çok yaklaşmak mümkündür. Her hangi bir başka yol, yalan ve kafa karışıklığından başka yere götürmez!

Yani evet, Marksizm-Leninizm dünyayı açıklamak ve onu devrimci bir tarzda değiştirmek için "tek doğru görüştür". Ve evet, Marksizm-Leninizm teorisine gerçekten dayanan önderler, (ne yazık ki bugün öyle yetkin önderler yok!) mutlak doğrulara sahip önderlerdir! İşte tam da bu noktada Dev-İşçi, diyalektik adına bilinemezciliği savunmakta; nesnel bir gerçek haline gelmiş olan Marksizmi de soru işareti haline getirmektedir.

Marksizmi toplumu kavramak ve onu değiştirmek için tek yol olarak kavramadığını Dev-İşçi, "Sorun sadece gerçekliğin Marksistçe kavranılmaması değil, gerçekliğin akli olarak da kavranılmamasındadır" diyerek; açıkça ifade etmektedir.

Burjuvazi artık kendi görüşlerinin "tek doğru" olduğunu savunacak durumda değildir. Çünkü toplumsal pratik bu görüşleri çoktan hurdaya çıkarmıştır. Artık burjuvaziye kendi görüşlerini yine de savunabilmek için kalan tek felsefi yol; şüpheciliktir, bilinemezciliktir! Bilginin göreceliliğini savunma maskesi altında, aslında herşeyin yanlış olabileceğini savunmaktır. Bu, aşırı ölçüde gerici bir felsefedir. Bu felsefe, kitleleri pasifleştirme felsefesidir. Öyle ya, yaptığının doğru olduğunu nerden biliyorsunuz?! Belki de yanlış yapıyorsunuz?! En iyisi gelin, yapmayın! Dev-İşçi işte şimdi çok bilmiş pozlarda tam da bu felsefenin savunuculuğunu — hem de Marksizm adına — yapıyor!

PKK'nın karşı-devrimci uygulamalarını teşhir etmek, bunlara karşı çıkmak ne kadar doğru ise; "bağnazca iman"a karşı çıkmak ne kadar doğruysa; bilinemezciliği savunmak, proletarya diktatörlüğünü burjuva-demokrat açıdan eleştirmek de o kadar yanlıştır! Dev-İşçi'nin PKK'ya eleştirisi, Marksist bir eleştiri değil, burjuva demokrasisini savunma temelinde bir eleştiridir. PKK'nın eleştiri konusu tavırları ne kadar gerici ise, bu eleştiri de o kadar gericidir!

PKK, Dev-İşçi'nin bu yazısına Serxwebûn'un 32.

sayısında, "Dev-İşçi'nin açığa çıkan kimliği" başlıklı bir yazı ile cevap verdi. Bu cevap yazısında PKK, Dev-İşçi'yi Avrupa sosyal-demokrasisinin cephaneliğinde tuttuğu bir hareket olarak değerlendiriyor. PKK bu konuda aynen şunları söylüyor:

"Türkiye'deki faşist rejimin uzun vadede yaşayamayacağı açıktır. O halde, halk muhalefetinin proletarya öncülüğünde gelişmesinin yolları tıkanmalı ve halkın devrimci potansiyeli devrimci olmayan başka kanallara kaydırılmalıdır. Zaten sosyal-demokrasinin bu konuda yüzyıllara dayanan bir deneyiminin olduğu da bilinmektedir. Faşist rejime karşı burjuva-liberal ve sosyal-demokrat bir muhalefet şekillenmektedir. Ancak bu çevrelerin halk nezdinde teşhir ve tecrit oldukları bilinmektedir. Bu muhalefeti yedekte besleyebilecek, ona kan sağlayabilecek güdümlü bir küçük-burjuva muhalefetin örgütlendirilmesi, hatta uzun vadede geçici iktidarlara kadar varan uzun vadeli bir planı gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar.

Bu konumda en elverişli olan güç, örgütsel varlığı dağıtılan ve yaygın bir tabana sahip olan 'Devrimci Yol' hareketidir. Emperyalizm bu hareketin tabanını örgütleyebilecek, sosyal-demokrasinin güdümüne sokacak olan bir devrim kaçkını 'önderler' tabakasını, kendi fideliklerinde yetiştirmek istemektedir. Buna en çok yatkın olan Devrimci İşçi kliğini örgütleyip, Türkiye halkının başına salma çabası bunun en açık örneğidir." (s.8)

İşte düne kadar can ciğer kuzu sarması olduğu Dev-İşçi hakkında Serxwebûn'un bugünkü değerlendirmesi! Biz bugün Dev-İşçi'nin "devrim kaçkını önderler tabakası"nı bizden mutlaka daha yakın tanıyan — ne de olsa onlarla en azından 12 Eylül sonrasında çok sıkı-fıkı idiler — PKK'lı önderlerden, eğer bildikleri birşey varsa, belgeleriyle açıklamalarını istiyoruz. Bir başka hareket hakkında, onun sosyal-demokratların devrimci hareket içindeki ajanı (objektif işlevinden sözetmiyoruz!) olduğunu ima eden laflar etmek, ve fakat hiçbir belge göstermemek, çok kötü bir tavır dır.

PKK'nın bütün yazısı boyunca bu tür suçlamalar devam ediyor. İşte birkaç örnek:

"Sosyal-demokrasi bu kez cephaneliğinde tuttuğu Devrimci İşçi'yi saldırıya geçirtti.".. "Bira hanelerde ömür tüketen, köşelere sızıp kalan, ne olduğu belli olmayan — aslında belli — BİR TAS ÇORBA KARŞILIĞI MARKLARA TÜM FİKRİNİZİ, BEYNİNİZİ VE DEVRİMCİ DEĞERLERİ PAZARLAYAN KİŞİLİĞİNİZİ ÖNCE BİR KURTARIN."

İşte bu da PKK'nın "ideolojik mücadelesi"!!! Herkes yapabildiğini ve kendine yakışanı yapıyor! PKK'nın tabanındaki devrimciler eğer kendi şeflerine, siz nasıl oldu da bir tas çorba karşılığı marklara tüm düşüncelerini vb. pazarlayan kişilerle "FKBDC kurdunuz" diye sormaz ise, bu kendi suçudur!

Bir bütün olarak ele alındığında, Dev-İşçiyle PKK arasındaki polemik, bu iki örgütün de anti-Marksist, anti-Leninist niteliği hakkında yeter bilgi verecek niteliktedir. Tek farkla ki, Dev-İşçi bugün çok daha açık bir biçimde Marksizm'in lafından da uzaklaşırken, ve mesela Stalin'e açıkça saldırırken; PKK bu noktada hala Marksist terminolojiyi kullanmaktadır. PKK:

"Bu konuda Marksist-Leninist ideolojiye 'yeni demokrasi', 'yeni sosyalizm' vb. teranelerle Leninist örgütlenmenin temel ilkeleri olan disiplin, önderlik, merkeziyetçilik, demokratik merkeziyetçilik vb. noktalarda saldırılmakta, yine Leninizme doğrudan saldırma yerine sosyal-demokrasi ve Troçkizmden aldığı gıda ile dünya komünist hareketinin büyük öğretmeni ve Sovyetler Birliği'nin kurucusu, sosyalist ekonominin im arının baş mimarı Stalin'e saldırmakta ve ordan selefleri İtalya ve İspanyol KP'lerinin yolunu tutmaya çalışmaktadırlar. Bilindiği gibi bunlar da saldırıyı Stalin'den başlatmış ve ordan Leninizm dönemi nin 'kapandığı'(!) sonucuna varmışlardı. Ancak Devrimci İşçi bu saldırısında ürkek ve riyakarca davranmaktadır. Doğrudan Marksizm-Leninizmi hedefleyebilme cesaretini göstermemektedir"

diyerek Stalin'i, Marksizm-Leninizmi lafta savunma pozisyonuna girebilmektedir. Ama onların Marksizm-Leninizmi savunması sahtekarlıktan başka bir şey değildir. Kruşçevler, Brejnevler ne kadar Marksizm-Leninizm ve Stalin savunucusu ise; PKK da o kadar Marksizm-Leninizm ve Stalin savunucusudur!

MENŞEVİKLERİN TAVRI ÜZERİNE

Diğer birçok grubun yanında Menşevikler de TKP / ML YDB adına çıkardıkları bir bildiriyle PKK'nın karşı-devrimci eylemlerini kınadılar. Onlar çıkardıkları bildiride aynı Dev-İşçi gibi, PKK'nın 1981'de bir "özeleştiri" yaptıklarını, ama bunun "tutarlı olmadığını" söylüyorlar. Menşeviklerin "özeleştiri" dedikleri şeyin ne olduğunu biz yukarıda ortaya koyduk. Menşevikler o dönemde PKK'nın bu konudaki tavrının üzerine gitmediler, çünkü kendi durumları buna izin vermiyordu. Çünkü o sıra Menşevikler, Bolşeviklere karşı fiili saldırı içindeydiler!

Menşevikler bildirilerinde doğru olarak,"halk güçlerine yönelik saldırılara" göz yumulamayacağını ortaya koyuyor. Sorun, Menşeviklerin kendi geçmişleri konusunda tek laf etmemeleridir. Bu noktada PKK'ya getirdikleri eleştiriler, aynen Menşevikler için — en azından onların geçmişte bize fiili saldırılar düzenledikleri noktada — geçerlidir.

Menşevikler bu bildiriyi Batı Berlin'de dağıtırken, PKK'cıların saldırısına uğradılar. Bu saldırı üzerine bütün devrimci grupları, bu saldırıyı birlikte kınamaya çağırdılar. Biz de görüşmeye çağrılı olarak gittik. Bizim böyle bir kınama bildirisine birlikte imza atmamızın, ancak bu konuda diğer örgütlerin geçmişindeki hataların da teşhir edilmesi şartıyla mümkün olduğunu ortaya koyduk. Sözkonusu kendi hataları olunca, Menşevikler tabii ki böyle bir öneriye yanaşmadılar. Böylece bir kez daha, aslında kendileri yaptığın da, devrimciler arasında şiddet kullanmayı meşru gördüklerini, onların bugün PKK'ya karşı çıkışının bulunmuş bir fırsatı değerlendirmek olduğu görüldü.

Menşevikler Batı Berlin'deki olayı kınamak için çıkardıkları bildiride: "barışçıl olmayan şiddet yöntemleri (Ne demekse artık! -YN) devrimci örgütlerin benimseyecekleri yöntemler değildir" diyorlar! (Kasdettikleri, devrimciler arasındaki ilişkidir. -YN) Bizim onlara tavsiyemiz, bu konu da önce geçmişleriyle hesaplaşmalarıdır. Aksi takdirde söylediklerinin beş para değeri yoktur!

15 Ekim 1984

Ermeni Sorunu ile İlgili Spartaküs'ün Bildirisi Üzerine Birkaç Söz

Spartaküs oportünistleri 12 Eylül 1984'te Ermeni sorunu ile ilgili bir bildiri çıkardı. Sözkonusu bildiride Spartaküs oportünistleri, Ermeni katliamının sebeplerini bir ara başlık altında şöyle açıklıyorlar:

"ERMENİ KATLİAMININ SEBEPLERİ NELERDİR?

Ezilen Türk ulusunun egemen sınıfları, egemenliklerini sürdürmek; işgal edilmiş bölgelerin zenginlik kaynaklarının rakipsiz sahibi kalabilmek için işgalci karakterine uygun olarak katliamı gerçekleştirmiştir. Ermenileri katletmenin özsel sebebi burda ve yalnızca burda yatmaktadır.

Bununla birlikte Alman emperyalizminin Türk işgalcilerini desteklemesi elbette sözkonusu idi. Ama bu yine de özsel sorunu değiştirmemektedir.

Bu özsel sebep yanında, belirleyici olmamakla beraber, Türk sömürgecilerinin baskı, sömürü, zulmlerine karşı halkın bir mücadelesinin olmaması, bu katliamın gerçekleştirilmesini kolaylaştırmıştır. Dolayısıyla öncelikle Türk hakim sınıfları sorumlu olmakla birlikte, Türk ulusundan kitlelerin cellat hakim sınıflara karşı mücadele etmedikleri için ortak sorumluluğu vardır. Ayrıca Kürt halkı da, Ermenilere karşı kışkırtılmış, Türk sömürgecileri ve Kürt feodalleri tarafından Ermenilere karşı kullanılmışlardır.

Türk sömürgecileri, işgalci karakterlerine uygun olarak, işgal edilmiş bölgelerin rakipsiz sahibi olmak ve denetiminde tutmak için 2 MİLYONA YAKIN ERMENİYİ VAHŞİCE KATLETMİŞTİR!" (s.1-2)

İşte Spartaküs oportünistlerinin Ermeni katliamının sebepleri konusunda bütün yazdıkları bunlar!!

Spartaküs'ün bu yazdıklarının, aynı bildiride söylenen:

"1917'de 'kim tanımaz' diye sorulan Ermenilerin aldatılması ve katledilmesi; bugün bir yanda faşist devletin tüm gizleme çabalarına, tarihi tahrif etmelerine, öte yanda sosyal-şövenlerin yaltaklanmaları sonucu, çok az, hatta bir avuç, devrimci, demokrat, komünist dışında kimse kabul etmemekte ya da bu tarihi katliamı bilmemektedir. Baksanıza Türkiyeli örgütlerin yayınlarına, pratiklerine! Kaç örgüt bu katliam hakkında tavır takındı, doğru tavır takındı?" (s.1)

şeklindeki iddialı laflardan sonra geldiği bilindiğinde, Spartaküs oportünistlerinin yalancı pehlivanlıkları bir kez daha görülmektedir.

Marksist-Leninist olma iddiasındaki Spartaküs bize Ermeni katliamının nedenlerini iki-üç cümle ile 'açıklayıveriyor'. Ama Spartaküs'ün bu çok "bilimsel" açıklamaları, bize mesela; Alman emperyalistlerinin "Türk işgalcilerini elbette(!) desteklemesi"nin nedenlerini açıklamıyor. Alman emperyalistleri genel olarak mı "Türk işgalcilerini destek"liyor? Yoksa özel olarak "Türk işgalcileri" Ermeni katliamı yaptıkları için mi Alman emperyalistleri tarafından destekleniyor?

Ermeni katliamının yapıldığı dönemde Osmanlı devleti-imparatorluğu sınırları içinde Ermeniler dışında da Türk olmayan ulus veya ulusal azınlıklar var; neden katliam öncelikle Ermenilere yöneliyor?

Osmanlı devleti-imparatorluğu sınırları içindeki Ermeniler uzun zamandan beri aynı yerleşim alanlarında yaşıyorlardı. Neden tam da 1915'de ve sonrası Ermenilere katliam-soykırımı büyük çapta yeniden gündeme geliyor? 1915'lerde dünyadaki ve Osmanlı imparatorluğu içindeki durum neydi? Bu sorular daha da çoğaltılabilir, ama gereksizdir.

Ermeni katliamının nedenlerini açıklayacağını iddia edenler; bu konuda kuru sıkı atmayanlar, sorunu bilimsel olarak ortaya koymak isteyenler; yukarıdaki sorular ve benzerlerine doğru cevap vermek zorundadırlar. Bunu yapmayanlardan Ermeni katliamının nedenlerini doğru ve ikna edici bir şekilde açıklamalarını beklemek abesle iştigal etmektir.

Ermeni katliamı konusunda doğru tavır takınma iddiası ile ortaya çıkıp; bu işi iki-üç satırla "halleden" Spartaküs oportünistleri; bu konudaki bilgisizliklerinin üzerini örtmek için bilinen oportünist laf radikali numaralarına başvuruyorlar. Şöyle diyorlar:

"Biz Türk komünistleri olarak bu yüzkarası geçmişimizden nefret ediyoruz; bu nefretimizi hakim sınıflara karşı sınıf mücadelesine dönüştürerek, hakim sınıfların devletini parçalayarak; ezilen ulus ve milli azınlıklara uygulanan milli yoketme politikasının hesabını da soracağız. Biz Türk, Ermeni, Kürt, Arap, Laz vd. milliyetlerden komünistler olarak bu vahşi katliamı mahkum ediyor; büyük ve derin nefretle lanetliyoruz. Katliamın baş sorumlusu işgalci cellat ve halklar hapishanesi olan komprador patron ağası devletinin proletarya ve komünist partisi önderliğindeki halkların silahlı mücadelesi ile yıkarak hesap soracağımız günler mutlak ama mutlak gelecektir!"

Burada önce bir kez daha Spartaküs'ün kendisini nasıl gördüğünü öğreniyoruz. Spartaküs kendini açıkça "Türk" örgütü olarak görüyor. Onun "biz"

den — yani kendinden — sözederken; "biz"in içeriğini "Türk komünistleri" olarak doldurması başka hiçbir anlama gelmez. Böylece güya İbrahim Kaypakkaya'nın "devrimci mirası"nı korumak adına ortaya çıkan bu oportünistlerin, onun devrimci mirasından ne kadar uzakta oldukları bir kez daha görülmektedir. İbrahim Kaypakkaya'nın kurduğu ve bizlerin sürdürdüğü TKP/ML (şimdi TKP/ML(B)) kendini hiçbir zaman "Türk komünisti" örgüt olarak görmemiştir; ne teoride ne pratikte "Türk komünisti" örgüt olmamıştır. Ama Spartaküs'ün teorisi de, siyasi pratiği de; komünizm adına konuşan bir oportünist Türk örgütünün teorisi ve pratiği dir.

Onlar için komünist olup olmamaktan önce; hangi milliyetten oldukları belirleyici olduğundan; Ermeni katliamının sorumlusu olan bir milletin üyesi olarak duydukları utancı öne çıkarmayı önemli görüyorlar. Halbuki komünistler — bütün milliyetlerden Türkiyeli komünistler — açısından sorumluluk konusunda öncelikle tartışılıp öne çıkartılması gereken şey; bu katliam sırasında bütün milliyetlerden komünistlerin ne tavır takındığı sorusudur. Komünistler açısından belirleyici olan bu konuda Spartaküs'ün hiç laf etmemesi; bunun yerine Türk milletinin fertleri olarak duyduğu utancı öne çıkarması; onun kendisini önce - likle komünist olarak değil; "Türk" olarak kavramasındandır. İşte Spartaküs'ün ince milliyetçiliği böyledir.

Bu bağıntıda, demagoji fırsatı vermemek için söyleyelim ki, tabii ki Türk milletinden olan komünistlerin; komünist oldukları için değil; Türk milletinin bir ferdi olduklarından dolayı Ermeni katliamı konusunda utanç duymaları gereken bir geçmiş sözkonusudur. Bu Türkiye'de Ermeni katliamında Türk hakim sınıfları tarafından kullanılan Kürt milletinden olan komünistler için de geçerlidir. Bizim eleştirdiğimiz, utanılacak bir geçmiş olduğu konusunda söylenen sözler değil; Spartaküs'ün soruna öncelikle Türk olarak yaklaşan tavrıdır.

Spartaküs daha sonra bu milliyetçi pozisyonunu "Biz Türk komünistleri olarak bu yüzkarası geçmişimizden nefret ediyoruz. Bu nefretimizi hakim sınıflara karşı sınıf mücadelesine dönüştürerek, hakim sınıfların devletini parçalayarak; ezilen ulus ve milli azınlıklara karşı uygulanan milli yokatma politikasının hesabını soracağız"da da sürdürüyor.

Onlar burada, çok-uluslu bir devlet olan Türkiye'de; hakim sınıfların devletinin parçalanmasını, ezilen ulus ve milli azınlıklara uygulanan milli yoketme politikasının hesabının sorulmasını; bir başka deyişle, devrimi yapmayı; yalnızca Türk komünistlerinin işi olarak görüyor. Hem de hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek bir şekilde. Alıntı yaptığımız cümlenin bir başka yorumunu yapmak mümkün değildir. Spartaküs oportünistleri çok uluslu bir devlette devrimin bütün milliyetlerden komünistlerin önderliğinde emekçi halk yığınlarının eseri olacağı basit Marksist - Leninist gerçeğinin üzerini örtüyor. Büyük bir şöven burnu büyüklülük — ve siyasi aptallık — ile, devrimi "Biz Türk komünistleri"nin yapacağını ilan ediyor! İşte Spartaküscü oportünist "yiğit"lerin milliyetçiliğe karşı mücadelesi!

Ancak alıntı yaptığımız cümlenin hemen devamındaki yazılanları da gözönüne aldığımızda, bu konuda Spartaküs'ün tam bir kafa karışıklığı içinde olduğunu görüyoruz. Şöyle ki; iki satır önce hakim sınıfların devletinin parçalanması vs.; sadece "biz Türk komünistleri"nin görevi diyen Spartaküs, iki satır sonra aynı görevi; "Biz Türk, Ermeni, Kürt, Arap, Laz vb. milliyetlerden komünistler"in ve proletaryanın önderliğinde halkların silahlı mücadelesine yüklüyor. İki satır önce Türk komünistlerinin devleti parçalama vs. görevi sadece Türk olan komünistlere veriliyor. Onlar önderliğinde işçi sınıfı ve emekçi halka-halklara değil! Türk komünistleri nasıl yapacaklarsa, emekçi halksız hakim sınıfların devletini parçalayacak, ezilen ulus ve milli azınlıklara uygulanan milli yoketme politikasının hesabını soracak? İki satır sonra ise sözkonusu olan bütün milliyetlerden komünistler olunca, "halklar" da devrim işine giriyor!

Yani Türk komünistleri devrimi halklar olmadan da yapar! Yapar ya! Ne de olsa onlar "Türk"tür! İşte size Spartaküs'ün komünist değil, ama Türk olduğunun bir başka ispatı!

Görünen o ki, daha Spartaküs oportünistleri tam seçimlerini; Türk örgütü veya Türkiye'de yaşayan, milliyeti ne olursa olsun, komünistlerin örgütü olma noktasında tam yapmış değiller. Onun için bu paragraflarında her iki anlama da gelen şeyler söylemektedirler. İsteyen istediğini seçsin.

Spartaküs oportünistleri, bizim Ermeni sorunu ile ilgili yazdığımız makalelerde, Ermenilere tam hak eşitliğini savunmadığımızı, onun için de faşist devletten bir farkımız olmadığını, ve sosyal faşistçe davrandığımızı iddia ediyor. Tam olarak şöyle diyorlar:

"Ermeniler için bu hakları savunurken, 'Bolşevik Partizan'ın tam da bu noktada 'kendi' hakim sınıfları ile aynı konumda olduğunu belirterek teşhir etmek zorunludur. Çünkü o Ermeni meselesini ele aldığı üç makalede de bir kelime bile olsa Ermenilere tam hak eşitliğinden söz etmemektedir. Propaganda etmiyor. Ermeni milliyetine tam hak eşitliğini savunmayan BP'nı azınlıkların haklarını gaspeden faşist devletten ayıran nedir? O tam da bu noktada alçakça, sosyal faşistçe davranmaktadır." (s.4)

Bizim adı geçen makalelerimizden hiçbiri, Ermeni sorununu bütün yönleriyle ortaya koyma iddiasını taşımamaktadır. İkinci sayıdaki makale Türk hakim sınıflarının ırkçı ideolojisi ve uygulamalarını örnek verirken, Ermeni sorununda geçerken tavır takınmaktadır. Sayı 7'deki yazı, sorunun yalnızca belli yönlerini tartışmaktadır. En geniş yazı sayı 9/10'daki yazıdır. Bu yazıda Ermeni sorunu konusunda hakim sınıfların propagandası belgeleriyle teşhir edilmekte; ve bizim genel tavrımız kabaca ortaya konmaktadır.

Bizim sayı 9/10'daki makalemizde özel olarak Ermenilere tam hak eşitliğini hiçbir yanlış anlaşılmaya meydan vermeyecek berraklıkta ve kararlılıkta, bizzat bu formülasyonla açıkça ortaya koy

mamış olmamız bir eksiklik, bir hatadır. Ama bizim bu makalemizde Ermenilere tam hak eşitliği anlayışının varolduğu açıktır. Sözü geçen makalemizde Ermenilere tam hak eşitliğinin olduğunu alıntılarla ortaya koyalım:

"Onlar 'kalıcı' ve 'adil' çözüm olarak halk iktidarı ve sosyalizm şartlarında ulusların ve ulusal azınlıkların eşitçe ve kendi istekleri temelinde birliğini değil..." (BP 9/10, s.17) (abç)

"Türkiye'de Ermeni milliyetinden sınıf bilinçli işçilerin görevi, diğer milliyetlerden sınıf bilinçli işçilerle omuz omuza; içinde bütün milliyetlerden emekçilerin kendi istekleri temelinde birlikte yaşayacakları işçi sınıfı önderliğindeki demokratik Türkiye'yi yaratma mücadelesine katılmaktır." (s.18) (abç)

Biz bu alıntılarda Ermenilere tam hak eşitliği anlayışının varolduğunu söylüyoruz. Eğer Spartaküs aksini iddia ediyorsa — ki ediyor — o zaman bu alıntı yaptığımız yerleri nasıl yorumladığını açıklamak zorundadır. Aslında "açıklama" da belidir. Spartaküs için belirleyici olan, anlayışlar değil; belli formülasyonlardır. O "Ermenilere tam hak eşitliği" sloganını aramış, bulamamış tır. Ve damgayı yapıştırmıştır: "Alçak sosyal-faşist!" Biz Spartaküs'e kendilerinin bu bildiri çıkana dek Ermeni sorununda "suskunluk"la tavır takınan oportünistler içinde yer aldığını hatırlatarak geçelim!

Diğer iki makale, Ermeni ulusal sorununu inceleyen ve Ermeni ulusal sorununa çözümlemelerde bulunan makaleler olmadığı için, bu makalelerde açık ve berrak bir şekilde "Ermenilere tam hak eşitliği" sloganının kullanılmamasını bir eksiklik, bir hata olarak görmüyoruz. Kaldı ki, bizim milli meseledeki temel şiarımız; kamuoyunda yaptığımız bütün propagandada yoğun bir şekilde propaganda ettiğimiz şiarımız, "Kürt ulusunun kendi kaderini tayin (ayrılma) hakkı; ve tüm milliyetlere tam hak eşitliği"dir. Bizim Ermenilere (diğer milliyetlere de) tam hak eşitliğini propagan da etmediğimiz kuyruklu bir yalandır.

İlginç olan, sözkonusu biz olduğumuzda, "Ermenilere tam hak eşitliği" şiarını bulamadığı zaman "sosyal-faşist" damgasını vurmakta tereddüt etmeyen Spartaküs oportünistlerinin; "Türkiye'de milli mesele" yazısında aynı şiarı kullanmayan; bizim yaptığımız gibi "Tüm milliyetlere hak eşitliği" şiarını kullanan İbrahim Kaypakkaya'ya hiç bir eleştiri getirmemeleridir. Anlaşılan bu onlara akıl hocası olan GDS'in deyimi ile şimdilik "o portun" görünmüyor!

Spartaküs oportünistleri Türk milliyetçiliklerinin üzerini örtmek için Ermeni milliyetçiliğine de ellerini uzatıyorlar.

Bu özellikle tam hak eşitliği sorununu tartışıkları bölüme düştükleri dipnotta açıkça görülüyor. Şöyle diyorlar:

"Türkiye'deki Ermeniler geçmişte "milli azınlık" olarak görülmüştür ve görülmektedir. Biz bunun "doğru"luğuna şüphe ile bakıyoruz. Ermenilerin Türkiye'de bir "ulus" mu ya da bir "milli azınlık" mı olduğu sorunu bizim açımızdan tartışma konusudur. Biz bu yüzden "tam hak eşitliği" derken, bunun "ayrı devlet olarak ayrılma hakkı" na kadar genişletip genişletilmeyeceği sorununu a ç ı k bırakıyoruz." (s.2)

Ermenilerin Türkiye'de bir ulus mu oldukları sorununu Marksizm açısından "açık" bırakmak abestir.

Marksizmin millet tanımı açıktır. O tanım şöyledir:

"Tarihsel olarak oluşmuş, istikrarlı bir dil, toprak, iktisadi yaşam ve kendini kültür ortaklığında dile getiren ruhsal biçimlenme birliğine sahip insan topluluklarına ulus denir."

Bugün Türkiye'deki Ermenilerin en azından toprak ve iktisadi yaşantı bütünlüğünden sözedilemeyeceği ortadadır. Hal böyle olunca, Ermenilerin Türkiye'de "milli azınlık" olarak görülmesine "şüphe ile bakma", Spartaküs açısından Türk milliyetçilerinin kendi özürlerini örtmek için Ermeni milliyetçilerine verdikleri bir tavizden başka birşey değildir. "Genel Eleştiri" adlı yazısında İbrahim Kaypakkaya yoldaş, Şafak revizyonistlerinin milli meseledeki tavrını:

"Kürt milliyetçiliğine bazı tavizlerde bulunan Türk milliyetçiliği, Şafak revizyonistlerinin milli meselede yaptıkları bütün gevezeliklerin ve şarlatanlıkların özeti budur" (Seçme Yazılar, s.424) şeklinde niteliyor. Spartaküs'ün tavrı da budur. Tartıştığımız bağıntıda onun tüm gevezeliklerinin, şarlatanlıklarının özeti, "Ermeni milliyetçiliğine bazı tavizlerde bulunan Türk milliyetçiliğidir".

Spartaküs oportünistlerinin bizimle ilgili ikinci iddiaları şöyle;

"Sosyal-şövenlerin milyonlarca insanın vahşice katledilmesine ses çıkartmayıp, hakim sınıfların temsilcilerine karşı yönelen saldırılar sözkonusu olunca, 'suçsuz insanlar öldürülüyor' türünden uşakça yazmalarına ya da 'Bolşevik Partizan' gibi, Ermeni örgütlerinin 'kitlelerin gücüne güvenmeyen, bireysel terör eylemleri- giderek TÜRK OLAN HER HEDEFİ VURMAYI YÖNELİK EYLEMLERİ TEMEL ALAN EYLEM ÇİZGİLERİ de burjuva milliyetçi tavırlarına uygundur.'(BP, sayı 9/10, s.18) şeklindeki en azgın kafatasçı faşist boyalı basının iddialarından da öte bu iddiaya karşı açıkça ve berrakça şunu vurguluyoruz.(*)

(*) BP'ın bu iddiasını faşist boyalı basın "Hürriyet"le karşılaştırdığımızda, Hürriyet"te şunları okuyoruz:

Ermeni örgütlerinin eylemleri Türk diplomatlarına ve yurtdışındaki görevlilerine yönel'tilmiştir.

İşte sosyal şövenizme batan BP'ın nereye gittiğini gösteren 'fark'!!" (s.4)

Pes doğrusu!! Eleştiri olursa bu kadar olur!!! Sosyal-şöven BP'nin bundan daha iyi yüzü teşhir edilemez!!

Spartaküs oportünistleri kendi kafalarında yarattıkları BP'nin "sosyal şövenistliği"ni ispatlayabilmek için, olguları görmezlikten geliyor. Bizim olguları tespit etmemizin,"..en azgın kafatasçı faşist boyalı basının iddialarından da öte" bir iddia olduğunu öne sürüyorlar. Gördünüz mü BP 'nin sosyal-şövenizmini!!? Bolşevik Partizan Ermeni örgütlerinin yaptığı eylemler konusunda azgın faşist boyalı basının iddialarından daha ile

ri iddialar öne sürerek, azgın kafatasçı faşist boyalı basının şövenizminden daha ileri olduklarını belgeliyor!!! İşte Spartaküs oportünistlerinin iddiası budur.

Şimdi biz Spartaküs'ün iddialarını bir kışıya bırakalım ve olgulara bakalım. Bizim bu makale, ASALA adlı Ermeni milliyetçisi örgütün, Fransa'nın Orly havaalanı eyleminden sonra yazıldı. Aynı örgütün Orly eyleminden önce de İstanbul Kapalıçarşı ve Ankara Esenboğa eylemleri vardı. Bu eylemler kimlere karşı yönelmiştir? ASALA bu eylemlerini bilinçli olarak "karşı - devrimcileri", "faşistleri" temizlemek için mi yaptı? Yoksa ASALA'nın bu eylemleri hedef gözetmeksizin, o an da tesadüfen orada bulunanlara mı yönelmişti? Hangisi?? ASALA'nın bu eylemlerinin önceden tespit edilmiş karşı-devrimcilere, faşistlere yönelmediği; önyargısız bir şekilde düşünebilen, ya da domuzuna olguları çarpıtmayanlar açısından açık olması gerekir.

Spartaküs oportünistleri, bizim bu olguları belirtmemizden dolayı, bize karşı, bizim siyasetimizi yerle bir etmek, bizim ne kadar sosyal-şöven olduğumuzu göstermek için, Don Kişot'vari bir saldırıya giriştiğinde ve kendilerinin "karşı-devrimcilerin, faşistlerin po- —polislerin olsa gerek -BN— öldürülmesine karşı" olmadıklarını açıkladıklarına göre; ASALA yukarıda adı geçen eylemlerle karşı-devrimcileri, faşistleri, polisleri temizlemeyi hedeflemiş!! Ve bunlara da Spartaküs karşı değilmiş!! BP bunların temizlenmesine karşı imiş!! Spartaküs'ün bu paragrafının başka türlü yorumlanmasına imkan yoktur. Bunun da ne kadar "ciddi", ne kadar "kolaycacık" "ispatlanabilir" bir eleştiri olduğu açıktır!!

Burada geçerken birşeyi daha belirtelim: ASALA bu eylemlerinden sonra bölünmüştür. Bütün burjuva basının yazdığına göre, bölünmenin temeli; yukarıda saydığımız eylemleri, ASALA içinden bir grubun; bu eylemlerin, hedef gözetmediğinden, Ermeni davasına zarar verdiği, yapılacak eylemlerin hedef gözetmesi gerektiği temel gerekçesiyle karşı çıkmasıdır. Tabii bu Spartaküs'ü ilgilendirmez. Çünkü onun derdi bizim sosyal-şövenliğimizi ispatlamaktır. Bunu ispatlamak için elde veri yoksa; o zaman olgular carpıtılır; yok sayılır; demagoji yapılır! Spartaküs kendine yakışanı yapmaktadır!

Spartaküs oportünistleri milliyetçi Ermeni örgütlerinin eylemlerini şu şekilde değerlendiriyor:

"Ermenilerin tarihsel haklı nefretlerini dile getiren ve moral açısından haklı olan eylemlerine karşı değiliz. Ama devrimci taktik olarak bireysey suikastleri, Marksist-Leninist öğretide ve enternasyonal proletaryanın tarihsel mücadelesinden öğrendiğimiz gibi, politik mücadelede elverişsiz ve zararlı buluyoruz. Yalnızca kitle hareketi gerçek politik mücadele olarak görülmelidir. Yalnızca kitle hareketine doğrudan, kaçınılmaz bağlarla bağlı olan bireysel terörist eylemlerden yararlanılabilir; yararlanmak zorunludur. Biz Ermeni örgütlerinin eylemlerini bu bakış açısından değerlendiriyoruz ve bu bakış açısıyla değerlendirdiğimizde elverişsiz ve zararlı buluyoruz." (s.4)

Görüldüğü gibi, Spartaküs oportünistleri Ermeni milliyetçilerinin "Ermenilerin tarihsel haklı nefretlerini dile getiren ve moral açısından haklı olan eylemlerine karşı" olmadıklarını açıklıyor. Ve devamla da bu eylemleri "elverişsiz ve zararlı bulduklarını" açıklıyor. Spartaküs'ün dükkanında her türlü mal var. İsteyen istediğini alsın.

Spartaküs "elverişsiz ve zararlı" bulduğu eylemlere karşı olmadığını açıklayarak bize şahane bir Marksizm-Leninizm dersi vererek "Marksizm-Leninizm" bilgisinin derinliğini ortaya koyuyor.

O, Marksizm-Leninizm adına böyle "harika" görüşler savunarak Marksizm-Leninizmin ırzına geçmektedir. Böylesine saçmalıkları Marksizm-Leninizm adına savunmak, ve dolayısıyla Marksizm-Leninizme maletmek; Marksizm-Leninizme en büyük hakarettir. Marksizm-Leninizm her hangi bir anda "elverişsiz ve zararlı" bulduğu eylemlere, —o eylemler o anda elverişsiz ve zararlı ise— karşı olmayı öğretir. Marksist-Leninistler elverişsiz ve zararlı eylemlere her zaman karşı olmuşlardır ve karşı olacaklardır. Bizim tartışma bağıntımızda, yani bugün Ermeni örgütlerinin yaptığı bireysel terörist eylemlere karşı tavır sorununda ise yapılması gereken; bu eylemleri yapanların tepkisinin doğru ve anlaşılır olduğu, ama bu tepkinin doğru ve anlaşılır olmasının, bu eylemlerin doğru, desteklenmesi gereken eylemler olmayı beraberinde getirmediği veya karşı olunmayacak eylemler olmayı beraberinde getirmediğinin ortaya konulması ve bu eylemlerin yerine doğru olarak ne yapılması gerektiğinin gösterilmesidir. Ki biz adı geçen makalemizde tam da bunu yapmaya çalıştık. Ve kuşkusuz bu doğru idi.

Spartaküs oportünistleri anlaşılan, herhangi birşeye karşı tepkinin doğru ve anlaşılır olmasının, otomatikman bu tepki sonucu yapılacak eylemlerin en azından karşı çıkılmaması gereken eylemler olacağını savunuyorlar. Ama bunun Marksizm-Leninizm ile uzaktan yakından alakası yoktur.

Spartaküs oportünistleri aynı paragrafta "..devrimci taktik olarak bireysel suikastları.. politik mücadelede elverişsiz ve zararlı buluyoruz" diyor, hem de "yalnızca kitle hareketine doğrudan, kaçınılmaz bağlarla bağlı olan bireysel terörist eylemlerden yararlanılabilir; yararlanmak zorunludur" diyor. Tez olarak ortaya koyacak olursak, bireysel terör eylemleri, politik mücadelede elverişsiz ve zararlıdır. (Burada bireysel suikastleri biz bireysel terör eylemi olarak yazdık. Umarız bir yanlışlık yapmamışızdır. Yanlışlık yaptı isek, Spartaküs uyardığında düzeltmeye hazırız. Biz bireysel suikastları bireysel terör eylemlerinin içinde gördüğümüzü açıklayalım. Eğer Spartaküs böyle görmüyorsa, açıklar, biz ve devrimci kamuoyu da öğrenmiş olur.) Bu birinci tez. İkinci tez ise, "bireysel terör eylemlerinden belirli kısıtlamalarla yararlanılabilir, yararlanmak zorunludur." (Burada çok laf radikali Spartaküs, "yararlanmak" kelimesini kullanarak; aslında bireysel terör yöntemini kendinisin kullanıp kullanmayacağı; bireysel terör eylemlerini bizzat kendisinin uygulayıp uygulamayacağını tartışmıyor. Onun tartıştığı, açık bir şekilde, b a ş k a l a r ı n ı n yaptığından "yararlanmak"tır! İşte Marksist-Leninist öncümüz(!!!)ün eylem çizgisi! Başkası yapar! Spartaküs uzaktan bakar; fetva verir!)

İşte Spartaküs'ün bireysel terör eylemleri konusundaki tezleri. Bırakalım Marksizm-Leninizmi, bırakalım siyasi olarak düşünebilmeyi; birazcık düşünebilenler, bu iki tezin birbiriyle çeliştiğini, bu iki tezin de doğru olarak aynı anda savunulmasının doğru olmadığını göreceklerdir. Bu tezlerden birinin doğru olarak kabul edilmesi halinde, diğerlerinin hemen otomatik olarak yanlış olacağı açıktır. Çünkü şartlardan bağımsız olarak zararlı ve elverişsiz olan birşey; aynı zamanda doğru olamaz. Ya da belli şartlarda doğru olan şey; hangi şart altında olursa olsun yanlış olamaz. Ama bunu Spartaküs söylerse oluyor!!!

Marksist-Leninistler terörizme (teröre değil; bireysel suikastleri vb. bireysel terör eylemlerini kitle hareketinden bağımsız eylem çizgisi halinde sistemleştiren terörizme) her zaman karşı olmuşlardır ve olacaklardır. Ama Marksist-Leninistler terörizme ilke olarak karşı olurken; teröre ilke olarak karşı olmamışlardır, ve olmayacaklardır. Marksist-Leninistler belli şartlarda bireysel terör eylemlerine karşı olurken, ama başka belli şartlarda ise bireysel terör eylemlerini de savunmuşlardır, ve savunacaklardır. Marksist-Leninistler hiçbir yerde —şartlardan bağımsız olarak— "devrimci taktik olarak bireysel suikastleri.. politik mücadelede elverişsiz ve zararlı" bulmamışlardır. Bulmayacaklardır. Spartaküs oportünistleri bireysel terör konusunda cephaneliklerinde her türlü paslı silahı bulundurmaktadır.

Bu bildiri de Spartaküs oportünistlerinin oportünizmin batağına iyice battıklarını, ve oportünizm batağına batanların nerelere kadar gittiğini, daha da gideceğini bir kere daha göstermiş oldu.

Mehmet
Ekim başı 1984